

[Ái Nô Hệ Liệt] Si Nô Nhi

Contents

[Ái Nô Hệ Liệt] Si Nô Nhi	1
1. Chương 1-1: Tiết Tử	1
2. Chương 1-2	2
3. Chương 2	10
4. Chương 3	20
5. Chương 4	27
6. Chương 5	33
7. Chương 6	41
8. Chương 7	48
9. Chương 8	55
10. Chương 9	63
11. Chương 10	74
12. Chương 11: Vĩ Thanh	84
13. Chương 12: Phiên Ngoại	85

[Ái Nô Hệ Liệt] Si Nô Nhi

Giới thiệu

Thể loại: cổ trang, giang hồ, nhất thụ nhất công, cường công, HEEdit: Bạch Hoa bà bàBởi vì nghe một câu của Tam La

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-no-he-liet-si-no-nhi>

1. Chương 1-1: Tiết Tử

Trung thu vừa qua khỏi, gió lạnh đột nhiên khởi, mấy thân cây hỗn độn mà đứng thẳng giữa khe núi, tà dương chiếu trên lá cây đã khô vàng, khiến chúng nhiễm thương một màu hồng.

Trước thôn Bích Thiên, trong mấy hài đồng đang chơi đùa có một nam hài cao ngất, hai tay mang theo chuồn chuồn trúc, trong lòng bàn tay nhẹ nhàng chà xát một chút, chuồn chuồn trúc xoay tròn bay lên. Bọn tiểu đồng khác vui vẻ quát to, đuổi theo chuồn chuồn trúc.

“Đến phiên ta chơi!” – Một cái Tiểu cô nương vươn bàn tay nhỏ bé, nghĩ muốn tiếp được chuồn chuồn trúc đang hạ xuống. Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên quất khỏi một trận gió xoáy, chuồn chuồn trúc bị gió cuốn cuộn lên, bay đến một nơi rất xa.

Nhóm hài đồng thét chói tai chạy tới, chuồn chuồn trúc theo gió phiêu bải, nhẹ nhàng mà bay về phía trước tiểu sườn dốc. Tiểu nam hài cao ngất cúi người nhìn lại, chuồn chuồn trúc dừng dưới một tảng lớn màu hồng. Tảng lớn màu hồng đó chính là một rừng cây hòe, phía sau, một gian ngói đơn sơ ở trong rừng như ẩn như hiện.

“Nhanh đi lấy a.” – Bọn tiểu đồng phía sau thấy hần chậm chạp không hề động, không khỏi thúc giục nói.

“Ta không dám đi xuống.....”

“Vì cái gì a?”

Tiểu cô nương rướn cổ ngấm ngấm mái ngói trong rừng cây, xen mồm nói: “A, ta biết, nghe nói trong phòng kia có yêu quái.”

“Yêu quái?” – Các tiểu hài tử đều sợ tới mức mở lớn miệng, nam hài cao ngất gật đầu nói:

“Ân, ta nghe nương ta nói, trong phòng kia có một yêu quái rất đáng sợ..... Mỗi khi chiều tối sẽ đi ra, đem những hài tử không trở về nhà ngủ trốn đi chữ (nấu) ăn.”

“Chính là..... Chính là.....” – Một tiểu nam hài mập mạp nhìn nhìn sắc trời, hoảng sợ nói: “Bây giờ còn là ban ngày, yêu quái hẳn là sẽ không xuất hiện đi.....”

Hần vừa mới nói xong, đứa nhỏ bên cạnh bỗng nhiên sắc mặt đại biến mà nhìn hướng rừng cây, tiểu mập mạp quay đầu vừa thấy, chỉ thấy một người tóc tai bù xù, mặc trường bào màu xám từ trong nhà đi ra. Người nọ tựa hồ cũng thấy được mấy đứa nhỏ, hần lập tức hướng bọn họ đi đến.

Người áo xám đi đến nhặt lên chuồn chuồn trúc, nâng cao lên, tựa hồ là muốn trả lại cho bọn họ, tiểu hài tử nhóm nhìn thấy hần che kín mặt, sợ tới mức lên tiếng thét chói tai.

“Yêu quái a ——”

“Yêu quái đi ra!”

“Mẫu thân ——”

Người áo xám cầm chuồn chuồn trúc lẳng lẳng mà đứng tại chỗ, nhìn thấy đám hài đồng kinh hoàng bốn phía.

2. Chương 1-2

Mặt trời trên cao chiếu ánh sáng chói chang xuống mặt đất, những nông dân đang làm đồng, nóng đỏ mồ hôi, bận rộn tiến hành thu hoạch mùa vụ. Xe ngựa bốc xếp và vận chuyển tiểu mạch đã gặt, theo con đường nhỏ bên bờ ruộng rời đi.

Một lão bà lưng khòm nắm một nam hài khoảng mười tuổi đi qua đường ruộng. Vài thôn phụ đang làm việc đều ngừng tay, lấy làm hiếu kỳ mà nhìn nam hài diện mạo dị thường tuần mỷ.

Đứa nhỏ này tay chân thon dài, làn da tuyết trắng, mũi cao thẳng, môi đỏ tươi trơn bóng, xinh đẹp nhất chính là đôi mắt thâm thúy, phảng phất trong suốt như mặt nước hồ.

Mà lão bà nắm tay hần thoạt nhìn độ sáu mươi tuổi, thân hình khô gầy, khuôn mặt già nua, tướng mạo cùng nam hài không có chỗ nào tương tự.

Hai người cũng không giống người địa phương, các thôn phụ hỏi nhau về lai lịch của một già một trẻ kia, một phụ nhân mập mạp thấy bọn họ hướng trên núi đi, đoán nói:

“Chẳng lẽ bọn họ muốn đến nhà Quách gia trên đỉnh núi?”

“Nói không chừng Quách gia vừa mua người hầu, bọn họ cách mấy tháng sẽ mua một tân nam phó, hơn nữa đều là tiểu hài tử.....” – phụ nhân còn lại phụ họa nói.

Mọi người ngẩng đầu hướng trên núi nhìn lại, một tòa nhà lớn sừng sững đứng giữa núi rừng, mái ngói lưu ly dưới ánh mặt trời càng trở nên rạng rỡ.

Lão bà lôi kéo nam đồng lên núi, sơn đạo khúc chiết, hai người đi hơn nửa canh giờ, rốt cục đi đến trước tòa nhà kia. Một bà tử canh giữ ở ngoài cửa cùng lão bà hàn huyên vài câu, dẫn bọn họ theo cửa hông tiến vào. Bà tử kia vừa đi vừa đánh giá tiểu nam hài, tán dương:

“Hạ bà mụ, người quả thực không có nói quá, đứa nhỏ này bộ dạng thật đúng là tuần tú.”

“Ha ha..... Đương nhiên, chúng ta giao tình lâu như vậy, ta có thể nào lừa ngươi?” – Hạ bà mẹ đắc ý cười nói, nam hài một tiếng không phát theo sát nàng đi, hai mắt mọng nước chậm rãi nhìn quét bài trí trong viện.

Hai lão phụ tiếp tục nói chuyện, chỉ nghe bà tử nói:

“Đứa nhỏ xinh đẹp như vậy, lão gia thấy nhất định sẽ thật cao hứng.”

“Vậy là tốt rồi, nếu được, giá cả có thể nâng lên một chút hay không?”

“Hảo hảo, ta giúp ngươi đến hỏi..... Lại nói, tôn tử xinh đẹp như vậy, ngươi thật sự bán a?”

“Phi, nói cái gì tôn tử, còn không phải một cái dã loại (con hoang).” Hạ bà mẹ thần tình khinh thường mà trả lời.

“Vì sao lại nói như thế?”

Hạ bà mẹ nước miếng tung bay mà nói: “Mẹ của dã loại này kết hôn không đến nửa năm liền khắc chết tiểu nhi tử của ta, sau nàng lại ra ngoài làm việc, bị một người Hồ cường hiếp, sau đó không lâu liền sinh hạ tiểu dã loại này. Việc này nếu truyền ra, mẫu tử bọn họ sẽ bị bắt đi thiêu chết, ta và con cả thấy nữ nhân đó khóc đến chết đi sống lại, cũng không có nói ra, lưu lại mạng sống cho mẫu tử bọn họ. Nhưng nương của dã loại này hai tháng trước đã bệnh chết, trong nhà thiếu người làm việc, lưu trữ dã loại này cũng là ăn không ngồi rồi, cho nên bán đi đổi chút ngân lượng.”

“Ai..... Nói như vậy, đứa nhỏ này thật là mệnh khổ.”

“Mệnh khổ cái rắm, lão gia nhà ngươi có tiền, dã loại này đến nơi này rồi cũng không lo đói bụng, mấy tôn nhân nhà ta cũng không có hảo mệnh như hần.”

“Ha ha..... Vậy ngươi vì cái gì không đem các tôn nhân khác tới?”

“Phi phi, ngươi ít chê cười ta.....”

Nam đồng vẫn nghe nàng nói, biểu tình không hề dao động, cứ như tất cả những gì Hạ bà mẹ nói đều cùng chính mình không quan hệ. Bên đường, một đứa nhỏ xem ra cùng tuổi với nó ngồi trên lan can, đối phương mặc y bào rộng thùng thình, khuôn mặt tiểu tụy, vô tình, đang dùng một đôi mắt tro tàn dõi theo nó. Nam đồng không chút để ý mà lướt qua hần, đến khi đối phương biến mất khỏi tầm nhìn.

Hạ bà mẹ cùng bà tử trò chuyện rồi lại trò chuyện, rất nhanh đi tới chủ ốc. Trong phòng khách, một hán tử béo ngồi trên ghế thái sư uống trà, vài tiểu nha hoàn đang quỳ gối một bên bóp chân cho hần.

“Lão gia.” – Bà tử dẫn Hạ bà mẹ và tôn tử tiến lên, giới thiệu: “Vị này chính là người đồng thôn ta từng nhắc đến với ngài, còn có tôn tử của nàng.”

Hán tử béo kia lười biếng mà liếc nhìn bọn họ một cái, khi ánh mắt hần tiếp xúc khuôn mặt nam hài, nhất thời tinh thần tỉnh táo.

Hạ bà mẹ dắt tôn tử thỉnh an hần, miệng thuần thực nói: “Lão thân bá kiến Quách lão gia, Quách lão gia vạn phúc.”

Quách Vĩ gật đầu lấy lệ, đem ánh mắt tà mị không hề cố kỵ mà dán trên người nam hài, hỏi: “Ngươi tên gì? Mấy tuổi?”

Nam hài lạnh lùng mà nhìn thẳng phía trước, không nói một tiếng. Hạ bà mẹ nhanh nhẩu đáp: “Tiểu tôn họ Hạ, gọi là Tam Lang, năm nay chín tuổi.”

“Nga, chín tuổi.....” – Quách Vĩ đối Hạ Tam Lang ngoác ngoác. “Tam Lang, lại đây đi.”

Hạ Tam Lang mắt điếc tai ngơ, vẫn không nhúc nhích. Hạ bà mẹ tức giận, ở sau lưng dùng sức đẩy nó một cái, lúc này nó mới lảo đảo bước ra từng bước.

Quách Vĩ kéo cánh tay trắng nõn nhỏ bé của nó xoa nắn vài cái, sau khi chạm đến lòng bàn tay không ít chai sạn, Quách Vĩ hơi bất mãn nói: “Da tay sao lại thô như vậy?”

Hạ bà mụ vội giải thích: “Đều là do làm việc, bắt quá chỉ có da tay thô một chút, địa phương khác đều là rất nhỏ hoạt.”

“Nga, địa phương khác? Vậy muốn sờ xem có phải hay không.....” – Quách Vĩ nở nụ cười thâm đẳng, thỉnh thoảng một tay búng vạt áo của nam hài, muốn đem bàn tay tiến vào ngực nó, Hạ Tam Lang nguyên bản giống như rối gỗ đột nhiên tròng lớn hai mắt, cầm tay hắn hung hăng cắn.

“Ồ oa ——!!” – Quách Vĩ phát ra tiếng thét chói tai như lợn bị chọc tiết, Hạ bà mụ cùng bà tử đều sợ hãi, ba chân bốn cẳng ngăn cản Hạ Tam Lang.

Tay Quách Vĩ bị cắn để lại hai dấu răng, máu tươi từ miệng vết thương chảy ra, hắn cầm lấy tay không ngừng phát run. Hạ bà mụ khí cực đại mà túm lấy Hạ Tam Lang, bẻ bàn tay nó, miệng mắng “Người này tiểu súc sinh! Từ đây loại!”

Hạ Tam Lang bị bà tử tát cho hai cái, hắn giãy dụa hướng bụng Hạ bà mụ đập một cước, đối phương ôm bụng thét chói tai, càng thêm tức giận mà quật hắn.

Quách Vĩ bên này rốt cục tỉnh táo lại, ngăn cản: “Tốt lắm tốt lắm, không có việc gì, đừng đánh.”

Hạ bà mụ lúc này mới thở phào ngừng tay lại, không ngừng hướng gã cúi đầu bồi tội. Quách Vĩ nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường của Hạ Tam Lang, trong lòng hừ lạnh: “Hừ! Tiểu tiện nhân không biết sống chết! Lão tử đêm nay nhất định phải hảo hảo thu thập ngươi!”

Quách Vĩ sai người hầu mang theo Hạ Tam Lang đang phản kích lui xuống, đối Hạ bà mụ nói: “Tôn nhân này của người ta mua, bắt quá ta trước đó có nói rõ, sau khi nhận tiền, mặc kệ phát sinh chuyện gì cũng không thể đổi ý.”

Hạ bà mụ không ngừng cúi đầu khom lưng, phát sinh loại chuyện ngoài ý muốn vừa rồi, nàng cũng không dám mở miệng tăng giá, miệng đầy đáp ứng nói: “Đây là nhất định, Tam Lang ngày sau chính là người của Quách lão gia, Quách lão gia thích đối đãi nó như thế nào cũng không thành vấn đề.”

Quách Vĩ vừa lòng mà gật đầu, trong mắt lóe ra quang mang thâm tà tàn khốc.

Hạ Tam Lang bị đưa một gian phòng bày trí hoa mỹ, người hầu mạnh tay đẩy nó vào trong, lập tức đóng cửa. Hạ Tam Lang lảo đảo vài bước mới đứng vững, nó xoa hai má bị Hạ bà mụ đả thương, phần hận nguyên rủa: “Lão yêu tinh chết tiệt..... Một ngày nào ta sẽ ném ngươi tới hổ phân!”

Hắn từ nhỏ bị người trong thôn khi dễ, tuy rằng mọi người không rõ lắm hắn có mang huyết thống của người Hồ hay không, bắt quá mẫu thân hắn là sau lúc trưởng phu chết đi hơn một năm mới sinh ra hắn, cho nên rất nhiều người đều nói hắn là “dã loại”, hơn nữa cả nhà Hạ bà mụ đều khinh thường mẫu tử bọn họ, mẫu thân cũng bởi vì không chịu nổi tra tấn mới bị bệnh, Hạ Tam Lang tuổi còn nhỏ nhưng lưng đã gánh rất nhiều cừu hận. Việc này khiến hắn hình thành cá tính lãnh khốc, hung bạo không chút thích hợp với tuổi tác.

Hạ Tam Lang ở trong phòng hết một vòng, phát hiện cửa sổ đều bị khóa chặt, không thể đào thoát.

Bị bán đến địa phương xa lạ, nó cũng không sợ hãi, kỳ thật, nó đã sớm ước gì có thể rời đi gia đình kia. Bất quá, nó biết chắc rằng Hạ bà mụ không phải đem nó bán đến đây để hưởng phúc, ngày tháng mình ở trong này chỉ sợ không thể khá hơn lúc trước. Hạ Tam Lang ngồi ở trên giường, suy nghĩ nên chạy trốn bằng cách nào.

Đang lúc hoang hôn, một gã người hầu đưa đồ ăn tới cho nó.

“Nhanh ăn đi.” Nam phó kia mặt vô biểu tình mà nói. Hạ Tam Lang đã sớm đói bụng lắm, nâng lên bát cơm liền lang thôn hổ yết mà ăn vào.

Nam phó vẫn đứng ở một bên nhìn nó ăn cơm, Hạ Tam Lang vừa ăn vừa khó hiểu nhìn hắn. Đối phương phát hiện ánh mắt của nó, liền lạnh như băng nói:

“Ngươi nhìn cái gì?”

Hạ Tam Lang nuốt xuống ngụm cơm cuối cùng, chùi chùi miệng, hỏi lại: “Vậy ngươi nhìn cái gì?”

Nam phó thu thập cái bát không, nói: “Không có gì, ta muốn khuyên người đừng ăn gấp như vậy mà thôi.”
“Vì cái gì?”

Nam phó đang cầm khay, không nhanh không chậm mà nói: “Đợi lão gia đến đây, chỉ sợ người sẽ đem tất cả những thứ đã ném qua nhổ ra.”

Hắn nói xong câu đó liền rời đi, sau khi ra khỏi cửa không quên một lần nữa khóa lại.

Hạ Tam Lang suy nghĩ ý tứ trong lời hắn nói, tuy rằng nó chưa hiểu Quách lão gia sẽ làm gì mình, bắt quá từ lời nam phó nói, khẳng định sẽ không là sự tình tốt, hơn nữa nó ban ngày mạo phạm Quách lão gia, đối phương nhất định sẽ không dễ dàng buông tha nó, nói không chừng sẽ dùng thủ đoạn tàn nhẫn tra tấn nó, nó tuyệt đối không thể ngồi chờ chết!

Nếu đối phương đánh, nó phải phản kháng. Hạ Tam Lang từ nhỏ đã cùng đường huynh trong nhà đánh nhau, cũng bị bọn nhỏ đồng thôn khi dễ, nó biết biện pháp phòng ngừa kẻ khác thương tổn chính mình là tiên hạ thủ vi cường!

Hạ Tam Lang kéo ra tất cả ngăn kéo trong phòng, tìm trong chốc lát, rốt cục tìm được một cây kéo. Đây là vật duy nhất có thể dùng để tự vệ, nó đem kéo giấu ở trong tay áo, im lặng ngồi vào trên giường.

Vào đêm, bốn phía dần dần an tĩnh lại, Hạ Tam Lang ngồi ở trên giường ngáp ngáp dài. Không biết ngủ bao lâu, ngoài cửa truyền đến thanh âm mở khóa, nó chợt tỉnh lại, ngồi thẳng thắt lưng.

Cửa phòng mở ra, Quách Vĩ mùi rượu đầy người lắc lắc mà đi vào. Hạ Tam Lang thấy đối phương mở cửa rồi cũng không có khóa lại, đáy mắt nó nhất thời hiện lên âm lãnh quang mang.

Quách Vĩ nhìn nam đồng mi mạo ngồi trên giường, cái miệng dính thịt mỡ gợi lên nụ cười dâm dăng.

“Tiểu mỹ nhân..... Chờ lâu không?” – Hắn mồm miệng không rõ nói xong, bắt đầu động thủ cởi bỏ lưng quần chính mình, vừa thoát vừa hướng Hạ Tam Lang đi đến.

Hạ Tam Lang trong nháy mắt nắm lên kéo, ngoan lực đâm vào ngực hắn! Phốc! Máu tươi văng khắp nơi!

Quách Vĩ trừng lớn hai mắt, kêu lên thảm thiết: “Ô oa ——”

Hạ Tam Lang nhanh chân né ra, Quách Vĩ lăn lộn trên mặt đất, khóc gào: “Ô oa..... Người này súc sinh.....! Ta không tha cho người!”

Hạ Tam Lang cầm lên ghế gỗ ở gần đó, dùng sức đập vào đầu hắn —— phanh! Quách Vĩ trở mình, cả người đều co rúm. Hạ Tam Lang tuổi còn nhỏ khí lực không đủ, gõ một cái không thể đánh xỉu đối phương, vì thế nó dùng hết sức gõ vài cái, huyết trên đầu Quách Vĩ chảy ra, rốt cục chết ngất.

“Hô..... Hô..... Hô.....” Hạ Tam Lang ném ghế dựa, nhanh chóng lao ra ngoài cửa.

Nó dựa vào trí nhớ hướng cửa hông phương đi đến, mấy người hầu trong sân thấy nó lao tới, hét to:

“Uy! Đứng lại!”

Hạ Tam Lang ngoảnh mặt làm ngơ, ra sức chạy trốn, bọn người hầu mắt thấy không thích hợp, lập tức đuổi theo.

“Đứng lại! Đừng chạy!”

Không xong! Sẽ bị đuổi kịp mất! Hạ Tam Lang hoảng hốt quay đầu nhìn lại. Lúc này, bên cạnh bỗng nhiên truyền đến một thanh âm:

“Bên này!”

Hạ Tam Lang theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy một nam hài núp sau một thân cây hướng nó ngoắc —— là đứa nhỏ ban ngày nó nhìn thấy! Nó không kịp nghĩ lại, hướng đối phương chạy tới.

Nam hài dẫn nó chạy đến chân một bức tường, góc tường có cái lỗ nhỏ, vừa vịn cho hài đồng thông qua. Hạ Tam Lang không biết đối phương vì sao giúp nó, bất quá giờ phút này không có thời gian suy nghĩ sâu

xa. Nó vội nói tiếng cảm ơn, tiến vào lỗ nhỏ kia. Bên ngoài là một mảnh rừng rậm, Hạ Tam Lang tiếp tục chạy trốn, trong tòa nhà truyền đến tiếng mọi người kêu sợ hãi:

“Người tới a! Lão gia bị đá thương!”

“Là tiểu hài tử kia làm!”

“Mau trốn hẩn đưa trở về!”

Người hầu cầm đuốc từ trong nhà lao ra, nơi nơi lục soát bóng dáng Hạ Tam Lang.

Hạ Tam Lang càng hoảng sợ, trong lòng chỉ có một ý niệm: không thể bị bắt! Tuyệt đối không thể bị bắt! Nó không rõ phương hướng ly khai, chỉ lo chạy bán mạng về phía trước.

Phía trước là một mảnh rừng tối như mực, căn bản nhìn không thấy đường, nhưng hẩn phải tiếp tục chạy trốn, không thể dừng lại! Hạ Tam Lang vọt vào lùm cỏ, chân nó bỗng nhiên đạp vào khoảng không, ngã nhào xuống.

“A ——” -tiếng kêu thê thảm xẹt qua bầu trời đêm.

Bọn người hầu nghe tiếng tụ tập lại đây, ánh đuốc chiếu sáng bụi cỏ tối đen.

“Hẩn rơi vào sơn cốc rồi sao?” Một gã người hầu nhìn thấy mấy cành cây bị gãy bên dưới nói.

“Đại khái là vậy.....” Nam phó cầm đầu nói: “Nếu ngã xuống không chết cũng sẽ tàn phế..... Quên đi, đừng động hẩn, mọi người đi về trước đi!”

Bọn người hầu Quách gia đồng loạt tản ra, núi rừng trở lại yên tĩnh.

Hình ảnh loạn thất bát tao lượn vòng trong óc, toàn thân nặng nề, không cảm giác. Rõ ràng chính mình đã muốn mở mắt ra, nhưng tầm nhìn lại mơ hồ không rõ, như thể bị một màn sương bao phủ.

Nó tựa hồ ở trong một gian trong phòng, trong phòng có người, nhưng nó không có biện pháp thấy rõ đối phương là ai. Trạng thái nửa tỉnh nửa mê giằng co hồi lâu, ánh mắt Hạ Tam Lang cuối cùng khép lại.

Lần thứ hai mở mắt, thân thể bắt đầu cảm nhận rõ đau đớn, đầu cũng choáng váng.

Ánh sáng trong phòng rất yếu, xem ra hiện tại là buổi tối. Trên đỉnh đầu là mái ngói đơn sơ, Hạ Tam Lang nhẹ nhàng vận vẹo cổ, phát hiện chính mình đang nằm trên giường, trên người đắp một tấm chăn bông. Đây phòng ở cũng thực nhỏ hẹp, bày trí phi thường ít, trừ bỏ giường ngủ, cũng chỉ có một cái bàn thấp, một cái ghế gỗ, cộng thêm một cái ngăn tủ lụp xụp, trong ngăn tủ bày mấy cái sọt trúc. Nguồn sáng duy nhất trong phòng là tiểu ngọn đèn trên bàn.

Hạ Tam Lang tay chân đều không thể nhúc nhích, ánh mắt chỉ có thể suy yếu mà nửa mở, trong cổ họng lại phát không ra một chút thanh âm. Nó vô lực mà nhắm mắt lại, một lát sau, nghe được cửa gỗ bị bồm một tiếng mở ra, có người đi đến.

Hạ Tam Lang mở mắt ra, chỉ thấy một “người” mặc quần áo màu xám, tóc tai bù xù đi đến, nó nhất thời sợ tới mức không dám hô hấp.

“Người” nọ dáng dấp nhỏ gầy, xem thân hình hẩn là mười hai, mười ba tuổi, hơn phân nửa khuôn mặt hẩn bị tóc che khuất, chỉ có thể qua sợi tóc mơ hồ nhìn thấy tướng mạo của hẩn. Hẩn lộ ra nửa mặt trái gầy yếu lại trắng bệch, hai má hõm xuống, dưới con mắt còn lấm tấm mấy khối màu xám, làm cho khuôn mặt hẩn vốn không dễ nhìn càng trở nên xấu xí. Ánh lửa từ ngọn đèn toát ra, ngoài cửa sổ truyền đến tiếng gió ô ô, phảng phất có người đang rên rĩ.

Hạ Tam Lang trong lòng sợ hãi, người này là quỷ sao..... Nó sợ hãi nghĩ, quả muốn nhảy xuống giường đào tẩu, nhưng thân thể lại đau đến không thể khống chế.

Quái vật tóc tai bù xù quan sát ánh mắt nó toát ra khiếp sợ, thấp giọng nói: “Người đừng sợ..... Ta sẽ không hại ngươi.....”

Hạ Tam Lang thấy thanh âm hẩn còn dễ nghe, lúc này mới dần yên lòng. Đối phương xốc lên chân, giúp nó thay được đắp trên tay chân. Động tác của hẩn phi thường mềm nhẹ, khả Hạ Tam Lang như trước cảm

thấy đau đớn, không ngừng phát ra đau ngâm, đối phương ôn nhu trấn an: “Nhịn một chút, rất nhanh sẽ tốt hơn.....”

Người nọ tóc xõa xuống, nửa mặt phải nguyên bản bị che cũng lộ ra ngoài. Hạ Tam Lang kinh ngạc phát hiện, má phải của hắn so với mặt trái càng khó xem, trên mặt che kín những vằn màu xám to nhỏ. Nó nghĩ thầm, khó trách người này muốn đem gương mặt bên này che kín.

Mặt người này gọi người sợ hãi, Hạ Tam Lang không dám tiếp tục nhìn, vội vàng nhắm mắt lại, không bao lâu sau, nó liền bởi vì mệt mỏi mà lại ngủ.

Ngày hôm sau, nó tỉnh lại, quái nhân kia không bao lâu sau liền tiến vào đối diện cho nó, cũng uy nó chút cháo. Hạ Tam Lang tiếp tục ngủ trên giường, mỗi lần nó tỉnh lại không lâu, người nọ sẽ tiến vào chăm sóc nó. Nó ở đây được vài ngày thì phát hiện, nguyên lai quái nhân kia buổi tối đều ngủ trên mặt đất lạnh như băng bên cạnh giường, hơn nữa hắn đem chăn bông ấm áp cũng cho Hạ Tam Lang, chính mình lấy ra cái chăn mỏng rách nát.

Người này tuy rằng xấu xí, bất quá tâm địa phi thường tốt, Hạ Tam Lang dần dần không còn sợ hãi.

Hơn mười ngày sau, thương thế của Hạ Tam Lang rốt cục hơn phân nửa, có thể xuống giường đi lại.

Hạ Tam Lang tặc vào tường, gian nan mà đi đến cạnh cửa. Bên ngoài trời mây yên ả, gió nhẹ du dương, ấm áp dương quang vậy lên người, thật là thư sướng.

Hạ Tam Lang tựa vào cửa gỗ, nhìn thấy tên kia đang tưới nước cho vườn rau trước cửa. Đối phương rất nhanh cảm giác được ánh mắt của nó, chậm rãi quay đầu. Dù đã quen với diện mạo của hắn, khả năng Hạ Tam Lang nhìn đến mặt hắn trong nháy mắt vẫn là không khỏi đánh cái rùng mình.

“Người tỉnh?” – A Lê ôn nhu hỏi.

“Ân.....” – Hạ Tam Lang cúi đầu hừ, một con gà mái dẫn một đám gà con chi chi kêu đi qua trước mặt nó.

“Người đã đói bụng sao không?”

“Ân.....”

“Vậy người vào nhà chờ một chút, ta lập tức đi làm cơm.” – A Lê buông thùng nước, đi vào một phòng nhỏ bên cạnh, có lẽ là phòng bếp.

Hạ Tam Lang động tác thông thả mà quay về phòng trong, ngồi trên ghế nhỏ. Phòng bếp bên kia truyền đến thanh âm thức ăn bị cho vào nồi, từng trận mùi bay tới. Hạ Tam Lang lui cái mũi nghe, chỉ cảm thấy trong bụng ừng ực rung động, càng phát ra đói khát.

Đợi một lúc lâu, A Lê rốt cục bưng hai chén đồ ăn tiến vào, một là rau xào, một là thịt heo nửa nạc nửa mỡ. Hạ Tam Lang thấy nước miếng chảy ròng, A Lê ôn nhu nói: “Người trước chờ một chút, ta đem cháo lấy lại đây.”

“Ân.....” – Hạ Tam Lang cầm chiếc đũa, ánh mắt nhắm khối thịt lớn nhất.

Cơm đến, nó không đợi A Lê ngồi xuống liền thần tốc mà gấp lên một khối thịt, mồm to ăn đứng lên. Khối thịt kia bị gấp đi rồi, trong bát cũng chỉ còn hai miếng thịt mỏng, A Lê chính là dùng bữa, một ngụm thịt cũng không ăn. Hạ Tam Lang thấy hắn không ăn, thẳng đem thịt heo toàn bộ bỏ vào bát của mình.

“Ân..... Đúng rồi.....” – A Lê bỗng dừng mở miệng, Hạ Tam Lang đang nhắm nuốt hương nộn thịt miếng kinh ngạc mà nhìn hắn, nghĩ rằng hắn muốn trách cứ mình.

A Lê ôn nhu cười, hỏi: “Mấy ngày nay chúng ta cũng chưa nói chuyện nhiều, ta còn không biết người tên là gì đâu.....”

“Ta gọi là Tam Lang.” – Hạ Tam Lang biết hắn không phải mắng chửi người, yên tâm mà đem thịt nuốt vào.

“Nga..... Người không phải người trong bản thôn đi?”

“Không phải, ta ở tại Hạ gia trang.”

“Hạ gia trang? Cách nơi này xa không?”

“Rất xa, cách ba tòa núi, phải đi một ngày đường mới có thể đến.” – Hạ Tam Lang đem một chén cháo giải quyết, A Lê tiếp nhận cái bát không, lại múc thêm cho nó.

“Vậy người vì cái gì lại tới Bích Thiên thôn?”

Hạ Tam Lang nghĩ nghĩ, mới nói: “Bà ngoại ta đem ta bán tới chỗ này làm người hầu.”

“Đi?” – A Lê sững sốt, hỏi: “Kia..... Muốn hay không thông tri chủ nhân của người tới đón người?”

“Không cần!” – Hạ Tam Lang cuống quýt lắc đầu. “Không cần thông tri bọn họ! Ta không nghĩ tái trở về nơi đó!”

“Như vậy a.....” – A Lê thấy nó biểu tình trầm trọng, cũng không hỏi lại nguyên nhân. Hạ Tam Lang ngẫm hẩn, ngược lại hỏi:

“Vậy còn người?”

“Ân? Ta?”

“Người tên gì? Vì cái gì người ở nơi này?”

“Nga, ta gọi là A Lê, ta nguyên bản cùng nãi nãi ở tại nơi này, bất quá nãi nãi ta hai năm trước đã chết, cũng chỉ còn lại một mình ta.”

“Kia.....” – Hạ Tam Lang chỉ vào mặt hẩn, hỏi ra mấy nghi vấn mấy ngày nay: “Vì cái gì trên mặt người có mấy thứ này?”

A Lê cũng không cảm thấy nó thất lễ, cười khổ một chút, nói: “Ta vừa sinh ra, trên mặt đã có bụi ban này, nghe nói là bớt. Cha nương ta bởi vì cảm thấy ta đáng sợ, liền đem ta ném xuống, là nãi nãi đem ta về nuôi lớn.”

“Địa phương khác trên người người cũng có sao?” – Hạ Tam Lang tò mò hỏi.

“Không có, chỉ có ở trên mặt.”

“Có thể tẩy đi không?”

“Không có biện pháp, nãi nãi thử dùng thảo dược chà cho ta, nhưng là trừ không xong.”

“Nga.....” – trong lúc nói chuyện, Hạ Tam Lang lại ăn luôn bát cháo thứ hai, ngoài ra toàn bộ thức ăn đều ăn sạch.

“Còn ăn sao không?” – A Lê hỏi.

“Không cần, ta no rồi.” – Hạ Tam Lang sờ sờ cái bụng tròn tròn, mấy ngày nay dưỡng thương chỉ có thể dùng cháo, hôm nay rốt cục có thể ăn thịt, thật sự là thỏa mãn.

“Vậy người nghỉ ngơi một chút đi.” – A Lê đang cầm bát không đi ra ngoài.

“Hô.....” – Hạ Tam Lang đi đến trên giường nằm xuống.

Cho tới bây giờ chưa thử qua như vậy thoải mái, ăn no là có thể nghỉ ngơi, cái gì cũng không làm. Nó nằm một hồi lâu, nghe được thanh âm bên ngoài truyền đến, không khỏi đứng dậy, theo cửa sổ nhìn ra.

A Lê đang xách hai thùng nước trở về, nhìn hẩn cố hết sức, cảm giác hẩn dường như có thể tùy thời mà ngã sấp xuống. A Lê đem nước vào trừ phòng, lại đi ra uy kê, tiếp theo là quét rác, tiếp theo liền ngồi ở dưới mái hiên đan một ít trúc khuông.

Loại việc này, Hạ Tam Lang lúc còn ở nhà cũng làm qua không ít. Nó nghĩ thậm chí mình thật sự là gặp may mắn, đến đây chẳng những có thịt ăn, còn cái gì cũng không cần làm.

Chỉ cần nó vẫn bị thương, như vậy A Lê sẽ vẫn chiếu cố nó, Hạ Tam Lang tư tâm nghĩ. Thật vất vả ly khai nhà cũ, cũng từ Quách phủ trốn thoát, nói cái gì nó cũng không nguyện ý tiếp tục những ngày tháng trước kia. Nó nằm xuống, kéo lên chăn, cảm thấy mỹ mãn mà nhắm mắt lại.

Lại qua vài ngày, thương thể của Hạ Tam Lang cơ bản đã khỏi hẳn, nhưng nó như trước chiếm cứ giường, như trước cái gì cũng không làm, mỗi ngày đều do A Lê hầu hạ nó chiếu cố nó. Tuy rằng không có nói rõ, nhưng Hạ Tam Lang đã muốn quyết định lại ở chỗ này không đi, nơi này mỗi bữa đều có thể ăn thịt —— tuy rằng không nhiều lắm, nhưng lại không cần chịu khi dễ, không cần lao động, thật tốt a.

A Lê tựa hồ tuyệt không để ý trong nhà dường một cái người rảnh rỗi, chính là yên lặng mà làm việc của mình. Tay hắn thực xảo, dùng trúc làm không ít đồ vật này nọ, có cái sọt, hòm, chậu, thậm chí có con ngựa cùng búp bê cho hài đồng, nói là phải đợi mùa hè đưa vào thành bán.

Hơn nữa hắn nấu gì đó cũng tốt lắm, tuy rằng chính là thức ăn bình thường, khả qua tay hắn chế biến hội biến thành mỹ vị món ngon. Trừ bỏ bộ dạng xấu bên ngoài, A Lê thật sự không thể bắt bẻ.

Hôm nay, A Lê dùng bột mì làm bánh bao thơm ngào ngạt, hắn đem thịt phiến cùng rau xanh nhồi bên trong, phi thường ngon miệng. Hạ Tam Lang một hơi ăn luôn ba cái, hắn nhìn nhìn A Lê còn cầm một cái bánh bao ăn, khó hiểu hỏi:

“Người như thế nào ăn chậm như vậy?”

A Lê chưa nói cái gì, chính là cười cười. Hạ Tam Lang ngấm bánh bao trên tay hắn lộ ra một ít nhân, thèm thườn mà nuốt vào nước miếng. A Lê thấy nó nhìn không chuyển mắt, biết nó muốn ăn, liền dùng chiếc đũa đem nhân gấp ra.

“Cho người.”

“Nga.....” – Hạ Tam Lang không khách khí mà một ngụm ăn luôn, liếm lưỡi chắc chắc hỏi: “Người không thích ăn thịt sao?”

“Ăn.....”

“Thực đáng tiếc a, thịt ăn tốt lắm.”

“Phải không.....” – A Lê cười, hắn không có đem phần bánh bao còn lại ăn luôn, mà là thu thập bát ly khai. Hạ Tam Lang xoa bụng, hôm nay không có ăn cháo, miệng có điểm khô. Nó cầm lấy ấm trà, phát hiện không có nước, lập tức cầm ấm hướng phòng bếp đi đến.

Đi đến ngoài cửa, gặp A Lê đang đưa lưng về phía nó.

Hắn đang làm cái gì? Hạ Tam Lang thăm dò nhìn thấy, chỉ thấy A Lê cầm bánh bao ăn thừa trong tay, chà lau dầu mỡ bên trên —— đó là thời điểm hắn dồn thịt dính lên, sau khi dầu mỡ đều biến mất, A Lê đem bánh bao một chút ăn luôn.

Ý thức được hắn đang làm cái gì, Hạ Tam Lang chấn động không thôi. Nó không có đi vào châm nước trà, rón ra rón rén mà trở lại phòng.

Nó ngồi trên ghế suy nghĩ thật lâu, càng cảm thấy được chính mình thực có lỗi với A Lê. Rõ ràng thân thể đã muốn phục hồi, nhưng vẫn mặt dày mày dạn mà ăn không ngồi rồi, còn đem thịt đều ăn sạch —— ngẫm lại cũng biết, A Lê không phải không thích ăn thịt, chỉ là vì cho chính mình ăn no mà cố ý không ăn thôi.

Đối phương chẳng những đem nó cứu trở về, còn dốc lòng chiếu cố nó, cho dù nó đã muốn bình phục, cũng không đem nó đuổi đi. Tình nguyện đem giường tặng cho nó ngủ, tình nguyện chính mình ăn không đủ no, cũng muốn cho nó ăn đắc hão..... Hạ Tam Lang đôi mắt một trận nóng lên, nó lấy mu bàn tay dùng sức mà xoa xoa mí mắt. Hiện tại biết đối phương vì nó trả giá nhiều như vậy, nó cũng không thể như vậy tiếp tục.....

Hàn băng trong lòng từng tắc từng tắc tan chảy, trên mặt Hạ Tam Lang dần nổi lên thần thái ứng với hài đồng. Nó nghĩ thông suốt xong, đi ra ngoài cửa. A Lê vừa vặn khơi mào đòn gánh cùng thùng nước, ra về muốn đi lấy nước.

“Cho ta đi đi.” – Hạ Tam Lang đối hắn vươn tay.

“Đi?” – A Lê nhất thời không có phản ứng.

“Ta đi lấy nước đi.” – Hạ Tam Lang từ trong tay hắn giật lấy đòn gánh.

“A..... Không cần, thương thể của người còn không có hảo.....” – A Lê cuống quýt cự tuyệt.

“Đã sớm tốt lắm.” – Hạ Tam Lang vén tay áo, hiện ra cánh tay rắn chắc, dừng nhìn nó chỉ có chín tuổi, thân so với A Lê mười ba tuổi còn cao hơn một chút, hơn nữa mấy ngày nay ăn ngon ngủ ngon, cũng bồi bổ không ít khí lực.

“Vẫn là không cần..... Ta đã quen nấu nước, như vậy tốt lắm..... Người đi giúp ta uy kê được không?” – A Lê không đành lòng cho nó làm việc nặng.

“Này tính cái gì? Lúc ta ở nhà trải qua càng nhiều việc, chờ ta lấy nước trở về sẽ uy kê cũng được.” – Hạ Tam Lang không nói hai lời, đoạt lấy thủy dũng (thùng nước).

“Kia..... Được rồi.....” – A Lê không lay chuyển được nó.

“Đi nơi nào lấy nước?”

“Bên kia, có một giếng nước.” – A Lê chỉ một cái phương hướng, dặn nói: “Cẩn thận một chút nga.”

“Được rồi.” – Hạ Tam Lang đem đòn gánh hương trên vai, nhanh chóng ly khai.

A Lê nhìn bóng dáng nó đi xa, đôi môi trắng bệch nổi lên nụ cười vui vẻ.

3. Chương 2

Thu đi đông đến, trong chớp mắt năm tháng trôi qua, Hạ Tam Lang ở nhà A Lê đã hơn hai mùa đông. Mùa đông năm nay đặc biệt rét lạnh, còn chưa tới tháng chạp đã nổi lên đại tuyết, sơn dã một mảnh mờ mịt tuyết trắng.

Quần áo chống lạnh không đủ, nghĩ ra đi làm sống cũng không được, hơn nữa Hạ Tam Lang đáng người không ngừng cao lớn hơn, mau mặc không vừa quần áo cũ của A Lê, A Lê quyết định phải mua thêm bộ đồ mới trước tân niên.

Hai người thừa dịp tuyết thế yếu bớt, đến núi rừng bên ngoài thu thập củi gỗ. A Lê đem củi dồn thành bốn bó lớn, tính toán chờ thời tiết chuyển biến tốt đẹp liền đưa vào thành bán đi. Trong trời đông giá rét, củi gỗ ắt là thứ không thể thiếu, nói vậy có thể bán được giá tốt.

Ba ngày sau, rốt cục trời quang mây tạnh, A Lê cùng Hạ Tam Lang mỗi người lưng hai bó buộc củi gỗ, đi bộ đến tới mới tiếp cận “Ô Hạch trấn”.

Bởi vì tuyết giảm, mọi người buồn ở trong phòng vài ngày, tất cả đi ra một chút, hít thở không khí, ngã tư đường đông đúc người người xuôi ngược. Hạ Tam Lang cùng A Lê cũng đã vào thành vài lần, bắt quả vẫn là lần đầu bắt gặp thời điểm náo nhiệt như thế.

Bọn họ đi vào một hộ gia đình cùng A Lê quen biết, A Lê mới trước đây thường thường cùng nãi nãi tới nơi này bán đồ vật này nọ, gia chủ kia đối hắn cũng thực khách khí. Nhà này vừa vặn ngụ bên cạnh một trường tư thực, đi qua trước cửa, chỉ nghe từng trận tiếng đọc sách phiêu ra:

“Thiên sơn điêu phi tuyết, vạn kính nhân tung diệt, cô chu thoa lập ông, độc điệu hàn giang tuyết.....” (*) – Hạ Tam Lang kim lòng không đậu mà dừng lại cước bộ, nghe đến nhập thần.

“Nga, A Lê, người tới?” – Ông cụ quét rác ngoài cửa thân thiết chào hỏi.

“A Mậu bá, buổi sáng tốt lành.” – A Lê buông củi gỗ, hỏi: “Các người cần củi đốt sao không?”

“Củi đốt? Tốt, mấy ngày nay củi đốt đặc biệt cần, là nên mua một ít.” – A Mậu bá buông cái chổi, đi qua đi dò xem củi gỗ. Ông tán dương: “A Lê người chính là cẩn thận, mang củi chặt gịn gàng như vậy, giá hẳn là không thấp đi?”

“Sẽ không, giống mọi khi là được.”

“Như vậy a, được rồi, kia toàn bộ ta đều mua.”

“Cám ơn.” – A Lê chuyển hướng Hạ Tam Lang đang xem đến gần người: “Tam Lang, đem củi gỗ dỡ xuống đây đi.”

Hạ Tam Lang cố học bài, nhất thời không có nghe thấy. A Lê lại gọi y một lần, y mới đột nhiên tỉnh ngộ lại, vội vàng dỡ củi trên lưng xuống.

“Làm sao vậy?” – A Lê nhìn ra y có tâm sự, Hạ Tam Lang lắc đầu.

“Không có gì.”

A Lê nhìn nhìn trường tư thực, giống như có điểm hiểu được. A Mậu bá đánh giá Hạ Tam Lang, hỏi A Lê:

“A Lê a, người từ nơi nào tìm được đệ đệ xinh đẹp như vậy a?”

“A?” – A Lê ngượng ngùng trả lời: “Không có a.....”

“Đứa nhỏ này bộ dạng cũng thật tuấn a, lớn lên nhất định hội mê chết không ít cô nương.” – A Mậu bá cảm thán.

“Đúng vậy.....” – A Lê cười phụ họa, Hạ Tam Lang lại sa vào trong tiếng đọc sách, không để ý bọn họ đang nói cái gì.

Sau khi A Lê nhận tiền, cáo biệt A Mậu bá, cùng Hạ Tam Lang bước trên đường về.

“Không phải muốn mua vải dệt làm quần áo sao?” – Hạ Tam Lang hỏi khi đi qua tiệm vải.

“Nga, đúng a.....” – A Lê đang suy tư giắt mình nói, hai người tiến vào trong tiệm. A Lê chọn thật lâu, cuối cùng mới nhìn trúng một sấp vải bông màu nâu.

“Mua ít như vậy, đủ dùng sao?” – Hạ Tam Lang nhìn thế nào đều cảm thấy khối vải bông kia phải làm hai kiện quần áo thực miễn cưỡng.

“Đủ rồi.” – A Lê tiếp nhận gói vải, thanh toán tiền. Vừa rồi bán củi gỗ còn lại không ít, hẳn là còn có thể tái mua một sấp vải..... Hạ Tam Lang khó nghĩ, bất quá nếu A Lê đã quyết định, y cũng không nói thêm cái gì.

Về đến nhà vài ngày, Hạ Tam Lang vẫn nhớ thương trường tư thực ở Ô Hạch trấn, tiếng bọn nhỏ đọc sách quanh quẩn trong lỗ tai, thật lâu không thể lui tán.

Y trước kia ở Hạ gia trang cũng xem qua các hài đồng khác đi đến trường học bài, Hạ gia trang không có trường tư thực, cũng không có mấy người biết viết chữ, chỉ có một tú tài lớn tuổi ở Mao Liêu dạy bọn nhỏ học.

Bất quá Hạ bà mụ nói học chữ vô dụng, có thể ra đồng làm việc mới là trọng yếu, hơn nữa Hạ Tam Lang ở nhà không hề có vị gì đáng nói, cho dù có điều kiện cho đứa nhỏ đi học cũng không tới phiên y.

Mỗi lần đi qua Mao Liêu, nhìn thấy bọn nhỏ thật sự luyện tự, Hạ Tam Lang liền vô cùng hâm mộ, khi đó y trộm đi theo học vài chữ, y đến bây giờ còn nhớ rõ.

Hạ Tam Lang uy kê xong, cầm một cây nhánh cây ở trên mặt đất viết tự. Y còn đem chữ trên biển hiệu của vài cửa hàng nhìn thấy ở Ô Hạch trấn viết xuống, tuy rằng không biết tự này đọc như thế nào, cũng không biết ý tứ, bất quá viết ra chính là cảm thấy được cao hứng.

Y nhập thần mà ngồi xổm trên mặt đất viết viết họa họa, ngay cả A Lê từ trong phòng đi ra cũng không phát hiện. A Lê đi đến phía sau y, nhìn thấy y đang làm gì, hần nhẹ giọng kêu: “Tam Lang.....”

Hạ Tam Lang hoảng sợ, vội vàng bỏ lại nhánh cây, dùng chân đem tự xóa mất.

“Chuyện gì?”

“Ta phải đi ra ngoài một chút, phiên người trông nhà, được không?” – A Lê cầm trong tay một cái bọc nhỏ, Hạ Tam Lang ngửi được từng trận hương bánh trong bọc truyền đến, đó là A Lê hôm nay sáng sớm rời giường làm, y còn tưởng rằng đối phương giữ lại đến bữa cơm trưa.

“Nga..... Đã biết.” – Hạ Tam Lang gật đầu.

Hắn dùng bọc chứa bánh chẳng lẽ tính một mình trộm ăn luôn? Hạ Tam Lang bắt mắt nghĩ.

“Cơm trưa ta đã làm rồi, để trong phòng bếp, người đói bụng liền chính mình ăn trước đi.” – A Lê phân phó xong, đội lên mũ ô sa rách nát, cùng y huy phát tay, đi ra cửa.

A Lê đi ra ngoài ban ngày, mãi cho đến chạng vạng mới trở về. Về đến nhà, bọc bánh trong tay hắn vẫn là phình, hắn ở trên mặt bàn mở ra, nguyên lai bên trong một quyển ma chỉ (giấy).

Sau khi A Lê trở về lập tức ngồi trước bàn, tiếp theo dùng chỉ đem trang giấy dính lại thành sách vở. Hạ Tam Lang ở một bên nhìn thấy, trong lòng nghi vấn càng mở rộng —— hắn rốt cuộc đang làm cái gì?

A Lê chuẩn bị cho tốt hai quyển sách, mới đem phần giấy còn lại thu thập hảo, thật cẩn thận bỏ vào ngăn tủ.

Hắn cùng Tam Lang mặt đối mặt ngồi xuống, nói: “Tam Lang, ta phải nói với người một việc.”

“Chuyện gì.....?” – Hạ Tam Lang khẩn trương đến toàn thân căng thẳng.

A Lê cười tủm tỉm tuyên bố: “Người từ ngày mai có thể đến trường tư ở Ô Hạch trấn đọc sách.”

Hạ Tam Lang nghẹn họng nhìn trân trối, như bị sét đánh mà trở nên si ngốc. Y từng sốt hơn nửa ngày, mới run rẩy phát ra âm thanh: “Người..... Người nói thật.....?”

“Ân.” – A Lê vuốt cằm nói: “Ta hôm nay đi gặp tiên sinh dạy học nơi đó, hắn nói có thể cho người đi học, người phải ngoan ngoãn, học nhiều một chút nga.”

“Ân!” – Hạ Tam Lang cảm kích mà dùng sức gật đầu, nguyên lai A Lê là vì cho y đi học, đem bánh đưa cho tiên sinh làm lễ vật, chính mình còn tưởng rằng hắn muốn độc chiếm, thật sự là xấu tâm. Y không quên hỏi: “Người chính là tặng bánh cho hắn, hắn đáp ứng cho ta học phải không?”

“Không phải.....” – A Lê thản nhiên cười nói: “Phải giao học phí, bất quá cũng không phải rất nhiều.....”

“Học phí.....” – Hạ Tam Lang hỏi: “Chúng ta có tiền đâu mà giao học phí?”

“Người không cần lo lắng việc này, an tâm học bài thì tốt rồi.” – A Lê nói rồi đem sách vở mình vừa làm giao cho y, nói: “Bất quá ta không có biện pháp giúp người mua sách vở, cho nên chỉ có thể chính mình làm cho người.....”

“Đừng lo.” – Có thể cho y đi học y đã muốn thực thỏa mãn, Hạ Tam Lang cao hứng mà nhận lấy sách vở.

“Vây là tốt rồi.” – A Lê vui mừng cười, hắn đem quần áo cùng giấy mới làm xong mấy ngày trước đưa cho Hạ Tam Lang. “Người ngày mai sẽ mặc tân y hài đi đến trường.”

“Đa tạ.....” – Hạ Tam Lang vừa muốn tiếp nhận, tay y đột nhiên dừng giữa không trung, tươi cười trên mặt cũng biến mất.

“Làm sao vậy?” – A Lê khó hiểu mà nhìn y.

Hạ Tam Lang chậm rãi buông tay xuống, y ngắm quần áo mới trong tay A Lê, rốt cục hiểu được một sự tình.

“Tam Lang? Người làm sao vậy?” – A Lê thấy y đôi mắt dần dần hồng lên, không khỏi lo lắng hỏi.

“Người.....” – Hạ Tam Lang nghẹn ngào hỏi: “Người chính là vì cho ta đi học..... Cho nên đem tiền mua vải đều để lại..... Phải không?”

“Ân.....” – A Lê ôn nhu nói: “Đừng lo a, dù sao ta còn có một ít quần áo cũ.”

“Chính là người lại cho ta làm quần áo mới” – Hạ Tam Lang dùng sức lau nước mắt, A Lê sờ sờ đầu y.

“Người muốn đi học a, đương nhiên phải mặc đẹp một chút, ta dù sao chỉ ở nhà, mặc quần áo gì cũng không quan trọng.”

“A Lê..... Người đối ta thật tốt.....” – Hạ Tam Lang tựa vào vai hắn thấp khóc, cảm kích từ trước đến nay rốt cục bộc phát.

A Lê tiếp tục trấn an mà vỗ y, Hạ Tam Lang lau nước mắt, lập thệ: “A Lê, ta ngày sau nhất định kiếm thật nhiều tiền, sau đó hảo hảo báo đáp người.”

“Cám ơn Tam Lang, người chỉ cần thật sự đọc sách là được.” – A Lê cười khẽ.

Hạ Tam Lang nín khóc mỉm cười, hiếm khi làm nũng mà ôm hân nói: “Ân, ta phải thật sự đọc sách, lớn lên phải đi làm Trạng Nguyên, sau đó cho người ở tại đại phòng, cho người mỗi ngày đều có thể ăn chân gà.”

Mười mấy năm trước, trong Hạ gia trang có một hộ nhân gia nuôi ra một cái Trạng Nguyên, bọn họ chính là giàu có nhất nổi tiếng nhất thôn, Hạ Tam Lang vẫn cảm thấy có thể đỗ Trạng Nguyên chính là người lợi hại nhất.

“Cám ơn Tam Lang, bất quá ta không cần trụ đại ốc, cũng không cần mỗi ngày đều ăn chân gà, chỉ cần Tam Lang không chê ta, thực hiện lời hứa ở lại bên ta thì tốt rồi.” – A Lê dùng tay áo lau nước mắt cho y, sủng nịch mà cười nói. Tuy rằng chiều cao cùng chính mình không sai biệt lắm, khả Tam Lang dù sao vẫn chỉ là đứa nhỏ mười tuổi.

“Ta nhất định sẽ ở bên cạnh người.” – Hạ Tam Lang lớn tiếng tuyên bố: “Ta phải cùng A Lê cùng một chỗ, vĩnh viễn cũng không tách ra!”

Lòng hấp bày đầy bánh bao phần trắng nóng hôi hổi, A Lê đem củi gỗ trong lò rút ra, làm cho hỏa thế yếu bớt.

Một thổ cẩu hoang sắc ngồi xổm bên chân hân, lè lưỡi chờ mong mà nhìn lòng hấp trong nồi.

A Lê hướng nó cười, nói: “Tiểu Bảo, người đói bụng sao?”

Tiểu Bảo liếm liếm miệng, giống như trả lời hân. A Lê vỗ vỗ đầu nó, cười nói: “Chờ một chút nga, chờ Tam Lang trở lại chúng ta có thể ăn.”

Hân ngẩng đầu nhìn sắc trời bên ngoài, nghĩ thầm Tam Lang hân là cũng sắp tan học đi.....

Thúy trúc quay chung quanh trong thư phòng, phu tử (thầy giáo) rung đùi đắc ý mà nhớ kỹ vài đoạn trong “Xuất sư biểu” của Gia Cát Lượng, đệ tử bên dưới đều thật sự nghe, Hạ Tam Lang ngồi ở trong đó chẳng những cẩn thận nghe, còn ghi chép lại trên giấy.

Phu tử niệm xong, đặt vấn đề nói: “Thần bổn bổ y, cung canh nam dương, cầu toàn tính mệnh vu loạn thế, bất cầu văn đạt vu chư hầu. Tiên đế bắt dĩ thần ti bỉ, ổi tự uống khuất, tam cổ thần vu thảo lư chi trung, tư thần dĩ đương thế chi sự, do thị cảm kích, toại hứa tiên đế dĩ khu trì. Hai câu này ý ra sao? Ai có thể nói?”

Bọn học sinh nhú mày, một ít sợ phu tử điểm trúng mình mà vội vàng cúi thấp đầu. Phu tử nhìn chung quanh, thấy chỉ có Hạ Tam Lang là ngồi thẳng, nhân tiện nói: “ Tam Lang, người tới nói.”

“Là” – Hạ Tam Lang đứng lên, cầm lấy ghi chép, cao giọng nói: “Hai câu này ý tứ là ta vốn là một giới bình dân, ở nam dương tự mình làm ruộng, chỉ cầu tài năng trong thời loạn tạm thời bảo toàn tánh mạng, không xa cầu ở chư hầu trước mặt có cái gì danh khí. Tiên đế không bởi vì ta thân thế hèn mọn, kiến thức thiếu cặn. Ngược lại chính mình hạ thấp thân phận, ba lượt đến Mao Lư thăm hỏi ta, hướng ta trưng cầu ý kiến đối với thiên hạ đại sự, ta bởi vậy thập phần cảm kích, vì thế đáp ứng tiên đế nguyện vì hân bôn tẩu cống hiến sức lực.”

Y giải dịch hành văn liền mạch lưu loát, không có một chút sai sót, phu tử vuốt cằm râu gật đầu.

“Tốt lắm, nói cho cùng.” – Hân không quên khuyến khích các đệ tử khác: “Hạ Tam Lang là người bắt đầu đọc sách muộn nhất trong số các người, hân mới học tập hơn một năm, còn có thành tích như thế, mọi người cần phải hướng Tam Lang làm chuẩn.”

“Là, phu tử.....” – Bọn học trò đáp lời.

Hạ Tam Lang ngồi xuống, vài học sinh cùng trường đều nhìn y bằng ánh mắt bội phục. Phu tử bố trí xong công khóa (bài học) của ngày hôm nay, liền tuyên bố tan học. Hạ Tam Lang đang thu thập vật phẩm, vài tên cùng trường chạy tới bên cạnh y, tán thưởng:

“Tam Lang, người cũng thật lợi hại, câu dài như vậy người đều có thể nhớ kỹ.”

“Đúng vậy, ta ngay cả phu tử niệm cái gì cũng chưa nghe rõ, đừng nói muốn ta dịch.”

“Tam Lang, thông minh nhất trong trường chúng ta liền là người.”

Đổi mặt mọi người khen ngợi, Hạ Tam Lang trong lòng vui vẻ, bất quá y bảo trì khiêm tốn đáp: “Cám ơn mọi người, mọi người quá khen.”

Bọn học trò cùng trường tiếp tục vây quanh y hỏi han, một cảm y nam hài ngồi bất động thanh sắc mà nhìn chăm chăm Hạ Tam Lang được tâng bốc, trong mắt bắn ra ghen ghét quang mang.....

Hạ Tam Lang học xong, sung sướng mà nện bước chạy về gia. Hoàng cầu Tiểu Bảo trước sau như một mà chạy đến đầu thôn đón y, Hạ Tam Lang sờ sờ đầu Tiểu Bảo, cùng nó đang đi vào gia môn, cao giọng hô: “A Lê, ta đã trở về ——”

“Đã về rồi?” – A Lê đang ở bầy bát đón nhận đi.

Hạ Tam Lang một bên cởi xuống túi xách trên vai, một bên khoa khoang nói: “Hôm nay phu tử bảo chúng ta giải dịch “Xuất sư biểu”, toàn bộ học đường chỉ có ta một người hội nga, phu tử khen ngợi ta, làm cho tất cả mọi người hướng ta học tập, bọn cùng trường còn nói ta là thông minh nhất học đường chúng ta.”

“Vậy thật tốt quá.” – A Lê cười tủm tỉm nói: “Đồ ăn đều chuẩn bị tốt, rửa mặt đi rồi ăn.”

“Àn!” – Hạ Tam Lang cao hứng chạy đi rửa mặt.

Trong lúc ăn cơm y còn thao thao bất tuyệt theo sát A Lê nói chuyện đi học, còn lấy “Xuất sư biểu” phu tử đã dạy niệm cho hắn nghe, A Lê tuy rằng không hiểu, bất quá vẫn nhiệt tình nghe y nói, nhìn thấy Hạ Tam Lang thần thái bay bổng, hắn lại càng phát giác chính mình khổ tâm cho y đi học là đáng giá.

Hôm nay phu tử có việc đi ra ngoài, trước khi đi bố trí mọi người viết chính tả bài “Tương tiến tửu” của Lý Bạch cùng “Bình xa hành” của Đỗ Phủ, làm cho hắn sau khi trở về kiểm tra.

Rất nhiều đệ tử đã quên, cắn cắn bút vất trán suy nghĩ. Chỉ có Hạ Tam Lang hạ bút như thần, chỉ cần phân nửa thời gian liền đem hai bài thơ viết xong.

Vài tên cùng trường thừa dịp thời gian nghỉ ngơi chạy đến bên cạnh y nhìn y viết, vừa nhìn vừa khoa nói: “Tam Lang, người viết thật sự vừa mau vừa hảo.”

“Đúng vậy, một chữ cũng không viết sai, thật lợi hại.....”

Một nhóm khác cùng trường nghe được bọn họ nói, cũng lục tục vây quanh. Một nam hài thấp bé cầm lấy bài viết của Hạ Tam Lang, mở ra nhìn thấy chữ y.

“Oa, Tam Lang, này đó đều là người viết ra sao? Quá lợi hại.....” – Hắn đang nói, sau lưng đột nhiên bị người đụng phải một chút.

“Ô oa!” – Tiểu nam hài gục trên mặt bàn của Hạ Tam Lang, chẳng những làm đau cái mũi của mình, còn làm cho giấy của Hạ Tam Lang dính vào mực nước, nhiễm đen một tảng lớn.

Bọn học trò kinh hô, ba chân bốn cẳng mà đem hắn nâng dậy. Mọi người xem hung thủ vô cớ đụng người — đúng là cảm y nam hài ngồi ở hàng đầu.

“Uy! Trầm Thiên Lý, người như thế nào có thể tùy tiện đụng người?” – Một gã cùng trường chỉ trích nói, những người khác đều phụ họa, Trầm Thiên Lý lãnh xuy một tiếng.

“Ta cũng không phải cố ý, ai bảo các người đều che ở nơi này.”

Này Trầm Thiên Lậm là đệ tử giàu có nhất học đường, đầu óc cũng vào hạng nhất nhì, hắn ý vào phu tử yêu thương liên hoành hành ngang ngược, bởi vậy, trừ bỏ mấy đứa nhỏ bên ngoài, các đệ tử khác đều thực chán ghét hắn. Sau khi Hạ Tam Lang đến đây, nổi bật của Trầm Thiên Lý đều bị cướp sạch, bởi vậy hắn đối Hạ Tam Lang ghi hận trong lòng, luôn nghĩ biện pháp trả đũa y.

Hạ Tam Lang trước kia cũng không cùng hấn so đo, nhưng này..... Y sắc mặt bình tĩnh cầm lấy sách vở, đây là A Lê chính tay làm cho y, còn hơn phân nửa giấy trống chưa viết, hiện tại lại hủ trong tay tên hỗn đản này, y nắm sách vở, bả vai bởi vì lửa giận mà kịch liệt phập phồng.

Bọn trẻ cùng trường phần lớn là đứa nhỏ trong gia đình bình dân, bọn họ biết Hạ Tam Lang gia cảnh không tốt, rất khó mới có thể có sách vở để học. Mọi người thấy y như vậy, đều thay y sinh khí, tập trung lửa đạn vào Trầm Thiên Lý:

“Chúng ta che nơi này, người không thể tìm đường khác đi à?”

“Đúng vậy, ai cho người hướng bên này!”

Lúc này, một đệ tử khác cũng tiến vào.

“Các người kiêu ngạo cái gì? Đường cũng không phải của các người, Trầm Lang muốn đi làm sao không được a?”

“Đúng vậy, là các người chính mình chặn đường còn tại hô to gọi nhỏ!”

Bọn bên Hạ Tam Lang phản kích: “Cửa ngay tại bên kia, hấn hướng bên này chạy rõ ràng là cố ý!”

“Trầm Thiên Lý! Người đụng vào người khác không nói còn làm bẩn sách vở của Hạ Tam Lang! Cho dù không phải cố ý cũng phải nhận lỗi!”

“Đúng vậy, người này coi như quân tử sao không?”

“Nếu là quân tử liền cùng Tam Lang giải thích, bồi thường sách vở!”

Hạ Tam Lang bên này người đông thế mạnh, nói những câu có lý, kia Trầm Thiên Lý bị bọn họ mắng, then quá thành giận, hơn nữa Hạ Tam Lang vẫn không mở miệng, chính là mặc cho đồng bạn ra tay, lại làm cho Trầm Thiên Lý cảm thấy y là mượn người khác nhục mạ chính mình. Hấn từ trong túi lấy ra mấy văn tiền, dùng sức hướng Hạ Tam Lang ném qua:

“Không phải là một quyển vở thôi sao, bồi liền bồi! Cầm! Từ cùng quý!”

Đồng tiền đình đình đang đang rớt xuống, Hạ Tam Lang sắc mặt càng phát ra xanh mét, y lấy khẩu khí âm lãnh hỏi: “Người nói cái gì?”

Trầm Thiên Lý bị mâu quang đáng sợ của y trừng, nhất thời cả người run rẩy, bất quá hấn tuyệt không thể liền như vậy nhận thua! Hấn càng thêm lớn tiếng nhục mạ:

“Ta nói, người là Từ cùng quý! Vì một quyển sách ngay tại nơi này cãi nhau, không có tiền cũng đừng bắt chước người ta đi học!”

Người bên Hạ Tam Lang lại khai mắng: “Trầm Thiên Lý, người cho là chính mình có tiền cũng rất giỏi a?”

“Chính là a, người còn không phải dùng tiền của hea người để đi học, người đặc ý cái gì?”

Đồng bọn của Trầm Thiên Lý cũng phản kích: “Kia Hạ Tam Lang còn không phải lấy tiền của ca ca y đến học!”

“Đúng vậy, ta đã thấy ca ca y, ca ca y thường ở chợ bên kia bán vật dụng bằng trúc.....”

“Ta cũng gặp qua, ca y là một cái yêu quái không ai dám gặp, ăn mặc vừa rách vừa bẩn, giống tên khát cái.....” – Nam hài đang nói ẩu nói tả bỗng nhiên bị Hạ Tam Lang nắm áo.

“Ca ta không phải quái vật!” – Y xúc động phần nộ mà nghiêng răng nghiêng lợi nói. Dám mắng A Lê, thật sự là không muốn sống nữa! Y thân trắng lực kiện, kia đứa nhỏ bị y nắm đến gót chân cách mặt đất, lúc này sợ tới mức mặt không còn chút máu.

Hạ Tam Lang đã muốn tức giận đến bùng nổ, Trầm Thiên Lý còn đổ thêm dầu vào lửa: “Rõ ràng chính là yêu quái! Bằng không tại sao phải che khuất mặt không dám gặp người a? Người ca là cái đại yêu quái! Ăn tươi nuốt sống!”

Hạ Tam Lang ném nam hài kia, mãnh lực hướng Trầm Thiên Lý chém ra một quyền!

Phanh! Trầm Thiên Lý đánh ngã ghế dựa bên cạnh, đồng bọn của hắn kinh hoàng kêu to: “A! Người đánh người!”

Trầm Thiên Lý xoa xoa cái mũi, nhìn đến huyết đầy tay. Hắn nổi trận lôi đình, ngay cả sợ hãi cũng đã quên, nhảy dựng lên đánh trả, Hạ Tam Lang lại cho hắn một quyền. Đồng bọn hai bên hét to mà ủng hộ, có người gia nhập chiến cuộc cũng có người khuyên can, trong học đường nhất thời loạn thành một đồng, tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai, nghiên mực bút viết bay tứ tung ——

Tiểu Bảo ở ngoài cửa kích động kêu, A Lê vội vàng buông việc trong tay, chạy ra vừa thấy.

“Tam Lang? Người.....” – Nhìn đến Tam Lang đứng ở ngoài cửa, A Lê đánh một ngum lãnh khí.

Giờ phút này Hạ Tam Lang chật vật không thôi, trên mặt cùng trên người y đều dính mực nước, tay áo xé rách một nửa, tóc tai cũng rối bời.

“Tam Lang, người làm sao vậy?” – A Lê vội lôi kéo y vào nhà, Hạ Tam Lang không nói một tiếng, bình tĩnh đem túi sách đặt trên bàn. A Lê thấy y sắc mặt không ổn, ôn nhu nói: “Người như thế nào làm thành như vậy? Còn có..... Không phải còn chưa hết thời gian đọc sách sao? Người như thế nào đã trở về?”

Hạ Tam Lang đặt mông xuống ghế, y suy tư trong chốc lát, cẩn thận ngắm sắc mặt A Lê, thấp giọng mở miệng: “A Lê.....”

“Cái gì?”

“Ta.....” – Y dừng một chút, cuối cùng vẫn là cắn răng nói: “Ta không bao giờ ... nữa đi đọc sách!”

A Lê rất giật mình, bất quá hắn rất nhanh liền tỉnh táo lại, hỏi: “Phát sinh chuyện gì.....”

Hạ Tam Lang phần hận nói: “Ta hôm nay cùng bạn học đánh nhau, ta đem hắn đánh đến gãy mũi chảy máu, người nọ là thiếu gia có tiền, nương hắn phi thường tức giận, đối phu tử nói nếu tái cho ta đến trường, phu tử sẽ không bao giờ ... nữa có thể dạy học. Ta nghĩ, dù sao ta đã học được rất nhiều, chúng ta lại không có tiền, tiếp tục đọc sách hay không cũng không sao, cho nên ta đối phu tử nói ta về sau không bao giờ ... nữa đi học, phu tử cũng đã đáp ứng rồi.”

A Lê trầm mặc nghe xong, hắn không có quả trách y, chính là khẽ hỏi: “Vì cái gì bỗng nhiên đánh nhau?”

“Hỗn đản kia cố ý đem sách vở của ta làm dơ, còn chửi người.....” – Hạ Tam Lang bỗng dừng lại. Không đành lòng nói ra lời thương tổn A Lê, A Lê lại ôn nhu hỏi: “Mắng ta là cái gì?”

Hạ Tam Lang nói quanh co: “Hắn chửi người..... Chửi là yêu quái.....”

Y nói xong, cẩn thận đánh giá sắc mặt A Lê, đối phương thế nhưng không toát ra biểu tình tức giận hoặc là bị thương. A Lê cười khổ một chút, nhẹ nhàng vuốt mớ tóc hỗn độn trên đầu y, nói nhỏ:

“Cho nên người liền sinh khí đánh hắn?”

“Đúng vậy, phu tử đã dạy chúng ta, kẻ sĩ thà chết không thể chịu nhục, ta tuyệt đối không thể tùy ý hắn vũ nhục người!”

“Ân.....” – A Lê gật đầu, hắn tiếc nuối hỏi: “Người thật sự quyết định không đi học sao.....”

“Không đi.....” – Hạ Tam Lang mạnh mẽ nói: “A Lê, ta về sau liền ở nhà, vừa giúp người làm việc vừa tự học, ta tin tưởng chỉ cần ta chăm chỉ học tập, nhất định cũng có thể lên làm Trạng Nguyên!”

Tuy rằng y biểu hiện rộng lượng như thế, bất quá A Lê biết, trong lòng y nhất định rất khó chịu, dù sao y thích đến trường như vậy.....

A Lê không nói gì mà ôm y, Hạ Tam Lang tựa vào lồng ngực ấm áp của hắn, hai tay cũng dùng sức ôm lấy hắn.

Một hồi mưa to qua đi, mây đen dần dần tiêu tán, cỏ non xanh mướt có vẻ phá lệ sáng bóng, giọt nước mưa như trân châu từ trên mái hiên, trên lá cây rơi xuống, ở dưới ánh mặt trời lóe ra quang mang trong suốt.

Hạ Tam Lang trên vai lưng trần đầy ché phẩm từ trúc, từ trong phòng chạy bộ ra. Tiểu Bảo tránh ở cửa đột mưa lập tức chạy tới, phe phẩy cái đuôi lấy lòng. Hạ Tam Lang sờ sờ đầu nó, đối người trong phòng nói:

“A Lê, ta đi ra ngoài ——”

“A..... Từ từ.....” – A Lê khoác áo đơn đi tới, hấn cấp Hạ Tam Lang đội nón, ho khan dặn dò: “Trên đường cẩn thận..... Khụ khụ.....”

“Ta đã biết.”

“Đồ vật này nọ đều mang đủ sao không? Khụ khụ..... Ngộ thiện có đem theo không?”

“Đều đem theo, bị bệnh cũng đừng lộn xộn, mau trở về nằm đi.” – Hạ Tam Lang nhíu mày nhìn hấn sắc mặt tiêu tụy.

“Người một người đi thật sự không lo sao? Khụ khụ.....” – A Lê lo lắng hỏi, nếu không phải hấn mấy ngày hôm trước chạng vạng làm việc không cẩn thận nhiễm phong hàn, cứ thế ốm đau trên giường, hôm nay chắc chắn hai người bọn họ cùng đi chợ buôn bán trúc.

“Đừng lo, ta đã mười hai tuổi, đừng đem ta xem như tiểu hài tử.” – Hạ Tam Lang không khỏi phân trần mà giúp hấn quay về trong phòng.

Thấy hấn nằm xuống, Hạ Tam Lang mới đóng cửa, y trước khi đi cúi người đối Tiểu Bảo nói, “Ta đi ra ngoài, Tiểu Bảo ngươi phải ngoan ngoãn giữ nhà nga.”

Tiểu Bảo lè lưỡi đối với hấn diêu cái đuôi, tựa hồ là nghe hiểu. Hạ Tam Lang hướng nó huy phát tay, một mình đi trên đường nhỏ lầy lội.

Bởi vì đường đi lầy lội, hơn nữa lưng mang nặng hàng hóa, Hạ Tam Lang mất nhiều thời giờ hơn bình thường mới đến chợ Ô Hạch trấn, thời điểm y đến nơi đã là chính ngọ. Y đi vào địa phương A Lê thường bày quán, trải ra một tấm vải bố, đem vật dụng bằng trúc sắp xếp chỉnh tề lên. Tiếp theo liền ngồi ở trên tiểu ghế, xuất ra sách chính mình mang theo, bắt đầu xem.

Bất quá y cũng không thể chuyên tâm xem hết sách, bởi vì khách nhân lục tục tới cửa. Vật dụng bằng trúc A Lê làm từ trước đến nay được hoan nghênh, nhiều năm liên tục tích lũy không ít khách quen, hơn nữa Hạ Tam Lang về ngoài tuần mỹ xuất chúng, lại hấp dẫn đến không ít nữ khách nhân. Một ít cô nương đại tẩu không cần thiết mua đồ trúc cũng đều xấu hổ ngượng ngùng đến trước mặt đất hỏ han, Hạ Tam Lang biết rõ mị lực bản thân, thân thiết mà đối với các nàng cười cười, nói tốt vài câu, những nữ khách nhân đa số hội sảng khoái mua hàng.

Hạ Tam Lang ngồi không đến một canh giờ, liền đem toàn bộ hàng bán xong rồi. Y phe phẩy túi tiền, vừa lòng lắng nghe tiếng đồng tiền va chạm.

“Ân..... Cần phải trở về.....” – Hạ Tam Lang duỗi thắt lưng, đem đồ vật này nọ đều thu thập hảo.

Y nhẹ nhàng rời chợ, thời điểm đi qua một được điểm, y bỗng nhiên nhớ tới A Lê bị bệnh, trong nhà cũng không có được gì hữu hiệu, A Lê vì tiết kiệm vẫn không chịu gặp thầy thuốc, tiếp tục như vậy tất sẽ làm bệnh tình tăng thêm.

Hạ Tam Lang không có tái nghĩ nhiều, lập tức bước vào được điểm.

“Lão bản, xin hỏi mắc phong hàn, ăn được gì mới hảo?” – Hạ Tam Lang hỏi chương quy.

“Nga, này phải xem bị bệnh đã bao lâu.”

“Bị bệnh bốn ngày.”

“Này dễ làm, ta phối ít được cho ngươi.....”

“Làm phiền.”

Lão ông động tác nhanh nhẹn mà tuyền ra được liệu cần thiết, gói lại giao cho Hạ Tam Lang. Hạ Tam Lang nói lời cảm tạ tiếp nhận, thanh toán tiền đang muốn rời đi. Ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến mọi người xôn xao, mấy người thanh niên hô to:

“Nhanh đi Bát Tiên tử lâu xem náo nhiệt a!”

“Nghe nói có mấy người người võ lâm đang đánh nhau!”

“Thực phần khích a! Tất cả mọi người nhìn a!”

Đám người rảnh rỗi ở ngã tư đường đều đi theo giúp vui, Hạ Tam Lang tò mò, cũng không tự chủ theo sát đi qua.

Đi đến trước cửa Bát Tiên tử lâu, chỉ thấy bên ngoài vây đầy dân chúng xem náo nhiệt, một ít khách nhân ở tử lâu dùng bữa đều chật vật vọt ra, có thể thấy được bên trong đánh cho phi thường kịch liệt. Hạ Tam Lang chen vào đám người trước mặt, ngẩng đầu nhìn.

Trên lầu hai Bát Tiên tử lâu một trận tiếng chém giết hỗn loạn, mấy cái bàn thỉnh thoảng phá cửa sổ mà bay ra, mọi người bên dưới vừa kêu sợ hãi vừa ôm đầu tránh né.

Chỉ nghe một tiếng kêu thảm thiết kinh thiên, một gã đại hán tay cầm đại đao từ cửa sổ bay ra, chính xác mà nói là bị người ngoạn lực đá đi ra.

Hắn thật mạnh té lăn trên đất, phun ra một ngụm trọc huyết. Mọi người vây xem đang ở sợ hãi than, lại thấy một mặt thân ảnh từ cửa sổ bị phá bay ra, dừng ở trước người đại hán. Người nọ trong tay cầm trường kiếm chói lóa, thẳng chĩa vào cổ họng đại hán, một đầu tóc đen dưới ánh mặt trời lóe ra quang mang chói mắt, hai mắt để lộ ra ánh nhìn khiến mọi người kính phục, khuôn mặt tuần tú như trước mang theo nét ngây ngô của thiếu niên.

Đứa nhỏ này bất quá so với Hạ Tam Lang lớn hơn một, hai tuổi, nhìn thấy thiếu niên này cùng chính mình tuổi gần nhau, Hạ Tam Lang nhất thời cả kinh cười toe toé.

Thiếu niên áo xanh đang muốn một kiếm đâm vào cổ họng đại hán, một đạo thanh âm trầm mang theo uy nghiêm truyền đến:

“Khải Chi, thả hắn đi.”

Một thanh niên mặc hắc y từ Bát Tiên tử lâu đi ra, hắn ước chừng hai mươi sáu tuổi, dáng người khôi ngô, mặt chữ điền môi dày, mũi cao mắt to, nhìn qua khí phách mười phần.

“Là” – thiếu niên tên Khải Chi nghe lời mà thu hồi kiếm, lui về bên người thanh niên.

Thanh niên kia hướng mọi người vây xem ôm quyền, phi thường lễ phép giải thích: “Thật có lỗi, kinh động đến chư vị, tại hạ cùng với tiểu đồ trên đường đi qua nơi đây, không khéo gặp phải người gây chuyện, tiểu đồ lỡ mắng đánh trả, quấy rầy thanh tĩnh của các vị hương thân, An mỗi lúc này hướng các vị nhận lỗi.”

Họ An thanh niên sau khi nói xong, lại cùng đồ đệ đi vào Bát Tiên tử lâu. Bọn họ trở vào không lâu, vài tên giả danh nam tử hán giống tên té trên mặt đất nhanh chóng bước ra, trên người họ đều có thương tích to nhỏ. Vài người nâng đại hán, dưới ánh mắt của mọi người xám mặt rời đi.

Trò hay xem xong rồi, mọi người lục tục tản ra, chỉ còn vài tên nam tử ăn mặc kiêu võ phu còn tại thảo luận:

“Người trẻ tuổi họ An vừa rồi không phải là đương kim võ lâm minh chủ An Trường Quân đi?”

“Ta xem xác định chắc chắn là hắn.” – Đồng bạn của hắn đáp.

“Oa, không thể tưởng được ở tiểu địa phương này lại nhìn đến nhân vật như vậy, thật sự là gặp may mắn.....”

“Đáng tiếc không có thấy An minh chủ hiển lộ võ công, bất quá lấy công phu của đồ nhi hắn đến xem, công lực của An minh chủ nhất định không thể khinh thường.”

“Bằng không người cho là người ta như thế nào lên làm võ lâm minh chủ? Hơn nữa đối thủ lần này quá yếu, đồ nhi của An minh chủ bất quá chỉ sử xuất nửa thành công lực mà thôi.” – Một hán cầm đại quan đao, nhìn như người giang hồ đáp lời.

Hạ Tam Lang nguyên bản muốn rời đi nghe bọn hán nói được như thế phần khích, không khỏi nghĩ chân lắng nghe.

“Người nói An Trường Quân vì sao xuất hiện ở Ô Hạch trấn chúng ta?” – Lại có người hỏi, hán tử cầm quan đao tựa hồ biết rất nhiều tin tức trên giang hồ, hẳn đặc ý nói:

“Ai, các người cả ngày đợi tại cái trấn nhỏ này, đương nhiên đối chuyện trên giang hồ không thể hiểu hết.”

“Nga? Chẳng lẽ người có biết?”

“Việc này đã sớm truyền mở trong giang hồ, mới đây Độc Phiến Môn cùng Tùng Hạc Môn vì tranh đoạt địa bàn Khánh Châu, tranh đến có thể nói khó hoà giải, hai phái giao chiến không ngừng, chết không ít người, liền ngay cả đệ tử thuộc ban phái khác cũng đã bị liên lụy, An minh chủ đại khái là vì điều đình việc này mà đến đi.”

“Thì ra là thế, Khánh Châu cách chúng ta nơi này rất gần, khó trách An minh chủ sẽ xuất hiện ở đây.”

“An minh chủ võ công cái thế, là nhân vật danh vọng đỉnh cao trong chốn võ lâm, nếu hán ra mặt, đại khái rất nhanh có thể đem phân tranh lần này giải quyết đi.....”

“Này cũng không nhất định.” – Hán tử lại nói: “Độc Phiến Môn cùng Tùng Hạc Môn đều là môn phái ác độc có tiếng. Này danh môn chính phái căn bản không làm gì được bọn họ, mà nay hai phái này trở mặt, nói như thế nào đâu..... Xem như chó cắn chó cốt đi, nếu ta là An minh chủ, ta sẽ đơn giản bỏ mặc, cho bọn họ đấu đến lưỡng bại câu thương, đến lúc đó sẽ đem bọn họ tiêu diệt, này không phải rất tốt sao?”

“Lời tuy như thế, bất quá nghe nói Độc Phiến Môn kiếm tiền vô cùng khéo léo, phân đà mới thiết lập rất nhanh có thể lên làm địa phương thủ phủ, liền như vậy tiêu diệt thật đúng là đáng tiếc, đem bọn họ đưa vào võ lâm chính phái, làm cho bọn họ truyền thụ một chút bí quyết kiếm tiền không phải càng thêm tạo phúc cho mọi người sao?”

“Này nói cũng phải, lần này tranh địa bàn không phải là vì một chữ “tiền”..... Khánh Châu địa linh nhân kiệt (đất thiêng thì có người tài) , nếu làm Khánh Châu lão Đại, không phải cũng giống như cai quản quốc khố sao?”

Hạ Tam Lang không hé răng mà nghe đến đó, rốt cục không chịu nổi xen mồm hỏi:

“Xin hỏi các vị đại thúc, người võ lâm cũng có thể kiếm đồng tiền lớn sao?”

Mọi người hoang mang theo dõi y, hán tử cầm đại đao cười nói: “Như thế nào? Tiểu huynh đệ, người rất muốn kiếm đồng tiền lớn sao?”

“Ân.” – Hạ Tam Lang không chút do dự gật đầu.

Hán tử cười khỏ nói: “Người võ lâm có thể sống cuộc sống giàu có phi thường ít, giống ta loại này, học nghệ không tinh lại không đầu óc, cũng chỉ có thể chạy đi giang hồ làm xiếc, kiếm không được mấy đồng tiền để sống tạm, muốn có tiền đồ như là An Trường Quân, đi làm minh chủ, làm minh chủ tự nhiên có một số lớn kẻ có tiền với người kết giao, mà tất cả mọi người hội tranh nhau làm đồ đệ của người, không cần lo ăn mặc không đủ, còn có thể được mọi người đích kính trọng.”

“Nếu không đảm đương nổi minh chủ?” – Hạ Tam Lang cũng biết minh chủ không phải ai đều có thể làm.

“Nếu không đảm đương nổi minh chủ, vậy tiến vào bang phái đi, tựa như “Độc Phiến Môn” ta vừa nói, tuy rằng thanh danh không tốt, nhưng là bang phái có tiền nhất trong chốn võ lâm, đi vào trong đó không cần giao tiền, chỉ cần có bản lĩnh là được, nếu biểu hiện ra, bang chủ tự nhiên hội tưởng thưởng, nếu có bản lĩnh lên làm đà chủ hoặc là Đường chủ, càng thêm tài nguyên cuộn cuộn, nở mày nở mặt.”

Hạ Tam Lang ban đầu nghĩ đến học bài đoạt đến công danh chính là biện pháp duy nhất để trở nên nổi bật, không thể tưởng được bên ngoài còn có nhiều chuyện tình y không. Y nhớ tới tên thiếu niên áo xanh vừa

rồi tư thế hiên ngang oai hùng, xứng hán tử một phen nói, làm cho hán cang hướng tới trở thành “võ lâm nhân sĩ”.

Chỉ cần hán học được võ công, sẽ không bị người khi dễ. Còn có thể dựa vào võ công kiếm đồng tiền lớn, cuộc sống quá tốt.....

Hạ Tam Lang không yên lòng mà về đến nhà, hán đem chuyện hôm nay ở trong trấn và việc chính mình khát vọng trở thành người võ lâm nói cho A Lê.

A Lê chính là nói: “Chỉ cần không phải chuyện hại người, người muốn làm gì đều có thể.”

Hạ Tam Lang miệng chưa nói cái gì, chính là trong lòng lại nghĩ muốn: nếu có thể đạt tới mục đích hại người có là cái gì? Người không hại người, người khác cũng sẽ đi hại người, kia ta lại có cái gì khác biệt? Chỉ cần có thể có cuộc sống tốt, làm cho ta hại bao nhiêu người ta cũng không để ý.....

Từ ngày đó, nội tâm Hạ Tam Lang dần dần nổi lên biến hóa. Y không hề an phận mà làm việc nhà nông, mà vẫn nghĩ như thế nào có thể đi vào thế giới “võ lâm” này, chính là, sinh hoạt tại loại thôn hẻo lánh này, thật sự không thể mang đến cơ hội gì cho y.

Mỗi khi y nhìn thấy chân trời phía xa, y sẽ không tự chủ được mà ảo tưởng thế giới bên ngoài.

Cứ như vậy, lại qua mấy tháng. Hôm nay, Hạ Tam Lang như thường đến trên núi nhật củi, hoàng cẩu Tiểu Bảo đầy sinh lực theo sát y lên núi, thỉnh thoảng ở trong bụi cỏ ngửi tới ngửi lui.

Hạ Tam Lang kiếm đầy một sọt củi đốt, chuẩn bị quay về, quay đầu lại phát hiện mất đi bóng dáng Tiểu Bảo.

“Tiểu Bảo —— Tiểu Bảo ——” – y cao giọng kêu, giầy lát sau, bên kia núi truyền đến tiếng chó sủa. Hạ Tam Lang nghĩ thầm rằng này cẩu nhi nghịch ngợm cư nhiên chạy đến nơi xa như vậy, y tiếp tục hô to: “Tiểu Bảo —— mau trở lại!”

Đợi một hồi lâu, như trước không thấy Tiểu Bảo trở về, Hạ Tam Lang trong lòng khả nghi, Tiểu Bảo từ trước đến nay thực nghe lời, vì sao hôm nay như thế khác thường? Y lập tức hướng nơi truyền đến tiếng chó sủa đi đến.

(*) Đây là bài thơ “Giang tuyết” (Tuyết trên sông) của Liêu Tông Nguyên, một nhà thơ thời Đường, Trung Quốc

Dịch nghĩa:

Giữa ngàn non, chim bay bóng tuyết mù trời.

Trên vạn nẻo đường tắt, dấu vết người vắng hân.

Thuyền lẻ loi có ông già mang nón lá áo tơi,

Một mình ngồi câu trên dòng sông đầy tuyết lạnh.

(Nguồn Wikipedia)

4. Chương 3

Tiểu Bảo đang đứng trước một mảnh cỏ, vừa thấy chủ nhân đến, lập tức nịnh nọt mà cong đuôi lên. Hạ Tam Lang đang muốn mắng nó, chợt thấy một tuần mã màu đen đứng phía sau Tiểu Bảo không xa, trên người con ngựa kia còn treo một cái lồng sắt. Hạ Tam Lang đang muốn đi qua, chợt nghe trong lùm cỏ truyền đến tiếng thở rất nhỏ.

Hạ Tam Lang thật cẩn thận mà bước qua —— giữa đồng cỏ, cư nhiên có một hán tử cả mình đầy máu đang nằm đó!

Hạ Tam Lang bị dọa một cú, y tỉ mỉ quan sát đối phương. Hán tử kia thương thế rất nặng, nhưng còn sống, đáng người tầm thước, mặc xiêm y màu xanh, giờ phút này quần áo đã rách vài mảnh to, và bị máu tươi biến thành vô cùng thâm, bất quá hình quạ trên ngực áo lại có thể nhận biết rõ ràng. Một thanh loan đao dính máu ngã xuống bên cạnh hán tử, Hạ Tam Lang hai tay run rẩy mà nhặt lên. Tuấn mã, loan đao, hơn nữa trang phục của hán tử, xem ra người này nhất định là người trong giang hồ!

Hạ Tam Lang tâm tình phấn khởi, khiêng hán tử kia lên, đối phương rên rỉ, tựa hồ còn chưa hoàn toàn mất đi ý thức. Hạ Tam Lang đỡ hán tử, gian nan đi về nhà.

A Lê thấy hán tử mang theo một người trọng thương như thế trở về, cũng cả kinh. Hai người hợp lực đặt hán tử lên giường, tẩy trừ miệng vết thương, thượng dược, băng bó cho hán tử, sau đó, người nọ rất cục trần trọc tỉnh lại.

Mặc dù bản thân bị trọng thương, bất quá khi hán tử mở mắt ra, vẫn có thể làm cho người ta cảm giác quang mang chết chóc trong mắt hán tử. Hán tử xoay cổ, nhìn chung quanh, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người hai kẻ trước giường—— xem ra hai người này không phải địch nhân.

“Các người là ai.....” – Hán tử thanh âm khàn khàn hỏi.

“Ta gọi là Hạ Tam Lang, hán tử gọi A Lê.” – Hạ Tam Lang nói.

“Nơi này là địa phương nào?”

“Nơi này là Bích Thiên thôn.” – Hạ Tam Lang có hỏi tất đáp, khó như vậy mới gặp được một người giang hồ, y cần phải nắm chắc cơ hội cùng đối phương hảo hảo kết bạn.

“Là người đem ta về.....?”

“Đúng vậy, cầu nhi nhà ta phát hiện người ngã trong bụi cỏ, ta liền đem người cứu về.....”

Trong khi bọn họ đang ở nói chuyện, A Lê đã đưa đến cho hán tử một chén nước ấm. Hán tử kia vô lực tiếp nhận.

Sau khi uống nước, tinh thần hán tử tựa hồ khôi phục một chút. Hán tử nói: “Các người đã cứu ta, ta nhất định sẽ báo đáp.”

Hán tử nói xong, chỉ vào túi tiền trên lưng mình, lại nói: “Trong gói to có một thỏi vàng, các người cầm đi.”

Hạ Tam Lang vội lắc đầu: “Không được, tiền bối, cứu người gặp nạn là việc phải làm, chúng ta không thể thu tiền ngài.”

“Hừ.....” – Hán tử kia nở nụ cười đến quỷ dị. Hạ Tam Lang càng cảm thấy hán tử lại lịch không tầm thường, y lôi kéo làm quen hỏi:

“Xin hỏi đại danh tiền bối?”

“Gọi ta là Chung Quyền đi.” – Hán tử không giấu diếm nói.

“Nguyên lai là Chung tiền bối, xin hỏi Chung tiền bối là người môn phái nào? Vì sao lại bị trọng thương như thế? Có phải là bị người tập kích?” – Hạ Tam Lang nóng lòng tìm hiểu đủ loại sự tình trong chốn giang hồ, gấp gáp liên tục hỏi mấy vấn đề.

Chung Quyền lãnh liệt liếc y một cái.”Tiểu tử..... Người hỏi nhiều quá.”

Hạ Tam Lang biết chính mình mạo phạm, liền thanh giải thích. Chung Quyền lại lạnh lùng nói: “Ta hy vọng ở trong này hỏi này nọ..... Không bằng giúp bốn tọa đem ngựa trở về.”

“Tốt, tiền bối, ta lập tức đi, con ngựa ngay trên núi mà thôi.” – Hạ Tam Lang nói xong, tích cực địa chạy ra đi. Trong phòng chỉ còn lại A Lê cùng Chung Quyền, A Lê cảm thấy trên người đối phương tản ra hơi thở tà môn, hán tử sợ hãi lui vào một góc.

Hoàn hảo Chung Quyền cũng không có khí lực để ý tới hán tử, hán tử vẫn còn nhắm mắt nghỉ ngơi. A Lê trộm nhìn đối phương, hán tử không rõ vì sao Hạ Tam Lang từ trước đến nay đối người ngoài lãnh đạm nay lại thân

thiện với một kẻ xa lạ như thế, hơn nữa Tam Lang cho tới bây giờ không phải là loại người dễ dàng bị người khác sai bảo.

Tam Lang, người tốt cuộc là làm sao vậy? Một dự cảm xấu lặng lẽ khuếch tán trong lòng A Lê.....

“Tiền bối, con ngựa đã trở lại.” – Hạ Tam Lang vừa vào nhà liền báo.

Chung Quyền mở mắt ra, thông thả ngồi dậy: “Cho con ngựa uống nước, còn có, lấy cái lồng sắt trên lưng nó vào đây.”

“Hào.” – Hạ Tam Lang lập tức lại chạy đi, sau đó cầm lồng sắt tiến vào, trong lồng sắt là một con bò câu cả người tuyết trắng.

Chung Quyền hỏi: “Hai người các người ai biết viết chữ?”

“Tại hạ, tiền bối có cái gì cần viết cứ việc phân phó.” – Hạ Tam Lang lập tức xung phong nhận việc.

“Àn, lấy bút đến, giúp ta viết một phong thư.”

Hạ Tam Lang hướng A Lê đang lui ở một bên nháy mắt ra dấu, đối phương cúi đầu, từ trong ngăn tủ lấy ra bút cùng nghiên mực.

Chung Quyền đọc nội dung cho Hạ Tam Lang viết ——

“Ta bị ám toán, hiện ẩn thân ở Bích Thiên thôn.....” – Chung Quyền dừng một chút, hỏi: “Gần đây có thành trấn nào lớn không?”

“Cách đây khoảng tám dặm có một địa phương gọi là Ô Hạch trấn.”

“Àn, tiếp tục viết..... Ngay tại cách Ô Hạch trấn tám dặm, lập tức phái người tới đón ta, Chung Quyền.”

Hạ Tam Lang viết xong, cầm cho hắn xem qua. Chung Quyền nhìn vài lần, nói: “Cứ như vậy đi, đem thư xếp lại, cột vào chân bò câu, sau đó đem bò câu thả ra bên ngoài.”

“Là” – Hạ Tam Lang nhất nhất nghe theo, nghĩ thầm rằng đây gọi là dùng bò câu đưa tin? Dựa vào nội dung bức thư mà Chung Quyền yêu cầu y viết, đối phương nhất định là người rất có quyền thế, người này xuất hiện, nhất định là ông trời phái tới thay đổi vận mệnh của y! Hạ Tam Lang trong lòng dấy lên liệt hỏa.

Chung Quyền được Hạ Tam Lang cùng A Lê đích đốc lòng chăm sóc, không đến ba ngày liền khôi phục nguyên khí. Sau khi hắn có thể xuống giường, chuyện đầu tiên Hạ Tam Lang làm là cầu xin hắn chỉ mình công phu.

“Tiền bối, văn bối cả gan, ta biết tiền bối võ công rất cao, văn bối thật sự rất muốn học được một chiêu nửa thức, khẩn cầu tiền bối chỉ giáo.” – Hạ Tam Lang quỳ một gối trước mặt hắn, A Lê cùng Chung Quyền đang uống cháo đều thần tình ngạc nhiên.

Chung Quyền liếc mắt nhìn y, ăn một miếng thịt muối, hỏi: “Người rất muốn học võ công sao?”

“Đúng vậy.” – Hạ Tam Lang kiên định đáp: “Thỉnh cầu tiền bối đáp ứng.”

Chung Quyền buông đũa, lãnh đạm nói: “Ta có thể chỉ người, coi như báo đáp người đã cứu ta, bất quá ta khó có thể đảm bảo người nhất định học được.”

“Cám ơn tiền bối!” – Hạ Tam Lang nhất thời hai mắt sáng lên, cũng nói: “Ta nhất định cố gắng!”

Sau khi hai người nếm qua cháo, liền đi vào trong viện, đầu tiên Chung Quyền cho y học tập trát mã, sau khi xác định y có thể thực hiện trung bình tấn, liền bắt đầu dạy y một bộ quyền pháp, Hạ Tam Lang chuyển động theo động tác của Chung Quyền.

A Lê một bên thu thập chén bát, một bên xuyên qua cửa sổ nhìn thấy bọn họ. Hạ Tam Lang ý chí chiến đấu trào dâng lại rất có tư chất. Tuy rằng quyền thuật mà Chung Quyền hướng dẫn tương đối rắc rối, khả y không hề có căn cơ võ công mà có thể đuổi kịp động tác của đối phương. Điểm ấy, ngay cả Chung Quyền bình thường biểu hiện bằng lãnh cũng nhận không được khích lệ y vài câu.

Nhìn thấy Hạ Tam Lang tràn ngập nhiệt tình, A Lê lại lo lắng. Mấy ngày nay, hẳn hoàn toàn đó có thể thấy được, Chung Quyền không phải là thiện nam tín nữ gì, tin tưởng trong lòng Hạ Tam Lang cũng hiểu rõ. Hẳn tính toán chờ Chung Quyền thương thế tốt hơn, sẽ cho hẳn cùng người của hẳn rời đi, chính mình cùng Hạ Tam Lang về sau liền cùng đối phương không hề liên quan. Chính là Hạ Tam Lang vẫn không nghe khuyên bảo, tiếp tục tiếp cận Chung Quyền.

Hy vọng sẽ không xảy ra chuyện gì đi..... A Lê ở trong lòng khẩn cầu.

Ăn uống thanh đạm vài ngày, Chung Quyền rốt cục chịu được không được, ném ra một thỏi vàng nói: “Mua cho ta hai con gà ăn xin, thuận tiện đánh hai cân rượu trắng.” (nguyên văn là “khất cái kê”, nhưng vì ta đã xem một bộ phim cổ trang nói đến món “gà ăn xin” cho nên dịch ra như thế)

Hạ Tam Lang cầm lấy nén vàng, nói: “Gần đây không ai bán gà ăn xin, nhưng rượu trắng thì có.....”

“Ông nói người! Gần đây không có, người không thể chạy xa một chút sao?” – Chung Quyền không thể tiếp tục kiềm chế lòng tham ăn, chửi ầm lên.

Gần nơi này nhất chỉ có Ô Hạch Trấn, nếu đi xa một chút ít nhất cũng đi hơn nửa ngày, hơn nữa bên ngoài nổi lên mưa nhỏ, A Lê há có thể làm cho Hạ Tam Lang chịu loại cực khổ này? Hẳn lúc này nơm nớp lo sợ mà xen mồm:

“Chung tiền bối..... Nếu người không chê..... Ta có thể làm thịt gà nhà của ta.....”

“Nga?” – Chung Quyền ngấm hẳn. “Người biết làm gà ăn xin sao?”

“Ta không biết..... Bất quá..... Ta sẽ làm một loại chi ma kê.....”

“Hừ, vậy làm thử đi.” – Chung Quyền hoàn toàn xuất ra tư thế đại gia, sai bảo: “Người ở nhà lo làm gà, tiểu quỷ, người đi đánh rượu!”

“Là, tiền bối.” – Hạ Tam Lang lập tức mặc áo khoác, A Lê dặn dò:

“Trời sắp tối, trên đường phải cẩn thận một chút.....”

“Àn, ta đã biết.”

“Dem theo đèn lồng đi.....”

“Không cần.”

Chung Quyền ở một bên la hét: “Mè nheo cái gì? Cũng không phải cô dâu mới xuất giá!”

A Lê khuôn mặt ửng đỏ, cúi đầu đi vào phòng bếp, Hạ Tam Lang cũng lập tức xuất môn.

Chịu gió nhẹ mưa phùn hơn nửa canh giờ, rốt cục đi vào Ô Hạch Trấn, lúc này, mưa cũng ngừng, bất quá không trung như trước một mảnh âm trầm.

Hạ Tam Lang vào tửu quán mua rượu, lão bản thấy hẳn xuất ra vàng nén, hô to: “Ta tìm đâu nhiều tiền như vậy? Người không bạc vụn a?”

“Không có.....”

“Ai, để ta cho người đi cửa hàng khác tìm thử, người trước tiên chờ ở đây.” Lão bản phân phó tiểu nhi tử của hẳn đi, Hạ Tam Lang đành phải ngồi xuống chờ đợi.

Ngồi trong chốc lát, vài tên nam tử ăn mặc như người giang hồ bước vào, tất cả bọn họ đều mặc quần áo màu xanh, trên lưng đều trang bị kiếm, thần tình dữ tợn, xem ra đều không phải là người lương thiện. Hạ Tam Lang không khỏi tò mò mà nhìn chăm chú vào bọn họ, mấy người này mua ba bầu rượu, trong đó một gã trung niên nam tử hỏi lão bản:

“Chưởng quầy, người có biết Bích Thiên thôn ở đâu không?”

Lão bản nói: “Bích Thiên thôn? Chưa từng nghe qua.....”

Hạ Tam Lang nghe hẳn hỏi thôn trang của mình, càng thêm cẩn thận mà đánh giá đối phương, y cẩn thận phát hiện trên hai cổ tay áo người nọ có hình cây tùng cùng sếu trắng.

Có khi nào những người này là tới tìm Chung Quyền? Hạ Tam Lang phỏng đoán, không biết bọn họ là người một nhà hay là địch nhân. Ý chủ ý không rõ, đành phải an phận ngồi đó, nhìn bọn họ rời đi từ quán. Mấy người kia ra ngoài, cùng một đám người khác hội họp, rất nhanh liền rời đi.

Nhi tử của lão bản sau đó mang theo tiền lẻ trở về, Hạ Tam Lang nhận lấy, nhanh chóng chạy về nhà.

“Một đám nam nhân hỏi thăm Bích Thiên thôn ở đâu?” – Chung Quyền vừa rót rượu vừa nghe y đích hội báo.

“Ân, đại khái mười người tới, đều mặc quần áo giống nhau, đeo ngân kiếm.”

“Còn gì nữa?”

“Ta thấy trên tay áo một người trong số đó có hình cây tùng cùng sếu trắng.....” – Hạ Tam Lang còn chưa nói hết, Chung Quyền liền hừ lạnh cắt ngang: “Hừ! Nhất định là đám người Tùng Hạc môn! Không có sai!”

“Tùng Hạc Môn?” – Hạ Tam Lang cảm thấy tên này giống như đã nghe qua ở nơi nào.

Chung Quyền không để ý tới nghi hoặc trong lòng Hạ Tam Lang, thẳng thắn: “Thế nhưng biết ta ở nơi này, ta xem mười phần là có nội gian! Chờ lão tử tra được là ai nhất định sẽ cho gờ mã phanh thây hắn!”

Hạ Tam Lang vừa nghe hắn nói đến “nội gian”, lập tức khấn trương, vội hỏi: “Chung tiên bối, ta cam đoan, ta cùng A Lê tuyệt đối không có tiết lộ chuyện của ngài.”

“Xuẩn đảm, ta không phải nói người.” – Chung Quyền lườm hắn một cái.

A Lê hoàn toàn không biết gì đang cầm chi ma kê nóng hầm hập tiến vào, hắn đã chặt hết thịt gà, sắp xếp ngay ngắn trogn đĩa. Chung Quyền thấy, mắng to: “Con mẹ ngươi, ai bảo ngươi chặt gà ra?”

“Di.....” – A Lê cả kinh, Hạ Tam Lang cũng lấy làm lạ:

“Sao ngươi không hỏi ý tiên bối trước?”

“Thực xin lỗi..... Ta nghĩ chặt ra sẽ tốt hơn.....” – A Lê ủy khuất trả lời.

“Phải ăn toàn bộ kê mới đủ vị a! Thật sự là sữ nhân ngư ngốc!” – Chung Quyền một bên mắng một bên cầm chân gà lên, hung hăng cắn một miếng to, vẻ giận dữ của hắn nhất thời biến mất. “Di? Không thể tưởng được sữ nhân ngư lại làm ra món ăn rất ngon.....”

Hạ Tam Lang thấy hắn không tức giận, rốt cục thở nhẹ một hơi, y đối A Lê đang đứng nói:

“Ngồi xuống cùng nhau ăn đi.”

“Ân.....” – A Lê như trước chưa thoát khỏi cảm giác bị mắng.

“Ngồi xuống đi, cùng nhau ăn.” – Chung Quyền cũng nói, hắn vừa ăn vừa thêm vào một câu: “Ăn no mới có khí lực giết người.”

“Ách.....” – A Lê vẻ mặt kinh ngạc.

Mưa lạnh suốt đêm, Chung Quyền ngồi trước mái hiên, chà lau thanh đao màu bạc, trong mắt lóe ra quang mang thị huyết. Hạ Tam Lang cùng A Lê ngồi ở bên cạnh, thần sắc khác nhau, một người tràn ngập khấn trương chờ mong, một người lại sợ hãi lại bất an.

Chung Quyền liếc hai người bọn họ, nói một câu: “Uy, từng giết người chưa?”

A Lê bị dọa một cú, cuống quýt lắc đầu, hắn nghĩ Hạ Tam Lang cũng sẽ có phản ứng giống mình, không thể tưởng được đối phương thần tình âm trầm.

Chung Quyền theo dõi y, lạnh lùng nhếch miệng cười, lộ ra một cái răng nanh màu vàng. Khóe miệng Hạ Tam Lang cười quỷ dị, nói nhỏ: “Có.....”

“Tam Lang?” – A Lê kinh ngạc mà nhìn y.

“Nga?” – Chung Quyền hưng trí, lại nói: “Nhìn không ra tiểu quỷ ngươi có năng lực..... Ngươi giết ai?”

“Chủ nhân trước kia của ta.” – Hạ Tam Lang thẳng thắn.

“A? Vì cái gì?”

“Nãi nãi ta đem ta bán cho hần làm người hầu, ta vì muốn chạy trốn, liền đem kéo dâm vào ngực hần, ta thấy hần còn chưa có chết, liền dùng ghế đánh hần vài cái, đến khi hần đầu rơi máu chảy.” Khẩu khí bình tĩnh của Hạ Tam Lang phải nói là khiến người khác sợ hãi, A Lê ở một bên nghe được ghen hống nhìn trần trối, hần nằm mơ cũng không nghĩ tới Hạ Tam Lang còn nhỏ đã làm ra loại chuyện tàn nhẫn này.

Chung Quyền nghe xong, đối Hạ Tam Lang giơ ngón tay cái lên.”Tiểu tử, làm không tồi, ta bắt đầu có cách nhìn khác về người rồi đó.”

“Cám ơn tiền bồi tán thưởng.” – Hạ Tam Lang cười khê.

Chung Quyền từ trong lòng ngực lấy ra một thanh đoản đao, giao cho y. “Đây là cho người dùng để phòng thân, người của Tùng Hạc Môn hần là rất nhanh sẽ tìm đến, tuy rằng ta có thể một mình giải quyết bọn họ, bất quá để ngừa bất trắc, người phải phụ trách che dấu ta.”

“Là, tiền bồi.” – Hạ Tam Lang sáng khoái mà nhận nhiệm vụ này.

Chung Quyền ngắm A Lê còn đang khiếp sợ, nói: “Về phần người, chính mình tìm địa phương an toàn trốn đi, đừng vướng chân vướng tay.”

Hạ Tam Lang cũng nói: “A Lê, người trốn vào tử đi, khi địch nhân đến đây ngàn vạn lần đừng đi ra.”

“Tam Lang.....” – A Lê mắt đỏ ngầu mà lôi kéo tay áo y, cầu xin nói: “Người không cần đi giết người.....”

“Ta không giết bọn họ, sẽ bị bọn họ giết chết.” – Hạ Tam Lang trong mắt hiện ra lãnh khốc.

“Không cần a..... Giết người là không đúng, chúng ta có thể đào tẩu..... Như vậy sẽ không bị bắt.” – A Lê thần tình sắp khóc đi, hần không muốn nhìn Hạ Tam Lang biến thành ma đầu giết người không chớp mắt a.

“Chạy trốn không phải anh hùng, đừng nói những lời nhu nhược này, đây là cơ hội tốt nhất để ta trở nên nổi bật.” – Hạ Tam Lang đem đoản đao rút ra, hai mắt vô cảm mà nhìn chăm chăm đao phong nổi lên hàn quang.

“Cái gì trở nên nổi bật.....” – A Lê đang muốn hỏi, ngoài cửa đột nhiên truyền tiếng kêu kích động của Tiểu Bảo.

“Đến rồi sao?” – Hạ Tam Lang lập tức nghiêng người vọt đến bên cửa sổ, Chung Quyền cũng nhanh chóng thổi tắt ngọn đèn dầu, trong phòng nhất thời một mảnh hắc ám.

Trong rừng cây, mấy đoàn ánh lửa đang chớp động, tựa hồ đang hướng tiểu ốc tới gần. Chung Quyền rút đao, tựa vào cạnh cửa. Hạ Tam Lang đối A Lê găm nhẹ: “A Lê! Nhanh trốn vào tử đi!”

A Lê luống cuống tay chân mà mở cửa tử, ẩn thân đi vào. Hần đóng cửa tử nhưng chừa lại một khe hở, sợ hãi mà trộm nhìn tình huống bên ngoài.

Chỉ nghe suy sụp lạp một tiếng, cửa phòng bị đá văng, một thân ảnh chọt tiến vào, Chung Quyền sắc bén xuất đao, dâm trúng đối phương.

“A ——” – người nọ thảm thiết kêu lên, đồng bọn bên ngoài la hét:

“Có mai phục!”

“Bị phát hiện!”

“Vọt vào đi!”

Một đám người loạn thất bát tao nhảy vào từ cửa sổ. Trong phòng kiếm ảnh hỗn độn, tiếng chém giết không ngừng.

A Lê sốt ruột mà nhìn, chỉ sợ Hạ Tam Lang trong lúc hỗn chiến sẽ bị thương. Bởi vì trong phòng quá mức hộn ám, chỉ có ánh đao lóe ra, là ta là địch hoàn toàn không thể phân biệt.

Phòng trong hẹp hòi đen kịt, bọn người Tùng Hạc Môn không thể chiếm tiện nghi, một đám đã bị giết chết, lúc này, chỉ nghe người ngoài phòng hô: “Mọi người mau ra bên ngoài! Đừng mắc mưu Chung lão đầu!”

Chung Quyền giết đỏ cả mắt rồi, phi thân chém chết gã địch nhân đang tri61n bên ngoài, cả giận nói: “Đám tạp chủng! Trốn chỗ nào!”

Bọn người Tùng Hạc Môn toàn bộ rút ra bên ngoài, Chung Quyền dẫn Hạ Tam Lang đuổi theo.

Cửa tử bị chặn, A Lê không thể nhìn thấy chuyện phát sinh bên ngoài, chỉ có thể nghe được từng trận tiếng kêu thảm thiết, còn kèm theo tiếng ngựa hí, hấn cuộn người, dùng sức che lại lỗ tai chính mình.

Thanh âm giăng co một đoạn thời gian, rốt cục dần dần bình ổn.

Đã xong rồi sao..... A Lê kinh hồn bạt vía mà nghĩ, hấn đẩy cửa tử ra, cẩn thận thò người ra ngoài. Trong phòng một mảnh yên tĩnh, tất cả vật dụng trong nhà cơ hồ đều bị phá hư, chỉ có ngăn tử hấn trốn còn có thể bảo trì đầy đủ.

A Lê kinh hồn vượt qua thi thể trên mặt đất, đi đến cạnh cửa.

Chung Quyền cùng Hạ Tam Lang đứng ở ngoài cửa thở, bên chân bọn họ đều là máu tươi cùng thi thể của địch nhân.

“Tam Lang..... Người không sao chứ.....”

Hạ Tam Lang quay đầu lại, vẻ mặt phi thường bình tĩnh, chỉ có ánh mắt còn lưu lại một tia sát khí.

“Ta không sao.” Y ôm bả vai nói: “Chính là trúng hai kiếm mà thôi.”

“Người bị thương?” – A Lê rất là khẩn trương, lập tức chạy tới xem xét thương thế cho y.

“Không cần lo lắng, chỉ là vết thương nhỏ thôi.” – Hạ Tam Lang nói giọng bất cần, Chung Quyền ở một bên khen ngợi:

“Tiểu tử, người biểu hiện không tồi.”

“Cám ơn Chung tiên bối.” – Hạ Tam Lang tự tin cười.

“Không thể tưởng được người tuổi còn nhỏ, thế nhưng xuống tay ngoan độc, người ngày sau nhất định nhiều đất dụng võ, ta khá là thích người.” Những lời khích lệ của Chung Quyền dành cho Hạ Tam Lang đối với A Lê lại nghe rất chói tai.

“Tiền bối quá khen, có thể giúp đỡ người là vinh hạnh của ta.”

“Ha ha ha..... Không tồi, người rất biết ăn nói.” – Chung Quyền cười xong, bỗng dừng hỏi: “Như thế nào? Có hứng thú gia nhập môn phái chúng ta hay không?”

Hạ Tam Lang chính là chờ đợi hấn hỏi cái này, y kinh hỉ nói: “Có, văn bối vẫn chờ mong gia nhập vào môn hạ của Chung tiên bối, vì tiền bối mà dốc sức!”

Nguyên vọng đã lâu rốt cục có thể thực hiện! Không thể tưởng được chính là giết vài người liền khiến cho Chung Quyền coi trọng y! Thật sự thật tốt quá! Hạ Tam Lang trong lòng tràn ngập hăng hái.

“Tam Lang!” – A Lê rốt cuộc không thể trầm mặc, lôi kéo y khẽ gọi: “Người rốt cuộc đang nói cái gì?”

“A Lê.” – Hạ Tam Lang thần tình đứng đắn mà nói: “Ta quyết định, ta muốn gia nhập môn phái của Chung tiên bối, ta phải trở nên nổi bật.”

“Người..... Người ngay cả môn phái gì cũng không biết, như thế nào có thể nói gia nhập liền gia nhập?” – A Lê lo lắng nói.

Chung Quyền ở một bên lạnh lùng xen mồm: “Hừ! Độc Phiến Môn chúng ta chính là đại bang phái nhất nhì trong giang hồ, bao nhiêu người tranh phá muốn tiến vào, người này sữ nhân đừng có không biết xấu hổ!”

Hạ Tam Lang vội vàng nói: “Tiền bối, A Lê chính là không rõ, ngài ngàn vạn lần đừng cùng hấn so đo.”

Y ngược lại đối A Lê nói: “A Lê, người cái gì cũng không cần nói, ta một mực chờ cơ hội này, ta không nghĩ cả đời đều sống tại nơi thâm sơn cùng cốc này, ta phải rời khỏi đây, đến bên ngoài một lần.”

Kỳ thật A Lê đã sớm nhận thấy được ý của Hạ Tam Lang, từ ngày y trở về nói với hần hai chữ “giang hồ”, hần biết nhất định sẽ có ngày hôm nay, chính là hần như thế nào cũng không nguyện ý đổi mặt mà thôi. Hạ Tam Lang đã quyết tâm, chính mình làm gì cũng không khuyên y được, hần cúi đầu rơi lệ. Hần có thể đoán trước, cái gọi là Độc Phiến Môn kia nhất định không phải danh môn chính phái, Hạ Tam Lang gia nhập rồi sợ rằng sẽ làm không ít hoạt động phạm pháp, nhưng hần lại ngăn cản không được.....

“A Lê.....” – Hạ Tam Lang khẩu khí mềm mỏng, để sát vào hần nói: “Người đi cùng ta được không?”

A Lê kinh ngạc mà ngẩng đầu, Hạ Tam Lang vuốt ve mái tóc dài trên vai hần, nhìn khuôn mặt trắng bệch không lấy gì làm xinh đẹp của hần, nói: “Ta không nghĩ xa người, ta nói rồi, chúng ta phải vĩnh viễn cùng một chỗ..... Người theo ta đi được không? Chúng ta cùng nhau đi ra bên ngoài, có một ngày, ta nhất định sẽ làm người hạnh phúc.”

Hai má A Lê vốn không có chút huyết sắc giờ lại nổi lên đỏ ửng, trong lòng vừa cảm động vừa sợ hãi.

“Chính là..... Ta sẽ không gây trở ngại đến người sao.....” – Hần thấp giọng hỏi.

“Làm sao như thế được? Có người bên người, ta mới có thể an tâm làm chuyện mình muốn a.”

“Chính là..... Ta từ khi sinh ra tới nay cũng chưa từng đi quá xa nhà..... Ta sợ..... Ta sợ chính mình thích ứng không được.....” – A Lê đối với cuộc sống tương lai không thể đoán trước cảm thấy bất an, hần không nghĩ cùng Chung Quyền nhắc lên quan hệ, khả hần lại càng không muốn cùng Hạ Tam Lang chia lìa.

“Không sợ, có ta ở đây a, lại nói, ta cũng chưa bao giờ đi quá xa nhà, chúng ta cùng nhau cố gắng, chậm rãi có thể thích ứng.”

“Ân.....” – Hy vọng như thế đi..... A Lê ở trong lòng thở dài.

Bọn họ nói cả buổi, Chung Quyền cũng không còn nhẫn nại: “Các người suốt suốt đủ chưa? Rốt cuộc muốn gia nhập hay không?”

Hạ Tam Lang vội nói: “Đương nhiên gia nhập! Bất quá, tiền bối, ta muốn mang A Lê đi cùng..... Xin hỏi có được không?”

“Có thể.” – Chung Quyền nửa cười nhạo nói: “Sửa nhân này tuy rằng không có chỗ nào tốt, bất quá trù nghệ cũng không tệ lắm, cho hần ở phòng bếp làm việc cũng được.”

“Cám ơn tiền bối!” – Hạ Tam Lang mừng rỡ, lôi kéo A Lê nói: “Mau, người cũng đến cám ơn tiền bối a.”

A Lê cúi đầu, dùng thanh âm không thể nghe thấy nói: “Cám ơn tiền bối.....”

“Tốt lắm, vậy đừng chậm trễ, đem đồ vật này nọ chuẩn bị một chút, chúng ta xuất phát ngay, trước lúc hừng đông phải đến được Ô Hạch Trấn.” – Chung Quyền không quên căn dặn: “Đám vô dụng kia, bảo bọn họ tới đón ta lại bị địch nhân giành trước một bước, xem ta trở về như thế nào thu thập bọn họ!”

“Là” – Hạ Tam Lang lập tức nắm tay A Lê chạy vào nhà.

A Lê vừa thu thập quần áo vừa nhìn ngoài cửa sổ, ánh trăng bị mây đen che đầy, hết thấy đều bị hắc ám bao phủ. Quay đầu nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú của Hạ Tam Lang đang cao hứng, bên miệng hần hiện ra cười khổ.

Dù cho con đường phía trước mờ mịt, nhưng nếu có thể ở bên cạnh y..... Hần tin tưởng chính mình có thể sống qua cực khổ.

5. Chương 4

Hương khí nồng đậm từ trong nồi tỏa ra, phiêu tán khắp trù phòng, đủ khiến cho mọi người chảy nước miếng.

“A Lê, có thể để ra đĩa chưa?” – Một đại nương đang khăn cấp cầm chiếc đĩa trắng hỏi.

“Chưa được, còn phải bỏ vào lồng hấp để chưng chín.” – A Lê nghiêng đầu nói, nửa bên mặt che dấu sau mái tóc thật dài.

“Ôi, còn phải chờ lâu như vậy?”

Một hán tử tráng kiện khác từ ngoài cửa tiến vào, cao giọng la hét: “Nhanh lên! Khách nhân đang chờ!”

Các nữ đầu bếp đều thúc giục A Lê: “A Lê, nhanh lên nhanh lên!”

“Kia..... Hay là dùng cháo gạch cua trước đi.”

“Hảo hảo.....” – Mọi người lại bận rộn lên.

A Lê lấy thịt sườn ra khỏi nồi, bỏ vào lồng hấp, lấy giấy phong kín lại, bắt đầu chưng. Món ăn hoàn thành..... Hắn đầm đầm bả vai, thất thần mà nhìn những cây ngô đồng tươi tốt ngoài cửa.

Tiếng huyền não từ yến hội phía bên kia rất nhanh truyền đến, loáng thoáng còn có thể nghe được tiếng tiêu cùng tiếng đàn sáo.

Một đại nương đi đến, thấy hắn nhìn bên ngoài mà ngẩn người, cười nói: “A Lê, lại lo lắng cho đệ đệ sao?”

“Ách.....” – A Lê phục hồi tinh thần, trên mặt hiện lên vẻ ngượng ngùng.” Ần..... Đây là lần đầu tiên y biểu diễn trước mặt khách nhân, ta sợ y phạm sai lầm.”

“Đừng lo lắng, kiếm pháp của Tam Lang rất tinh xảo, nhất định biểu hiện rất khá.”

“Nói cũng phải.....” – A Lê cười khẽ, rút cục thu hồi ánh mắt.

Trong phòng yến hội, một đám thiếu niên y phục chỉnh tề bắt tay vào vũ động trường kiếm trong tiếng cổ nhạc. Thiếu niên đứng đầu khoảng mười lăm tuổi, anh khí bức người, bộ dạng tuấn tú. Y thân hình tinh tráng, tay chân thon dài, xuất kiếm hùng hậu hữu lực, động tác lưu loát, tầm mắt như si như túy (say sưa) của tất cả nữ nhân đều tập trung trên người y.

Khúc nhạc kết thúc, thiếu niên cúi đầu tạ lễ giữa tiếng vỗ tay của khách nhân, sau đó lập tức rời khỏi phòng, đem sân giao lại cho nhóm vũ nương đến sau.

Thiếu niên đi đến cửa còn do dự quay đầu lại nhìn về phía thủ tịch (vị trí cao nhất). Ngồi trên chủ tọa là một nam tử chỉ lo uống rượu tán chuyện phiếm, không hề chú ý tới y, y đành phải mặt nhăn mày nhú, theo đồng bạn rời đi.

Một nam nhân ục ịch dừng cách đó không xa ngoắc ngoắc nhóm thiếu niên: “Đều lại đây, đều lại đây..... Đến trường phòng ký tên lĩnh tiền đi.”

Đoàn người tụ lại, đi theo nam nhân béo đến trường phòng. Một đám lính thù lao biểu diễn, ký tên, cũng có nam hài không biết chữ liền dùng ấn chỉ (ấn ngón tay) thay thế.

Thiếu niên cầm đầu tuấn soái kia chấp bút viết xuống ba chữ tinh tế “Hạ Tam Lang”, tiểu nam phó tánh tú quản lý sổ sách tiếp nhận bút từ tay y, đem một túi tiền giao cho y.

“Cám ơn.” – Hạ Tam Lang nói nhỏ.

“Không khách khí.”

Hạ Tam Lang cất túi tiền vào áo, lững thững đi đến nơi ở dành cho người hầu. Trên đường, một tiểu nha hoàn đầu hai búi tóc chạy tới.

“Tam Lang..... cho người cái này.....” – Tiểu nha hoàn đáng yêu hé ra vẻ ngượng ngùng trao cho y một gói đồ.

“Cám ơn.” Hạ Tam Lang ảm đạm cười, tập mãi cũng thành thói quen.

“Đây là thổ sản nhà ta làm, dùng để nấu canh, ăn rất ngon.” – Tiểu nha hoàn giới thiệu.

“Ần, cám ơn người nga, ca ta nhất định thật cao hứng.” – Hạ Tam Lang khoát tay cùng nàng cáo biệt.

“Tái kiến.”

“Tái kiến.....” – Tiểu nha hoàn thần tình đỏ bừng mà nhìn y rời đi.

Hạ Tam Lang trở lại trong phòng, A Lê đã sắp dọn xong đồ ăn. Thấy y trở lại, cười kêu: “Đã về rồi? Thay quần áo rồi ăn cơm đi.”

“Nga.” – Hạ Tam Lang đặt gói thức ăn lên bàn.

“Lại có người tặng người?” – A Lê vừa thấy liền biết chuyện gì xảy ra, không khỏi than nhẹ.” Mỗi lần đều như vậy..... Thật sự có điểm bất khoản.”

“Các nàng chính mình muốn tặng cho ta, ta có biện pháp gì?” – Hạ Tam Lang hờ hững nói, thuận tay giao túi tiền cho hắn.”Giữ giúp ta.”

A Lê gật gật đầu, đem túi bỏ vào ngăn tủ, khóa kỹ lại, ôn nhu hỏi:

“Hôm nay biểu diễn có thuận lợi không?”

“Ân, phi thường thuận lợi, những khách nhân đều thích.” – Hạ Tam Lang thay quần áo đi ra, khoe khoang nói: “Sau khi chúng ta biểu diễn xong, ngay cả bang chủ cũng vỗ tay.”

“Nga..... Nghe nói cả nhà bang chủ đều đến đây?” – A Lê một bên xối cơm cho y một bên hỏi.

“Đúng vậy, hôm nay ỷ niệm hai năm thành lập phân đà.”- Hạ Tam Lang Tiếp nhận bát cơm nói, ba năm trước y gia nhập Độc Phiến Môn, đi theo Chung Quyền dốc sức luyện võ, trải qua hơn một năm cố gắng, Độc Phiến Môn rất cực đoan được địa bàn Khánh Châu, Hạ Tam Lang cũng là một trong vài người thuộc thế hệ trẻ góp phần vào thành công này.

Mấy ngày này, A Lê một tác cũng không rời y, bởi vì khả năng nấu nướng rất tốt, A Lê trở thành phụ bếp, cuộc sống cuối cùng cũng được ổn định.

“Vị bang chủ kia là người như thế nào?” – A Lê vừa ăn vừa tò mò hỏi.

“Y tuổi trẻ, đại khái là ba mươi tuổi, đúng rồi, tiểu bang chủ còn nhỏ tuổi hơn ta, có thể nhỏ hơn ba tuổi.”

“Ân, tương lai vị tiểu bang chủ kia sẽ chưởng quản Độc Phiến Môn..... Đến lúc đó người cũng có thể trở thành thành viên chính thức trong Độc Phiến Môn, vì hắn dốc sức.”

Hạ Tam Lang bỗng nhiên nhớ tới cái gì, biểu tình suy nghĩ sâu xa. Y chậm rãi buông bát cơm. A Lê thấy y thần sắc khác thường, khó hiểu hỏi: “Tam Lang? Làm sao vậy?”

“Ta nghĩ đến một chuyện.....”

“Chuyện gì?”

Hạ Tam Lang mang chút oán hận nói: “Lúc trước chúng ta đột kích bọn người Tùng Hạc Môn, ta lập không ít công, Chung đà chủ lúc ấy nói phải đợi tới thời điểm mẫu chốt giới thiệu ta với bang chủ, chính là hôm nay ta biểu diễn xong, hắn cũng không có hành động gì.....”

“Có lẽ là hắn quên?”

“Đại khái là vậy..... Bất quá hôm nay, một khi bang chủ đã đi, chỉ sợ Chung đà chủ cũng không tìm được cơ hội khác để giới thiệu ta.” – Hạ Tam Lang để ý nói.

A Lê biết Hạ Tam Lang vẫn cố gắng luyện võ cũng là vì muốn được Chung quyền và bang chủ ban thưởng, cất nhắc lên vị trí cao hơn, tuy rằng Hạ Tam Lang rất có chí khí, chính là lấy cá tính an phận của A Lê mà nói, hắn không thể hiểu được tâm tình của đối phương. Hắn đành phải an ủi nói: “Đừng lo a, người còn trẻ như vậy, cơ hội bộc lộ tài năng trong tương lai nhất định không ít, bang chủ sớm muộn gì cũng công nhận người, không cần gấp gáp.”

“Ân, người nói có lý.” – Nghe hắn nói xong, Hạ Tam Lang đè nén ý chí chiến đấu, nâng lên bát cơm tiếp tục ăn.

Quả nhiên vẫn là một đứa nhỏ..... A Lê sùng nịch cười cười, gấp thìa vào bát y.

“Đủ rồi, đừng gấp cho ta nữa, chính ngươi ăn a.” – Hạ Tam Lang vừa nhấm nuốt vừa mồm miệng không rõ mà nói.

“Ngươi đang tuổi trưởng thành, ăn nhiều một chút.”

“Ta đã gần giống trâu rồi, nhưng ngươi lại gầy như tiểu hầu tử, ngươi mới phải ăn nhiều một chút.” – Hạ Tam Lang chiếm lại ưu thế gấp mấy miếng thịt bỏ vào bát cơm của hắn.

A Lê cười nhẹ: “Ta đã gần hai mươi tuổi, ăn nữa cũng không cao hơn bao nhiêu, ăn nhiều cũng chỉ lãng phí.”

“Không nỡ dọc thì nỡ ngang.....” – Hạ Tam Lang cười nói: “Sau khi ngươi đến đây, sắc mặt cải thiện không ít, so với bộ dáng trước kia có phần đẹp hơn.”

A Lê khuôn mặt ửng đỏ, nhẹ giọng nói: “Còn không phải xấu xí giống lúc trước.....”

“Xấu cái gì a? Xem lâu thuận mắt.” – Hạ Tam Lang mồm to đang ăn cơm, A Lê lặng lẽ nhìn lên khuôn mặt tuấn mỹ của y, Hạ Tam Lang đã sắp mười lăm, xem như là thanh niên. Một vài cậu ấm gia cảnh giàu có ở tuổi này đã bắt đầu nạp thiếp, cũng có người đã thành thân.

A Lê biết, những tiểu nha hoàn trong phủ đều thực thích Hạ Tam Lang, bất quá Hạ Tam Lang tựa hồ không có ý tưởng này, người ta tặng y lễ vật, y nhận hết, nhưng cho tới bây giờ vẫn không hề hỏi báo người khác.

A Lê từ nhỏ chỉ biết chính mình bộ dạng xấu, bởi vậy vẫn không dám hy vọng mình sẽ có ngày cưới vợ, hắn đã muốn hạ quyết tâm cô độc cả đời..... Bất quá, Tam Lang không giống hắn, Tam Lang thông minh tuấn tú, tương lai nhất định có nhiều đất dụng võ. Khi đến thời điểm, y nhất định phải cưới vợ thành thân..... Nghĩ đến đây, A Lê không khỏi cảm thấy chua xót trong lòng.

Ngày Tam Lang thành gia lập thất cũng là lúc mình chia lìa y, mặc dù Hạ Tam Lang vẫn nói “vĩnh viễn không rời xa hắn”, nhưng hắn cũng biết đây là không có khả năng. Có cô nương nào lại nguyện ý sống cùng một nhà với một tên sũ nhân như hắn? Nha hoàn trong phủ mọi lần gặp hắn đều giữ khoảng cách, một ít cô nương tuổi nhỏ còn bị hắn dọa khóc.

Còn mang theo hắn, Hạ Tam Lang cũng đừng nghĩ đến việc tìm được một cô nương tốt.

Hạ Tam Lang thấy hắn hoàn toàn ngừng đùa, một ngụm cơm cũng chưa nếm qua, không khỏi hỏi: “Vì sao ngươi không ăn? Suy nghĩ cái gì?”

“Không có.....” – A Lê vội vàng cười với y, tận lực đè xuống cảm giác âm u trong trái tim.

Hắn an ủi chính mình, nếu thực sự đến một ngày Hạ Tam Lang kết hôn, chính mình liền rời đi đi, cùng lắm là trở về Bích Thiên thôn, tiếp tục cuộc sống cô độc mà thôi.....

Mặt trời chói chang nhô lên cao, bầu trời xanh thẳm không một bóng mây. Như mọi ngày, sau khi tập luyện, các đệ tử rốt cục có thể rời đi sàn vật khốc liệt, tự tìm địa phương tránh né dương quang độc ác.

Hạ Tam Lang vừa lau mồ hôi vừa tìm chỗ râm mát. Nơi đây chuyên dành cho đệ tử Độc Phiến Môn nghỉ ngơi, uống nước, không ít người vừa giải tán liền chạy đến nơi này.

Lúc này, năm sáu đệ tử trẻ tuổi đang tụ thành một đoàn, tựa hồ đang xem cái gì, thỉnh thoảng cúi đầu phát ra tiếng cười.

“Các ngươi đang làm gì vậy?” – Hạ Tam Lang uống trà, tò mò nhìn sang.

“Mau đến xem, thứ tốt a.....” – Một đệ tử kéo đầu y xuống, chỉ thấy một gã thiếu niên tay mở ra một quyển sách, một bên là văn tự, một bên là tranh minh họa.

Hạ Tam Lang vừa thấy hình vẽ, nước trà trong miệng thiếu chút nữa là phun ra —— một đôi nam nữ đang trần truồng mà dây dưa cùng một chỗ, bộ vị kết hợp được vẽ lại rất thật, tin tưởng một thanh niên bình thường nhìn phải chắc chắn sẽ huyết mạch sôi sục.

“Này..... Này cái gì.....” – Hạ Tam Lang lắp bắp hỏi, y đến từng này tuổi, đối việc này cũng có một chút nhận thức朦胧 lung, bình thường, đồng bạn cũng sẽ lấy tình dục ra nói giỡn, bất quá, tưởng tượng nhìn vào đông cung đồ sống động như vậy vẫn là lần đầu tiên.

” Đẳng Thảo Hòa Thượng, rất tuyệt a.....” – Một gã nam hài trả lời y, Hạ Tam Lang nuốt nuốt nước miếng, không khỏi kẻ sát đầu vào nhìn kỹ hơn vài phần.

Thiếu niên kia lại lật vài tờ, phía dưới hé ra tranh minh họa, là một nữ nhân quỳ gối trước mặt một nam tử hàm trụ phân thân của hắn, mọi người xem lại phát ra từng trận xuýt xoa.

“Nhanh lên, còn nữa không?” – Mọi người thúc giục thiếu niên, Hạ Tam Lang nhìn hai bức họa cũng đã mặt đỏ tai hồng, khổ hạ lại nổi lên phản ứng. Y không dám tiếp tục, cuống quýt đi ra, chạy nhanh khỏi nơi đó.

Hạ Tam Lang ôm lồng ngực đang nảy lên kịch liệt, một hơi chạy về nội viện.

Y chạy đến giếng, kéo lên một xô nước, hai tay liên tục tát nước giếng lạnh lẽo vào mặt, cố gắng dập tắt ngọn lửa trong cơ thể mình.

“Hô.....” – Hạ Tam Lang thở phì phò, chùi lau bọt nước trên mặt, khuôn mặt quả đã trở lại bình tĩnh không ít, bất quá lửa nóng nơi khổ gian lại không dễ dàng biến mất như vậy. Y dứt khoát nâng thùng nước lên, xối xuống đầu.

Ào..... Nước lạnh tưới toàn thân, rốt cục y cũng có được cảm giác mát mẻ.

“Tam Lang?” – Phía sau truyền đến tiếng A Lê kinh hô.

Hạ Tam Lang hoảng hốt quay đầu, thấy A Lê đang cầm một cái thiếc rác đi về phía y. A Lê mặc y sam trắng thuần, thân hình mảnh mai dưới lớp vải thoát ẩn thoát hiện. Dù trên khuôn mặt lộ ra bụi ban, nhưng dưới ánh mặt trời nhạt đi không ít, gương mặt A Lê trở nên trắng như tuyết, không giống như trước đây.

Hạ Tam Lang nhìn hắn đi tới chỗ mình, không biết vì sao, ngực lần thứ hai kinh hoàng nảy lên.

“Người làm sao vậy?” – A Lê giật mình mà nhìn thấy y cả người ướt sũng.

“Không..... Không có.....” – Hạ Tam Lang tìm cớ qua loa lảng tránh: “Trời nóng quá, ta muốn giải nhiệt mà thôi.....”

“Vậy người trước đem quần áo cởi a, người xem, đều ướt hết rồi.” – A Lê một bên trách cứ, một bên vắt khố nước trên vạt áo của y.

Hạ Tam Lang nghe hương khí trên người hắn bay đến, toàn thân lửa nóng.

“Người..... trên người người như thế nào có mùi.....” – Y khẩu khí không trôi chảy hỏi.

“Mùi?” – A Lê ngử ngử, bưng tỉnh đại ngộ nói: “Nga, ta vừa rồi đi phơi hoa lài, chuẩn bị để phối hương liệu, đại khái là không cẩn thận dính phải.....”

Hạ Tam Lang không tự chủ được mà kẻ sát vào đầu hắn, hít sâu một hơi, hương hoa trên tóc A Lê làm cho y tinh thần rung động. Đầu của đối phương vừa vặn đặt ngay dưới môi mình, chỉ cần nhẹ nhàng cúi xuống là có thể hôn trán hắn..... Hạ Tam Lang vô thức cúi đầu về phía hắn.

“Tam Lang?” – A Lê phát hiện y dựa vào gần quá, hoang mang mà ngẩng đầu lên.

Hạ Tam Lang tiếp xúc với ánh mắt của hắn, nhất thời tỉnh ngộ. Y.....y vừa rồi muốn làm gì? Hạ Tam Lang sợ hãi mà bước từng bước về phía sau.

“Làm sao vậy?” – A Lê thấy y thần sắc không ổn định, lại tiến lên trước một bước.

“Không có việc gì! Ta không sao!” – Hạ Tam Lang chột dạ mà rống, xoay người thoát đi.

“Tam Lang ——”

Hạ Tam Lang chạy đi như điên, nhanh nhẹn mà nhảy lên tường vây, lại phi thân lên nóc nhà, tiếp theo phóng lên trên nhánh cây. Y theo nhánh cây, nhảy từ sân này qua sân khác.

“Chết tiệt..... Ta rốt cuộc làm sao vậy.....” – Y ôm đầu ngồi xổm trên cây, ảo não mà mắng chính mình.

Y cư nhiên đối với A Lê nổi lên tà niệm! Y cư nhiên nghĩ muốn thân hắn muốn ôm hắn! Hạ Tam Lang kinh hoàng phát hiện chuyện này. Chỉ nhìn hai bức đông cung đồ mà lại khiến chính mình không khống chế được đến vậy, còn có chủ ý không tốt với A Lê, y thật sự rất vô dụng!

A Lê chẳng những là nam nhi, cũng là người là tối trọng yếu, hơn nữa đối phương lớn tuổi hơn hẳn, bộ dạng lại tuyệt đối không đẹp, người dù xúc động đến đâu cũng không nên động dục niệm với hẳn! Người này ghê tởm hỗn cầu! Hạ Tam Lang không ngừng mắng chính mình.

Bất quá.....Y thất thần nghĩ, nếu trên mặt A Lê không có bụi ban đáng sợ, kỳ thật bộ dạng sẽ không tồi..... A Lê có làn da trắng nõn, ngũ quan cũng thanh tú, tóc vừa đen vừa mượt, dáng người nhỏ xinh đáng yêu, ôm lấy hẳn là thoải mái..... Hạ Tam Lang nghĩ đến một nửa, lại đột nhiên bừng tỉnh. Người này ngu ngốc! Người suy nghĩ cái gì! Y dùng sức cái tát mình mấy cái.

Hạ Tam Lang ngồi trên cây, không dám trở về đối mặt A Lê. Y mới vừa rồi hành động quỷ dị như thế, nếu như bị hẳn truy vấn, chính mình biết trả lời ra sao? Trước tiên cứ tránh mặt hẳn đã rồi tính.

Y ở trên cây cả buổi, bốn phía dần trở nên âm u, mắt thấy sắp đến giờ ăn cơm, hương khí từ trò phòng bên kia bắt đầu bay đến. Hẳn là A Lê đang nấu cơm trong trù phòng? Hạ Tam Lang cân nhắc.

Hạ Tam Lang đang nghĩ xem mình có nên trở về hay không, bỗng dưng nhìn thấy hai bóng người sát vách tường bên dưới đang lạng lách quần áo lẫn nhau.

Đó là..... Hạ Tam Lang ngoáy cổ nhìn lại.

Một thanh niên ăn mặc chỉnh tề đang bám lấy một tiểu nam phó đang oanh kháng kịch liệt, Hạ Tam Lang nhận ra thanh niên kia, hẳn là khách nhân của Chung Quyên, nghe nói là công tử Kiều gia, thường xuyên tới đây làm khách. Nam phó kia hình như gọi là “Tiểu Phàm”, gần bằng tuổi Hạ Tam Lang, có một đôi mắt to tròn, là một nam hải khá thanh tú.

Hai người này đang làm cái gì? Hạ Tam Lang xuất phát từ tò mò, nhẹ nhàng mà đứng trên một thân cây gần bọn họ. Chợt nghe nam phó không ngừng cầu xin: “Kiều thiếu gia, van cầu ngài không cần..... Nếu cha ta biết được sẽ đánh ta chết mất.....”

Kiều thiếu gia lôi kéo hai tay của hẳn, quát: “Người không cần viện cớ, ta biết người thay lòng đổi dạ! Ta một tháng không tới người liền đối xử với ta lãnh đạm!”

“Không phải..... Cha ta đã muốn hoài nghi chuyện của chúng ta..... Chúng ta không thể tiếp.....” – Tiểu Phàm còn chưa dứt lời, Kiều công tử đột nhiên hôn trụ hẳn.

Hạ Tam Lang ở trong lòng kêu lên sợ hãi, y vội vàng che miệng lại.

Tiểu Phàm bị Kiều công tử duyên hôn nhiệt tình, không bao lâu liền xụi lơ trong lòng hẳn.

“Ta sẽ không cho người rời khỏi ta..... đêm nay ta sẽ mang người đi.....” – Kiều công tử lạng lách quần áo của hẳn, hạ thân cùng hẳn ma sát, miệng lẩm bẩm: “Chúng ta cao chạy xa bay, ta sẽ không để người khác chia rẽ chúng ta.....”

“Ân..... Không cần..... Không cần ở trong này.....” – Tiểu Phàm áp chế bàn tay đang chạy loạn trên người mình, thần tình đỏ bừng nói.

Kiều công tử ôm hẳn, tiến vào một gian phòng. Hạ Tam Lang cũng đoán ra bọn họ muốn làm gì kế tiếp, y bất động thanh sắc mà bám theo, tránh ở ngoài phòng, nhìn trộm qua lỗ nhỏ trên cửa sổ.

Kiều công tử đặt Tiểu Phàm lên giường, làm cho hẳn nằm xuống. Tiểu Phàm buông thông hai chân, Kiều công tử cởi quần hẳn, hàm trụ phân thân nho nhỏ của hẳn, say mê mà hút.

“Ân..... Nga.....” – Tiểu Phàm lắc lắc eo nhỏ rên rỉ, Kiều công tử vừa hấp hẳn vừa thoát quần áo chính mình, cầm phân thân của bản thân bộ lộng đứng lên.

Hạ Tam Lang thấy miệng khô môi khô, một ngọn lửa nóng rực lan ra khắp bụng dưới, hẳn nuốt nuốt bọt, song nhân nhìn chăm chăm hai người trong phòng.

Kiều công tử liếm lộng bên ngoài tiểu huyết chặt chẽ của Tiểu Phàm, một tay tiếp tục nắm phân thân của hẳn, Tiểu Phàm quên cả ngưỡng ngừng, lắc lắc mông, khóc nức nở khẩn cầu: “Nhanh lên..... Ân..... Ta nhịn không được.....”

Kiều công tử đứng dậy, nhắc lên hung khí, nhắm thẳng vào huyết khẩu.

“Nga nga.....” – Tiểu vừa thống khổ vừa đắc ý mà cất lên tiếng rên rỉ mất hồn, Kiều công tử thoải mái mà than nhẹ, đặt hai chân hấn lên khuỷu tay, lắc mông mãnh lực tiến lên. Đây chính là chiêu thức Hạ Tam Lang vừa rồi nhìn thấy trong động cung đồ —— lão hán xe đẩy.

Chiếc giường kêu lên ọt ẹt, Tiểu phạm dục tiên dục tử rên rỉ: “Hảo ca ca của ta..... Nga..... Người phải giết chết ta..... Nga..... Tái đi vào một chút.....”

Hạ Tam Lang nghe hấn kêu, lại nhìn phân thân của Kiều công tử trong cốc huyết mãnh liệt co rút, chỉ cảm thấy dục vọng tại khổ gian không ngờ ngạnh hơn một tắc, toàn thân lại nhiệt đến sắp cháy.

Không được.....Y xấu hổ nhảy dựng lên, vội vã rời đi.

Ba đĩa thức ăn cùng một bát canh được đặt lên bàn, đối với người xuất thân nghèo khổ mà nói, chính là một bữa cơm tương đối phong phú, A Lê tâm tình sung sướng mà bày chén bát, miệng ngâm nga một điệu hát dân gian.

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân quen thuộc, không cần quay đầu lại cũng biết là người nào tới.

“Tam Lang, người trở về.....” – A Lê vừa nói vừa quay đầu nhìn thấy Hạ Tam Lang sắc mặt ửng hồng, thở hổn hển như trâu, đầu đầy mồ hôi nóng, thoát nhìn cực không bình thường.

“Người làm sao vậy?” – A Lê lo lắng chạy tới, Hạ Tam Lang cất bước đi vào phòng, thô lỗ đóng sầm cửa lại.

“Sao người đổ nhiều mồ hôi như thế? Có phải hay bệnh rồi không?” – A Lê không lưu ý đến hành động không bình thường của y, hãy còn dùng tay áo lau mồ hôi trên mặt y.

Hạ Tam Lang bắt được tay hấn, dùng ánh mắt rực cháy theo dõi hấn, hơi thở nóng hổi của y phun lên mặt A Lê.

“Tam Lang.....” – A Lê hậu tri hậu giác, rốt cục phát hiện y không ổn. Hạ Tam Lang đột nhiên ôm lấy eo hấn, A Lê đang muốn kinh hô thì miệng bất ngờ bị ngăn lại bởi hai phiến môi mềm mại nóng bỏng.

6. Chương 5

“Ân!” – A Lê thở dốc vì kinh ngạc, hai mắt trừng lớn.

Hạ Tam Lang không hề có kỹ xảo gì đáng nói, chỉ biết hàm trụ môi hấn vừa hút vừa cắn. A Lê bị ép đến không thở nổi, toàn thân căng thẳng, hai tay nắm thành quyền đặt trước ngực Hạ Tam Lang.

Hạ Tam Lang vừa hôn hấn, chân cũng không đứng yên mà đi đến bên giường. Hai người loạn choạng ngã trên giường, A Lê rốt cục tìm được cơ hội hô hấp.

“Tam Lang..... Dừng tay!” – Hấn thúc vào thiếu niên đang vùi đầu vô ngực hấn, bất an hô: “Người không cần như vậy..... Người muốn làm gì.....”

Hạ Tam Lang mất diết tai ngơ, y gắt gao đè lên mình A Lê, lạp xả quần áo của hấn. Hạ thân của A Lê bị y cọ xát, cư nhiên cũng bắt đầu nóng lên. Quần áo trên người thừa dần, phân thân trưởng nhiệt của Hạ Tam Lang lại trực tiếp chạm vào mặt trong đùi hấn, hấn càng thêm bối rối mà chống cự, khê hô: “Đừng như vậy..... Chúng ta không thể làm loại sự tình này..... Không cần.....”

“Đừng âm ỉ!” – Hấn càng vận vẹo càng khiến Hạ Tam Lang bị dục vọng thiêu đốt, y mất kiên nhẫn mà dùng môi chính mình chặn lại cái miệng của hấn.

“Ân..... Ân.....” – A Lê dần dần lạc vào nụ hôn bá đạo của y, hai tay đang ra sức chống cự lại bất tri bất giác biến thành mềm yếu vô lực mà khoát lên vai đối phương.

Khi hấn hơi tỉnh táo lại, phát hiện chính mình đã muốn bị lột trần, nhìn nhìn lại Hạ Tam Lang, cũng là toàn thân trần trụi.

A Lê che mắt, không dám nhìn tới hạ thể trưởng lớn của y. Hạ Tam Lang mê muội mà nhìn vào thân thể hấn, toàn bộ bụi ban đầu tập trung bên mặt phải và trên cổ A Lê, thân thể hấn đúng như mình tưởng tượng,

trắng nõn không chút tỳ vết, làn da bóng loáng mềm mại, sờ lên giống như một món đồ sứ thượng đẳng có sinh mệnh.

Hai người đều không có kinh nghiệm hoan ái, Hạ Tam Lang học Kiều công tử, cúi người hàm trụ phân thân của A Lê.

“Oa!” – A Lê như bị sét đánh, hấn vừa thẹn vừa vội, dùng sức đẩy đầu đối phương ra, Hạ Tam Lang hấp trụ nam cái nhỏ nhỏ nộn nộn kia, vụng về bộ lộng.

“Không cần..... A..... Thực bần a..... Không cần.....” – A Lê gấp đến chảy nước mắt, lời nói vì dục vọng mà đứt quãng.

Hạ Tam Lang hàm hồ nói: “Không bần a..... A Lê hảo thơm.....”

“Ồ.....” – A Lê lấy hai tay che mặt, dương cụ của mình bị người thân yêu nhất hàm trụ, hấn không thể đối mặt với loại cảm giác thẹn thùng này.

Hạ Tam Lang tiếp tục liếm hạ thể của A Lê, từ trên nam cái đến hai quả bóng nhỏ, lại đến đến u huyết chặt chẽ, y chà xát hung khí to lớn đang trướng lên đến khó chịu của mình, sốt ruột mà nghĩ muốn lập tức đâm vào.

Chính là, huyết động nhỏ như vậy, có thể đi vào sao..... Y thử cho vào một lóng tay, A Lê lại khẽ “Ai” một tiếng, y nghe thấy dục hỏa liên tăng vọt.

Y rút ngón tay ra, không nghĩ ngợi nữa mà khởi động thất lưng, một tay tách hai đùi A Lê, một tay nắm phân thân cứng rắn đâm vào.

Tiểu huyết lần đầu tiên bị mạnh mẽ khai mở, A Lê đau đến thiếu chút nữa là hét rầm lên. Hạ Tam Lang cũng không thoải mái gì hơn, địa phương bất khả tư nghị kia rất nhanh liền siết chặt lấy phân thân của y.

“Ấn..... Ô.....” – Dục vọng của A Lê nguyên bản đứng thẳng cũng bởi vì đau đớn mà nhuỷ điệu (dùng bắt ta giải thích), hấn dùng lực ôm lấy lưng đối phương, toàn thân căng thẳng, vô tình khiến cho việc tiến vào càng thêm khó khăn, Hạ Tam Lang dùng sức đỉnh đã lâu cũng chỉ có thể tiến vào hơn một nửa.

“Thật là khó chịu.....” – Hạ Tam Lang khẽ gọi, cảm giác vừa tê dại, vừa nóng bỏng lại vừa đau đớn này thật sự là tra tấn.

Vì sao Kiều công tử có thể thoáng chốc cắm vào? Chẳng lẽ chính mình so với hấn vô năng?

Y không tin! Hạ Tam Lang tức giận mà dùng thêm sức, bóp lấy tiểu mông của A Lê mãnh lực đâm vào lần nữa —— ba..... Nhục hành thật lớn rốt cục toàn bộ đi vào, hai người đều vì cảm giác này mà thốt lên tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ.

A Lê cảm thấy hậu huyết truyền đến một trận đau nhức như bị xé rách, tiếp theo là một loại cảm giác thỏa mãn khác lạ, hạ thân như sắp hòa tan, trong bụng giống như bị châm lên một ngọn lửa, khiến hấn toàn thân tê dại.

Hạ Tam Lang thở gấp, đầu óc chỉ có một cảm giác thật thoải mái, rất thư thái..... Nguyên lai dương cụ bị thân thể nóng bỏng gắt gao bao vây là chuyện tuyệt vời như vậy, khoái cảm cuộn cuộn từ phân thân truyền đến khiến y run lên vì thoải mái.

Cũng không biết là ai động trước, hai người ôm chặt lấy nhau bắt đầu vận vẹo, lửa nóng của A Lê một lần nữa ngẩng đầu, gồng gượng đặt trên thành bụng rắn chắc của Hạ Tam Lang. Hấn hai mắt nhắm nghiền, mông lung mà cùng Hạ Tam Lang hôn môi, một bàn tay vô thức bộ lộng dương cụ chính mình, Hạ Tam Lang bãi mông, ở trong cơ thể hấn ra sức tiến lên, một lần lại một lần đem dục vọng bản thân hưởng càng sâu vào địa phương nóng bỏng kia.

Hậu huyết mềm mại bị ngọc hành thô to ma xát đến đỏ ửng, vài tia yêu dịch nhũ bạch từ giữa khe hở chảy ra, bộ vị kết hợp phát ra tiếng vang dâm tục.

Nhanh..... Sắp ra..... Phân thân trướng đến cực hạn, y thở gấp, lại mãnh liệt trều sáp. Trong nháy mắt, Hạ Tam Lang thấy một mảnh kim quang lờ lờ, cảm giác chính mình cả người nhẹ nhàng đứng lên.

Con đế mền ở ngoài phòng ca xướng, ánh trăng xuyên qua cửa sổ nhỏ hẹp, tiến vào căn phòng hôn ám.

A Lê mở mắt, mờ mịt mà nhìn màn đêm trước mắt. Một người gối đầu lên ngực hắn đều đều hô hấp, hắn nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc đối phương, trong ánh sáng mỏng manh, hắn nhìn thấy khuôn mặt y thật cương nghị tuấn tú.

Hai người trần trụi, gắt gao ôm lấy nhau. A Lê không biết chính mình ngủ đã bao lâu, chỉ biết là Hạ Tam Lang ở trong cơ thể hắn bắn ít nhất bốn lần, tiếp theo hắn liền mất đi ý thức.

Thân thể cảm giác nhớp nháp, đặc biệt là vùng trong đùi. Hắn rất muốn đi tắm rửa, nhưng thân mình lại bị Hạ Tam Lang ép lên, hơn nữa hoan ái qua đi, toàn thân đau nhức làm cho hắn muốn đứng dậy cũng không được.

“Ai.....” – A Lê than nhẹ, giờ phút này tỉnh lại, càng làm cho hắn cảm nhận được, hết thảy chuyện mới phát sinh đều không phải là cảnh trong mơ.

Vì cái gì lại như vậy..... Hạ Tam Lang vì sao làm loại sự tình này với hắn..... Càng làm cho hắn khó hiểu chính là, chính mình ngoại trừ lúc đầu phản kháng, kế tiếp lại biến thành tích cực đáp lại, hắn thật không biết xấu hổ! Hắn lớn tuổi hơn Hạ Tam Lang, đáng lẽ nên biết loại sự tình này là không nên phát sinh, hắn lại.....

Chính mình cùng Tam Lang hiện tại biến thành quan hệ gì? Bọn họ ngày sau nên ứng xử với nhau như thế nào?

Người trong lòng tha nhẹ, A Lê phục hồi tinh thần.

“A Lê.....” – Trong thanh âm khàn khàn của Hạ Tam Lang vẫn còn mang theo nét ngây ngô, A Lê ôm hắn, nói nhỏ:

“Chuyện gì.....?”

Hạ Tam Lang khởi động nửa người trên, hạ phúc bên dưới cùng hắn kề sát.

“Tam Lang!” – A Lê thẹn thùng gọi khẽ, y cứ nhiên lại cứng lên! Rõ ràng đã muốn làm bốn lần, người này sao lại có tinh lực kinh người như thế!

“Ta còn muốn.....” – Hạ Tam Lang nói xong, không đợi hắn phân trần mà hôn trụ hắn, hai tay tách đùi đối phương.

“Ân..... Không cần..... Tam Lang..... Không cần a..... Ân.....”

Tiếng “không cần” dần bị rên rỉ đáng xấu hổ thay thế, ván giường lại kéo kẹt kéo kẹt lay động..... Ngoài cửa sổ, ánh trăng ngượng ngùng trốn vào sau tầng mây, còn trùng điệp vui sướng trong đêm tối.

Mười mấy đệ tử xếp hàng chỉnh tề, tay cầm trường côn vũ động, xung quanh thỉnh thoảng vang lên tiếng hò hét.

Chung Quyền hai tay bắt chéo sao lưng, chậm rãi đi tới, ánh mắt như ưng nhãn nhìn chằm chằm các đệ tử, hai sư phụ được phân công phụ trách dạy côn thuật cùng kiếm thuật thấy hắn đến, đều cung kính ôm quyền thỉnh an.

“Đà chủ, sao lại rảnh rỗi đến đây?”

“Ân, lại đây nhìn xem các người luyện được đến đâu.” – Chung Quyền liếc nhìn đám đệ tử, nói khẽ với hai sư phụ: “Ta có chuyện muốn cùng các người thương lượng.”

Giang sư phụ dạy côn thuật gật đầu, hắn cao giọng hướng các đệ tử: “Mọi người nghỉ ngơi một lát, chút nữa tiếp tục ——”

Các đệ tử đều dừng lại, lau mồ hôi, hóng mát. Hai người theo sau Chung Quyền đi đến một lương đình. Hạ Tam Lang dùng khăn lau mồ hôi, đứng đứng, cảm thấy yết hầu khát khô, vội đi tìm nước uống.

“Có ai trong các người mang trà theo không?” – Hắn hỏi đồng bạn.

“Không mang a, nước trà ở lương đình bên kia.”

Một gã đệ tử nói: “Ta cũng khát nước, đi uống nước được không?”

“Hắn là không nên? Đà chủ đang ở bên kia, có thể có chuyện quan trọng để thương lượng.”

“Nhưng ta khát nước đến khó chịu a.....”

“Phải một người đi lấy là được rồi?”

“Ai đi a? Người sao?”

“Người đừng giỡn.....” – đệ tử kia nhìn Hạ Tam Lang, lấy lòng cười nói: “Tam Lang, người đi lấy đi.”

“Ta?” – Hạ Tam Lang ngạc nhiên.

“Đúng vậy, sư phụ thương người nhất, nếu người đi nhất định sẽ không ai mắng.”

Những người khác cũng phụ họa: “Tam Lang, cửa người đi là thích hợp nhất.”

Hạ Tam Lang không thể phản bác, đành phải gật đầu, một mình đi đến lương đình. Mới vừa đi đến cạnh cửa, chợt nghe bên trong truyền đến tiếng Giang sư phụ: “Đà chủ, vì cái gì không cho Tam Lang đi? Nếu hắn tham gia, có thể nắm chắc vị trí quán quân.”

Hạ Tam Lang thình lình nghe được tên mình, cước bộ nhất thời đình trệ. Bọn họ đang nói đến ta sao? Y trong lòng hoang mang. Nín thở nghe. Lại nghe Vương sư phụ nói: “Đúng vậy, năm nay hắn đã tiến bộ rất nhiều, ta nghĩ xuất chiến hắn là không thành vấn đề đi?”

Hạ Tam Lang biết bọn họ nói cái gì, Độc Phiến Môn hàng năm đều tổ chức một lần luận võ đại hội, đến lúc đó phân đà cùng tổng đà đều phái đại biểu tham gia. Trận đấu diễn ra tại tổng đà, cũng chính là phụ đệ của Hạ Hầu bang chủ, đây chính là cơ hội tốt nhất để lập danh. Hạ Tam Lang một năm trước thật muốn đại diện tham gia thi đấu, nhưng lúc ấy Chung Quyền nói y chưa đủ bản lĩnh nên không cho y tham gia, Hạ Tam Lang nghĩ năm nay chính mình nhất định có thể xuất chiến, nhưng xem ra đều không phải như thế.....

“Không được, không thể để tiểu tử kia náo động trước mặt bang chủ.” – Thanh âm lạnh lùng của Chung Quyền truyền đến.

“Đà chủ?”

“Hạ Tam Lang không phải là kẻ biết an phận, nếu cho hắn xuất đầu, một ngày nào đó hắn sẽ đem chúng ta dẫm nát dưới chân.”

“Đà chủ nói phải, Tam Lang quả thật thiên tư thông minh, hơn nữa rất có dã tâm.....”

“Nhưng ngoài hắn ra, trước mắt phân đà của chúng ta không có người có thể đoạt giải quán quân.....”

“Đoạt giải quán quân hay không không trọng yếu, dù sao chính là tiết mục lấy lệ mà thôi, thắng hay thua đều không ảnh hưởng đến chúng ta.”

“Đà chủ, ý của ngài....”

“Hiện tại, tiểu bang chủ cũng bắt đầu bồi dưỡng thân tín của riêng mình, không thể để hắn chú ý đến Hạ Tam Lang.”

“Bang chủ nói đúng, nếu Tam Lang đoạt được quán quân, tất sẽ khiến cho bang chủ cùng tiểu bang chủ chú ý.....”

“Ân, quân cờ này chúng ta phải hảo hảo nắm chắc, hơn nữa phải áp chế hắn.” – Chung Quyền âm hiểm nói: “Chỉ bằng hắn, cũng muốn đi trên đầu ta? Hừ, chờ kiếp sau đi.”

“Đà chủ nói không sai.....”

Hạ Tam Lang không nói một tiếng mà nhẹ nhàng lui ra. Trở lại nơi nghỉ ngơi, mọi người hỏi nước trà, hắn hàm hồ đáp: “Bên kia cũng không có trà.”

Sau khi nghe Chung Quyền nói, Hạ Tam Lang cả ngày đều âm trầm. Hắn cảm thấy vô cùng tức giận và áp lực, những lời hôm nay kết hợp với chuyện trong yến hội lần trước, hiển nhiên Chung Quyền một mực trăm phương ngàn kế mà chèn ép mình. Lúc trước nếu không phải mình cứu hắn, Chung Quyền đã sớm chết ở

trên núi! Đối phương hiện tại chẳng những không hồi báo, còn muốn áp chế y, thật sự đáng giận đến cực điểm!

Chung Quyền không phải là kiêng kị năng lực của y sao? Y quả thật muốn tiến thân, bằng không y vất vả luyện công để làm gì? Để vì Chung Quyền vào sinh ra tử chắc?

Lão nhân này thật đáng giận, lợi dụng y lại không mản đến suy nghĩ của y, y sẽ không để hấn toại nguyện! Hạ Tam Lang trong mắt bốc lên ngọn lửa phẫn nộ, nghiêng rằng nghiêng lợi suy nghĩ.

“Tam Lang? Người lại làm sao vậy?” – A Lê đang cầm thức ăn đi đến liền trông thấy y bày ra gương mặt đáng sợ như muốn giết người.

“Không có việc gì.” – Hạ Tam Lang áp chế lửa giận trong lòng, cầm lấy nước trà một hơi uống cạn.

A Lê lặng lẽ nhìn sườn mặt duyên dáng của y, cùng Hạ Tam Lang phát sinh quan hệ đã nhiều tháng, hấn đến bây giờ cũng vô pháp hiểu được, vì sao Hạ Tam Lang tuần mỹ như vậy lại coi trọng một nam nhân xấu xí như hấn.....

Trong khoảng thời gian này, Hạ Tam Lang mỗi đêm đều ôm hấn khát cầu, hấn lần lượt rơi vào tay giặc, trở nên không thể tự kiềm chế. Hai người đã không còn biện pháp trở lại quan hệ thuần khiết như trước, trong lòng A Lê đã xem mình là người của Hạ Tam Lang. Hấn không biết bọn họ hiện tại là loại quan hệ gì, nhưng hấn biết, hấn đời này sẽ không có biện pháp rời đi đối phương.....

Hạ Tam Lang lại đẩy một bụng chí khí không thể thực hiện. Y tuyệt đối không cam lòng bị Chung Quyền lợi dụng, nếu hiện tại đã biết đối phương muốn chèn ép mình, y vô luận như thế nào cũng không nguyện ý tiếp tục vì loại lão nhân đáng chết này mà bán mạng!

“Tam Lang, hôm nay là món ăn người thích nhất, ăn nhiều một chút đi.” – A Lê không biết y đang có tâm tư phức tạp, chỉ ôn nhu gấp thức ăn cho y.

Hạ Tam Lang “ân” một tiếng, không yên lòng mà ăn.

Liên tiếp vài ngày, Hạ Tam Lang đều dị thường trầm mặc. A Lê luôn luôn ở bên cạnh y tự nhiên phát hiện điểm này, nhưng ở đối phương không muốn nói, hấn cũng không dám hỏi.

Hôm nay là ngày xuất phát đi tổng đà tham gia luận võ đại hội, Chung Quyền sáng sớm đã dẫn bốn đệ tử được chọn lựa tử tử, những thành viên còn lại trong phân đà vui vẻ đưa tiễn bọn họ xuất môn. Hạ Tam Lang xen lẫn trong đám người, phẫn hận mà nhìn chằm chằm bóng dáng mã xa đang dần khuất. Y khó chịu nghĩ, đáng ra y mới là người được đưa tiễn.....

Đám người tán đi, Hạ Tam Lang tâm tình bực bội bước đi trên đường cái.

Y đi dạo nơi ngã tư đường ồn ào, thế nhưng lại cảm giác chính mình đi vào trong một mê cung yên tĩnh.

Nơi này không có hy vọng, cũng không có đường ra, y không nghĩ tiếp tục ở chỗ này, cũng không tiếp tục phục vụ người này, y có năng lực ra đi chứ? Y muốn trở về sơn thôn cùng khổ sao? Vậy gian khổ trải qua từ trước đến nay khác nào đổ sông đổ bể chứ?

Hạ Tam Lang nghĩ nghĩ, bất tri bất giác đi đến trước một quán trà, tiểu nhị tiếp đón: “Khách quan, thỉnh vào bên trong nếm thử điểm tâm của quán chúng ta đi.”

Hạ Tam Lang tinh thần ủ rũ đi vào, y nghe tiểu nhị gọi một phần điểm tâm, ngồi bên cửa sổ tiếp tục ngăn người nhìn ra ngoài. Hạ Tam Lang không để ý lắm mà nuốt xuống một viên khoai sọ cao, thâm nghĩ hương vị còn không bằng điểm tâm A Lê làm. Lúc này, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến âm thanh huyên náo.

“Chạy mau chạy mau, “

“Nha!”

Trong đám người nhốn nháo phát ra tiếng kêu thảm thiết, mọi người tranh nhau tránh né, Hạ Tam Lang thò người ra nhìn lại.

Ba gã đại hán thần tình hung ác đang ở ngã tư đường đấu đá lung tung, trên tay bọn họ đều có đao kiếm, vừa thấy thì biết ngay là cường đạo.

Ban ngày ban mặt, cứ nhiên có đạo tặc công khai xuất hiện? Bất quá việc xảy ra tiếp theo càng khiến cho người khác giật mình, một thiếu niên truy đuổi đám đạo tặc, trong tay hắn bắn ra hai ba chiếc lăng phiêu, đánh trúng hai gã đạo tặc ở phía sau.

Hạ Tam Lang nhìn chằm chằm thiếu niên kia một thân áo xanh giữa ngã tư đường hỗn loạn, trong lòng bỗng có cảm giác quen thuộc.

Gã đạo tặc còn lại thấy thiếu niên ra chiêu sắc bén, liều mạng trốn vào chỗ nhiều người tụ tập, vọng tưởng lợi dụng đám đông mà che dấu chính mình. Thiếu niên lại rút ra trường kiếm, truy đuổi sát sao.

Lúc này, nam tử đi theo thiếu niên quát: “Khải Chi! Đừng ngộ thương thường dân.”

Hạ Tam Lang vừa thấy nam nhân kia, nhất thời nhớ ra thân phận của hai người bọn họ ——

Thiếu niên nghe xong, liền hô: “Mọi người xin hãy lui ra một bên!”

Mọi người né ra, đạo tặc trong cái khó ló cái khôn, bắt lấy một phụ nhân đang mua thức ăn, dí đao vào cổ nàng, gầm lên: “Đừng tới đây! Bằng không ta giết nàng!”

“Nha ——” – phụ nhân kêu thảm, sợ tới mức thiếu chút nữa là chết ngất.

Hắn có con tin trong tay, thiếu niên quả nhiên không dám đến gần, đạo tặc tiếp tục kéo phụ nhân lui về phía sau, dọc theo đường đi lớn tiếng hét: “Ai cũng không được lại đây! Bằng không ta giết chết nàng!”

“Lấy nữ nhân làm con tin, ngươi là hạng nam nhân gì chứ!” – Thiếu niên tức giận mắng.

“Xú tiểu tử! Còn âm ỉ gia ta liền lập tức giết nàng!”

Lúc đạo tặc đang vung vẩy đao gào hét, một thân ảnh nhanh như chớp bay tới, một cước đá trúng đầu hắn. Đạo tặc kia kêu thảm ngã vào một tiểu quán bên đường, phụ nhân bị bắt làm con tin ngã ngồi phía đối diện.

Áo xanh thiếu niên chớp lấy thời cơ, phi thân lên bắt lấy đạo tặc. Hắn ngẩng đầu nhìn tuấn mỹ nam hài vừa ra tay tương trợ mình, bình thản nói: “Đa tạ.”

“Không khách khí.” – Hạ Tam Lang đáp.

Thiếu niên dùng dây trói gô ba gã đạo tặc, cùng mọi người giải thích xong liền hướng phủ quan mà đi đến.

“Xin đợi một chút!” – Hạ Tam Lang đuổi theo.

Nam nhân xoay người lại, thân thiện cười với y: “Tiểu huynh đệ, xin hỏi có gì muốn nói sao?”

“Xin hỏi tiền bối, ngài chính là đương kim vô lâm minh chủ An tiền bối sao?”

An Trường Quân nao nao, lập tức nở nụ cười: “Đúng là tại hạ.”

Hạ Tam Lang kinh hỉ, quì một gối, kích động mà nói: “Không thể tưởng tượng ta còn có thể lại nhìn thấy An tiền bối! Văn bối họ Hạ danh Tam Lang, ta vốn rất kính nể An minh chủ ngài!”

An Trường Quân vội vàng đỡ y đứng lên, cười nói: “Tam Lang nói quá lời, người trước kia gặp qua ta?”

“Đúng vậy, ba năm trước đây, văn bối ở Ô Hạch trấn may mắn nhìn thấy An tiền bối cùng đồ đệ, lúc ấy các người cùng mấy người giang hồ phát sinh xung đột, thu hút không ít người xem, văn bối lúc ấy cũng ở trong đám người.....”

“Ba năm trước đây..... Hình như là có chuyện như vậy.” – An Trường Quân nở nụ cười hàm hậu, hoàn toàn không có vẻ tự cao tự đại về việc mình là minh chủ, hắn nói như xin lỗi: “Lúc ấy nhất định mang đến không ít phiền toái cho mọi người? Thật sự có lỗi.....”

“Không đâu.” – Hạ Tam Lang vội vàng lắc đầu. “Có thể thấy An minh chủ đại danh鼎鼎 là vinh hạnh của chúng ta.”

“Tam Lang, người thật sự là quá khách khí.....”

Hạ Tam Lang nắm chặt thời cơ, lại nói: “An minh chủ, văn bối từng nghe không ít chuyện về ngài, nghe nói An minh chủ chẳng những võ nghệ cao cường, tấm lòng lại nhân hậu, ý chí rộng lớn, là một người nghĩa hiệp.”

“Ha ha ha..... Ta nào tốt như vậy, chính là bằng hũ trên giang hồ nể tình mà thôi.” – An Trường Quân được y tâm bốc như vậy, cư nhiên có chút khó xử.

“An minh chủ, văn bối muốn cầu ngài một việc!” – Hạ Tam Lang vội nói, từ khi thấy An Trường Quân xuất hiện, y đã nảy ra một chủ ý.

“Nga? Chuyện gì?”

“Thỉnh tiên bối thu ta làm đồ đệ đi!” – Hạ Tam Lang quỳ hai chân xuống.

Đẩy ra cửa gỗ, mùi gạo thơm xông vào mũi.

“Tam Lang, đã về rồi?” – A Lê đang múc canh ngẩng đầu, thân thiết cười với y.

“Ân.....” – Hạ Tam Lang cười cười lấy lệ, kéo ghế ra, ngồi xuống. A Lê đặt bát canh trước mặt y, mặt mày hớn hở nói: “Hôm nay đại nương nói cho ta biết một phương pháp nấu canh, thật đơn giản, ta liền thử làm, người ném thử xem hương vị như thế nào.”

Hạ Tam Lang uống một ngụm, nói qua loa “Không tồi”. Y nhìn bộ dạng trán đầy vui mừng của A Lê, nói nhỏ: “Người ở đây xem ra rất tốt.....”

“Ân, trừ bỏ vài thiếu niên sợ hãi vẻ ngoài của ta, các đại thúc cùng đại nương khác đều đối ta tốt lắm.” – A Lê ngưng ngưng cười, “Lúc mới đến đây ta còn sợ chính mình không thể thích nghi, chính là hiện tại đã không thành vấn đề, ta nghĩ ta có thể tiếp tục ở chỗ này với người.....”

Hạ Tam Lang nhìn cái miệng của hắn hể đóng lại mở, nhưng hoàn toàn không nghe lời hắn nói, suy nghĩ của y bay về một canh giờ trước —

“Người vì sao muốn làm đồ đệ của ta?” – An Trường Quân.

“An minh chủ, thật không dám dấu diếm, văn bối là đệ tử Độc Phiến Môn.” – Hạ Tam Lang nói dối: “Ba năm trước đây, ta xuất phát từ hảo tâm, cứu Chung đà chủ của Độc Phiến Môn, vì vậy mà biết được một chút bí mật trong bang, hắn liền bức ta gia nhập, bằng không sẽ lấy mạng ta, ta lúc ấy cũng không biết Độc Phiến Môn là môn phái tà ác như vậy, vì thế ở gia nhập.....”

Hạ Tam Lang nói năng nửa thật nửa giả, hơn nữa che dấu khéo léo, An Trường Quân không đoán được là y có tâm kế, đối với lời y nói không hề nghi ngờ.

“Nói như vậy, người hiện tại cảm thấy hối hận?”

“Đúng vậy.” – Hạ Tam Lang dứt khoát gật đầu, y biết An Trường Quân hảo tâm, chỉ cần nói mình là người bị hại, nhất định có thể được hắn thương hại, vì đạt tới mục đích, y không tiếc lời lừa gạt: “Văn bối hiện tại bị Độc Phiến Môn bức làm sát thủ, ta thật sự không muốn vứt bỏ lương tâm mà làm loại sự tình này, cho nên quyết định thoát ly bọn họ..... Chính là ta biết được bí mật của bọn họ, bọn họ sẽ không dễ dàng thả ta đi.....”

Hạ Tam Lang vừa diễn thuyết vừa dùng một tay che mặt, bộ dáng như sắp khóc. An Trường Quân khuyên nhủ: “Người đừng khổ sở, chậm rãi nói.”

“Ta nghĩ qua, muốn thoát ly Độc Phiến Môn chỉ có thể áp dụng một biện pháp duy nhất, ta tính chạy đến một địa phương cách xa bọn họ, cải danh đổi họ, làm lại cuộc đời..... Chính là trời đất bao la, ta biết trốn chạy đi đâu.....” – Hạ Tam Lang dùng ánh mắt khát cầu nhìn hắn, ai oán nói: “Hiện tại có thể giúp ta chỉ có An minh chủ ngài, van cầu ngài thu ta làm đồ đệ, dẫn ta đi đi!”

Hạ Tam Lang nói xong, lại dập đầu mấy lần, An Trường Quân đỡ y.

“Người trước đứng lên đi.....”

“Không! An minh chủ. Nếu ngài không giúp ta, ta liền quỳ mãi chỗ này!” – Hạ Tam Lang sử xuất chiêu này, An Trường Quân mặc dù hành tẩu giang hồ nhiều năm, nhưng tính tình thuần phác, rất ít khi hoài

nghe người khác có ý đồ, nếu không phải hấn vận khí tốt, võ công lại cao cường, hiện tại cũng không biết phải vướng vào bao nhiêu rắc rối.

An Trường Quân đời này không thể cự tuyệt thỉnh cầu của người khác, mà nay nghe Hạ Tam Lang nói nhiều như vậy, hấn cũng có chút mềm lòng, bất quá hấn vẫn muốn giữ một chút lập trường.

“Tam Lang, người trước đứng lên, ta có một chuyện phải nói với người.”

Hạ Tam Lang nghe khẩu khí của hấn, biết bản thân có hi vọng, y vội đứng lên. An Trường Quân từ từ nói: “Ta không phải một sư phụ xuất sắc, từng ấy năm cũng chỉ thu một đệ tử duy nhất là Khải Chi, võ lâm mình chủ tuy rằng là một danh vị thật vang dội, nhưng ta chưa từng nghĩ đến tiêu dao tự tại..... Làm đồ đệ của ta, phải bỏn ba lao lực, chung quanh phiêu bạt, không chỗ vi gia, chẳng những không được hưởng thụ vinh hoa phú quý, còn phải luôn luôn lo lắng.....”

Hấn nhìn thẳng vào mắt Hạ Tam Lang, hỏi: “Như vậy, người vẫn là muốn làm đồ đệ của ta sao?”

Hạ Tam Lang dĩ nhiên biết muốn có được hạnh phúc không phải dễ dàng, chỉ cần có thu hoạch, y nguyện ý trả giá! Đi theo võ lâm mình chủ, dù sao vẫn tốt hơn ở lại Độc Phiến Môn vĩnh viễn không được chú ý! Chịu khổ chỉ là tạm thời, chờ y ở trong chốn giang hồ nổi danh, còn sợ không có vinh hoa phú quý sao?

Y kiên trì nói: “Ta vẫn muốn làm đệ của ngài! Vô luận là phải trải qua bao nhiêu gian khổ ta cũng không sợ!”

“Có chí khí.” – An Trường Quân gật đầu, “Như vậy đi, người trở về thu xếp một chút, nếu người thật sự muốn làm đồ đệ của ta, giờ mẹo ngày mai, mang theo hành trang, đến bờ sông ngoài thành chờ ta.”

“Là!” – Hạ Tam Lang ánh mắt vui mừng đáp: “Ta nhất định đến đúng giờ!”

“Àn, đúng rồi, chuyện này tốt nhất không nên nói với người khác.” – An Trường Quân không quên dặn dò.

“Đây là đương nhiên!”

Hạ Tam Lang thoát khỏi dòng hồi tưởng, lòng mang thâm ý mà nhìn chằm chằm A Lê đang vui vẻ ăn cơm.

Lúc này, y không có khả năng mang theo A Lê..... Y thầm tính toán.

A Lê chậm hiểu, tâm địa lại mềm mỏng, có hấn đi theo, rất khó che dấu chuyện mình nói dối An Trường Quân. Chưa kể đến A Lê một chút võ công cũng không có, bộ dạng lại quái dị, chính mình theo An Trường Quân phiêu bạt, A Lê chắc chắn sẽ chỉ liên lụy y; ngoài ra, An Trường Quân không muốn thu nhận nhiều người, bản thân đã phải tìm mọi cách cầu xin mới làm cho hấn đáp ứng, nếu thêm một cái A Lê, nói không chừng sẽ làm đối phương đổi ý, đến lúc đó thật đúng là mất nhiều hơn được!

Nếu A Lê đã muốn thích ứng nơi này, như vậy cứ cho hấn lại chỗ này, không phải tránh khỏi hết thấy phiền toái sao?

Mặc dù có chút không đành lòng, bất quá đại trượng phu làm việc phải rõ ràng dứt khoát, không có A Lê làm gánh nặng, chính mình có thể có tiền đồ sáng lạng. Nếu không nắm chắc cơ hội lần này, mình vĩnh viễn không thể tiến thân! Hạ Tam Lang không hề nghĩ đến tình thân bấy lâu nay, nhấn tâm mà quyết định.

“Tam Lang? Vì sao không ăn?” – A Lê không biết hiềm ý trong lòng y, lo lắng mà nhìn thấy bát cơm còn nguyên trong tay y.

“Nga, không có việc gì.” – Hạ Tam Lang cười, trong lòng nghĩ: A Lê, thực xin lỗi, vì tiền đồ, ta phải rời đi người, nếu ngày nào đó ta tiến thân, không chừng ta sẽ trở về tìm người..... Bất quá hết thấy đều là chuyện trong tương lai.

Ăn cơm xong, A Lê cúi đầu dọn dẹp bát đĩa, Hạ Tam Lang nhìn bóng dáng nhỏ bé yếu ớt của hấn, trong lòng nổi lên một tia không muốn. Không rõ từ khi nào, bản thân đã trở nên quen thuộc với thân ảnh này, hôm nay từ biệt, hai người không biết sẽ chia lìa bao lâu..... Y bỗng đứng tiến lên, ôm lấy thân mình gầy yếu của A Lê.

A Lê cả người run lên, ngượng ngùng nghiêng đầu.”Tam Lang?”

Hạ Tam Lang cái gì cũng không nói, cúi đầu hôn trụ môi hấn, ôm hấn hướng về giường.....

Hạ Tam Lang đêm nay tục hồ có chút khác thường, vô luận là động tác vuốt ve hần, hoặc là cường độ tiến vào, đều lộ ra khát cầu mãnh liệt, giống như muốn trút hết nỗi lòng trong một đêm này.

Lúc A Lê mở mắt, chỗ nằm bên cạnh đã vắng lạnh. Vài bộ quần áo rơi trên mặt đất, cửa tủ quần áo bị mở ra, A Lê mờ mịt nhìn ánh sáng trong phòng, một cảm giác mất mát nảy lên trong lòng.

“Tam Lang.....?”

7. Chương 6

Một đội “Hỉ” tự do thắm dán trên đại môn, trong sân giảng đèn kết hoa, chiêng trống ồn ào náo động. Cùng với tiếng mời rượu là tiếng hoan hô không ngừng truyền đến. Ngoài đại môn cũng không quanh quẽ, một đoàn khất cái quần áo tả tơi ở hia bên đại môn hướng tới tổ trong phủ xòe hai bàn tay bần hê hê.

“Đừng chen lấn! Mỗi người đều có, mỗi người đều có a.....” – nam phó trẻ tuổi lớn tiếng chỉ huy, mặt khác, một gã lão bộc lấy tiền lì xì từ trong rổ ra, nói:

“Đến đến, hôm nay là ngày đại hỉ của Hạ công tử nhà ta, ai nói được một câu hay có thể lấy được một phần tiền lì xì!”

Đám khất cái lập tức tranh nhau hô:

“Chúc công tử cùng thiếu phu nhân bạch đầu giai lão!”

“Chúc phu nhân sinh ra sớm quý tử!”

“Vĩnh kết đồng tâm! Vĩnh kết đồng tâm!”

Đám khất cái có bao nhiêu từ hay đều nói ra, người hầu vừa lòng mà rải tiền lì xì, bọn họ lập tức như hổ đói nhảy lên tranh đoạt.

Một rổ tiền lì xì đầy ắp trong nháy mắt đã bị cướp sạch, bọn khất cái ở bên ngoài vừa đập đầu vừa luôn miệng nói cảm tạ, người hầu tâm tình sung sướng mà cầm chiếc rổ trống rỗng trở vào nhà.

Sau khi đại môn đóng lại, phủ đệ rốt cuộc được tách biệt khỏi tiếng ồn bên ngoài, bất quá trong phòng như trước vẫn tràn đầy là tiếng người.

“Đã trễ thế này rồi. Những khách nhân vẫn còn uống rượu a?” – nam phó nhỏ tuổi tò mò hỏi lão bộc.

“Đúng vậy, khách nhân An minh chủ chiêu đãi đại bộ phận là đại hiệp hào sảng (phóng khoáng), tửu lượng cũng kinh người, hơn nữa lần này là tiệc cưới của Hạ công tử, chỉ sợ tiệc rượu sẽ không tàn trước nửa đêm.” – Lão bộc dựa vào kinh nghiệm nói.

“Nhiều vũ lâm nhân sĩ như vậy tới tham gia tiệc cưới của Hạ công tử, thật đúng là hảo phong cảnh a..... Quả nhiên, thân là đệ tử của vũ lâm minh chủ thì không tầm thường..... Nói như vậy, phủ đệ này tương lai là do Hạ công tử kế thừa?”

“Đúng vậy, Dương lão gia khi còn sống đã truyền lại toàn bộ gia nghiệp cho Hạ công tử.”

“Ai..... Ta thực hâm mộ Hạ công tử, có thể có được Đại tiểu thư xinh đẹp lại phú quý.....”

“Hạ công tử nhân tài xuất chúng, tiền đồ không thể ước lượng, bộ dạng cũng là nhất đẳng tuấn tú, Đại tiểu thư gả cho y cũng là phúc của nàng a.”

“Đúng vậy.....” – Hai người đang nói thì thấy một tuấn đỉnh nam tử vận y bào đỏ thẫm đi tới, xung quanh y là vài nha hoàn cầm đèn lồng đỏ.

Hai gã tôi tớ vội ngậm miệng, khom người thỉnh an.

“Hạ công tử.....”

“Ân.” – Hạ Cảnh Tề lãnh đạm gật đầu, nói: “Khách nhân còn đang uống rượu, các người đi vào hầu hạ.”

“Là”

Hạ Cảnh Tề lướt qua bọn họ, đi đến tân phòng dán đầy “Hỉ” tự. Đi vào tân phòng bố trí xa hoa, Hạ Cảnh Tề vẫn biểu hiện lãnh đạm mà liếc mắt về phía tân nương tử đang ngồi ở mép giường. Sau khi cho tì nữ lui xuống, Hạ Cảnh Tề lập tức hướng tiểu thê tử. Y cầm xứng thước trên bàn, nhẹ nhàng xốc lên khăn che mặt của nàng.

Quang mang từ cặp nền long phương chiếu rọi đội gò má trắng hồng của tân nương tử, nàng ngượng ngùng rũ mắt xuống, cái miệng nhỏ nhắn mấp máy, bày ra một tư thái vô cùng kiều mỹ, đối mặt với một cô gái xinh đẹp có thể làm tất cả nam nhân yêu thương, thế nhưng trong lòng Hạ Cảnh Tề lại không có chút cảm khái.

Bàn tay y nhẹ nhàng mơn trớn trên gương mặt mềm mại của Dương Duyệt Tâm, nàng ngơ ngác mà nhìn đấng trượng phu tuần tú, trong lòng như nai con chạy loạn.

“Hạ đại ca.....” – Dương Duyệt Tâm e lệ nói khẽ.

Hạ Cảnh Tề ảm đạm cười.”Còn gọi Hạ đại ca? Hẳn là nên sửa miệng đi?”

Dương Duyệt Tâm mặt ửng đỏ, khẽ gọi: “Tướng công.....”

Hạ Cảnh Tề ngắm nhìn mái tóc dài của nàng, hừ nhẹ một tiếng: “Ân?”

“Ta..... Ta giống như đang nằm mơ.....” – Dương Duyệt Tâm ngượng ngùng nói, nàng từ nhỏ đã quý người ca ca hơn mình bảy tuổi này, nàng nằm mơ cũng không nghĩ đến có một ngày chính mình có thể có trở thành tân nương tử của y, hạnh phúc đến tột quá dễ dàng, không thể không làm cho nàng có điểm lảng lảng.

Hạ Cảnh Tề cười nhẹ, có thâm ý khác nói: “Ta cũng vậy.....”

Y cúi đầu sát xuống Dương Duyệt Tâm, đôi phương nhắm mắt lại, khẩn trương chờ đợi.....

Đôi mắt thâm thúy của Hạ Cảnh Tề được che dấu khéo léo dưới hàng lông mi rậm rạp, y nhìn chằm chằm đôi môi đỏ mọng tiên diễm của đối phương, nhưng không có chút dục vọng. Rõ ràng là một thiếu nữ xinh đẹp, rõ ràng là thê tử danh chính ngôn thuận của mình, vì sao trong lòng y lại không có kích động?

Ngưng trệ sau một lúc lâu, cuối cùng đôi môi của Hạ Cảnh Tề cũng chỉ dừng lại trên trán nàng.

“Vội cả ngày, người cũng mệt mỏi, nghỉ ngơi đi.” – Y nói, trong thanh âm không thấy chút nhu tình.

Dương Duyệt Tâm hoang mang mở mắt ra, Hạ Cảnh Tề đứng lên, đi ra ngoài cửa.

“Hạ..... Tướng công, người muốn đi đâu?” – Dương Duyệt Tâm có điểm kinh ngạc hỏi han.

“Ta muốn ra ngoài hít thở chút không khí, người ngủ trước đi.” – Hạ Cảnh Tề nói xong câu đó, cũng không quay đầu lại mà đi ra ngoài, thuận tay khép lại cửa phòng, để lại tân nương tử xinh đẹp trong đêm động phòng hoa chúc một mình cô quạnh.

Hạ Cảnh Tề đứng ở ngoài cửa, chậm rãi ngẩng đầu, nhìn màn trời đầy sao. Ánh sáng ngay trên đỉnh đầu, muốn bắt lấy đường như trở bàn tay, y hai chân điểm nhẹ, phi thân nhảy lên.

Hạ Cảnh Tề nhanh nhẹn đáp lên những nhánh cây dưới thấp, cuối cùng đi lên ngọn cây cao nhất. Y nhìn xuống dưới, thành trấn ở yên tĩnh say ngủ trong đêm đen, ánh lửa mỏng manh phân bố thưa thớt.

Gió đêm thổi qua hai má nóng lên vì uống rượu, làm cho Hạ Cảnh Tề tỉnh táo lại.

Đạo trạch hoa mỹ, mọi người đích kính ngưỡng, hưởng thụ vinh hoa phú quý, hết thấy đều nằm dưới chân y. Y không phải đang nằm mơ, y thật sự được đến hết thấy!

Bất quá còn chưa đủ! Chỉ bấy nhiêu không thể thỏa mãn y!

Đi theo An Trường Quân, trở thành đệ tử của hắn, đây là bước đầu tiên trong kế hoạch; cưới nghĩa nữ của hắn, kế thừa gia tài khổng lồ, đây là bước thứ hai; kế tiếp, y còn muốn đi đến vị trí cao hơn, y muốn được nhiều hơn, nhiều hơn nữa.....

Vì đạt tới mục đích, vô luận là khổ khổ gì y đều có thể chịu được, vô luận là ai y đều có thể hy sinh!

Gió lớn cuộn cuộn cuốn đi lá rụng trên nền sân, Hạ Cảnh Tề đón được một mảnh lá cây. Liệt liệt vài tiếng, phiến lá trong lòng bàn tay bị nội lực hóa thành mảnh nhỏ, bay về phía chân trời xa xôi.

Vài tên tên khất cái tụ tập dưới mái hiên, chia xẻ thu hoạch trong mấy ngày vừa qua.

“Uy uy, người nghe nói không có? Mấy ngày nay có một hộ giàu mổ hủ tiệc, mỗi ngày đều phân phát thức ăn cùng tiền ở trước cửa.” – Một gã tiểu khất dùng âm thanh khao khát nói, vài tên tên khất cái khác lập tức phụ họa:

“Ta biết, chính là người nhà họ An kia? Nghe nói chủ nhân là đương kim võ lâm minh chủ, hân tâm địa phi thường tốt, mỗi lần vào ngày hội đều cho người phân phát đồ vật này nọ.”

“Ân, lão ca ta hôm trước cũng đi, cảm không ít tiền lì xì trở về đâu, còn có một ít bánh bao thịt.”

“Hảo a..... Hôm nay chúng ta cũng đi xem đi, biết đâu có thể kiếm chút tiện nghi.”

Bọn họ đang nói, một thanh âm thanh linh vọng vào:

“Muốn đi đâu? Cho huynh đệ ta đi với được không?”

Mấy tên khất cái quay đầu, chỉ thấy một hán tử gầy còm cùng một tiểu khất cái đứng phía sau bọn họ. Tiểu khất cái kia mặc quần áo rách nát, lộ ra tay chân gầy đến chỉ còn xương bọc da, tóc của hán tử cựa kìa dài, che đầy hết hơn phân nửa gương mặt.

“Ai? Người không phải Đại Ngưu sao? Người không phải nói muốn đi Mai Long trấn sao? Vì sao trở lại sớm như thế?” – một tên khất cái trong đó nhận ra hán tử kia.

“Đúng vậy, vẫn là nơi này tốt a.....” – Đại Ngưu ha hả cười nói, hán tử chỉ vào tên khất cái đầu bù tóc rối phía sau nói: “Ta giới thiệu với các người, đây là huynh đệ mới của ta, gọi là A Lê, phiền mọi người chiếu cố hán tử một chút.”

“Mọi người hảo.....” – A Lê phát ra thanh âm làm cho người ta khó có thể nhận định, tuy rằng không nhìn thấy biểu tình, bất quá người bên ngoài đều có thể nghe ra giọng hán tử không được tự nhiên.

Đại Ngưu cổ vũ nói: “Đừng sợ, bọn họ đều là huynh đệ của ta, sẽ không làm khó dễ người.”

“Ân.....” – A Lê gật đầu.

Một tên khất cái lớn tiếng: “Đừng nói nữa, thừa dịp trời còn sớm, chúng ta đến An phủ bên kia một chuyến đi, xem có thể kiếm chút tiện nghi hay không.”

Một đám người phụ họa, đồng hành đến An phủ. Trên đường, mấy tên khất cái không dấu nổi tò mò hỏi A Lê cùng Đại Ngưu:

“Các người biết nhau như thế nào?”

Đại Ngưu nói: “Lúc ta ở Mai Long trấn ngã bệnh, cũng may gặp gỡ A Lê, hán tử dùng chút tiền mình kiếm được mua thuốc cho ta, đã cứu ta một mạng, cho nên chúng ta liền kết nghĩa huynh đệ.”

“Người tâm địa cũng thật tốt.....” – Một gã tên khất cái cảm thán mà nhìn A Lê, A Lê cúi đầu nói:

“Cám ơn.....”

Đại Ngưu đối đồng bạn nói: “A Lê là vì tìm kiếm thân nhân mới đến chỗ lưu lạc, thân nhân họ Hạ, mọi người nếu biết có hộ người họ Hạ liền hỗ trợ lưu ý một chút đi.”

“Họ Hạ? Thật trùng hợp, chủ nhân hủ tiệc trong An phủ nghe nói chính là một công tử họ Hạ.” – một tên khất cái xen mồm nói.

A Lê vừa nghe, lập tức khẩn trương hỏi: “Vị công tử kia là người thế nào?”

“Ta chưa từng gặp, không biết a.....”

“Vị kia có thể hay không chính là người người muốn tìm?” – Đại Ngưu cũng quan tâm hỏi, tên khất cái kia xua tay nói:

“Không có khả năng, vị Hạ công tử kại chính là đồ đệ của đương kim võ lâm minh chủ.”

Bọn họ mãi nói chuyện, không biết từ lúc nào đại môn An phủ đã ở trước mặt.

Một tiểu khất cái nói: “Chúng ta đến cửa sau đi thôi, nếu ở cửa chính cản đường sẽ bị mắng đó.....”

A Lê nôn nao mà theo sát bọn họ, lúc này, một tuần mã màu đen từ phía sau hắt chạy tới. Trong nháy mắt, A Lê lơ đãng nhìn về phía nam tử cưỡi ngựa —— mái tóc tung bay, khuôn mặt cương nghị tuấn tú, ánh mắt thâm thúy. Dù chỉ thoáng qua, A Lê liền nhận ra người kia chính là nam nhân làm cho mình ăn không ngon, ngủ không yên.

Đối phương không có chú ý tới đám khất cái bên đường, y giục ngựa phóng như bay, bỏ A Lê lại phía sau. A Lê nhìn chằm chằm bóng dáng đối phương ngày càng xa, toàn thân không thể kiềm chế mà run rẩy.

“A Lê? Người bị sao vậy?” – Đại Ngưu phát hiện hắt như đầu gối, nghi hoặc mà quay đầu hỏi.

Nam tử cưỡi ngựa bước xuống trước cổng An phủ, hộ vệ cung kính nghênh đón y đi vào, A Lê thấy đối phương sắp biến mất, bất ngờ chạy như điên. Đại Ngưu kinh hô tên hắt, hắt lại hoàn toàn không nghe thấy, cả thế giới giống như cũng chỉ còn lại hắt cùng với nam nhân kia, trong mắt hắt chỉ có một mục tiêu.

“Tam Lang ——”

Trong lúc hắt gọi, đại môn năng nề đã đóng lại, A Lê khóc hô, xông lên bậc thang. Hai gã hộ vệ cửa lập ngăn trở hắt, quát: “Tên kiêu hóa tử nhà ngươi muốn làm gì?!”

A Lê phát cuồng quát: “Ta muốn tìm Tam Lang! Van cầu các người cho ta đi vào tìm y!”

Hộ vệ hai mặt nhìn nhau, một người rống giận: “Người phát điên sao? Nơi này không có người nào tên Tam Lang cả!”

“Không phải! Y là Tam Lang! Y vừa mới đi vào! Ta muốn tìm y! Van cầu các người!” – A Lê gấp đến độ nói năng lộn xộn.

Hắt vừa thốt ra lời kia, hộ vệ lại nhận định hắt đang cố tình gây sự, mắng: “Tên khất cái này! Vừa rồi chính là Hạ công tử! Không phải cái gì Tam Lang!”

“Không phải! Y là Tam Lang! Y là Tam Lang!” – A Lê sống chết muốn tránh thoát kiềm kẹp của hộ vệ, hai hộ vệ bị hắt chọc giận, hung hăng ném hắt ra ngoài.

“Mau cút! Nếu không thì đừng trách chúng ta không khách khí!”

A Lê ngã nhào từ bậc thang xuống, xương cốt cơ hồ vỡ vụn, nhưng hắt không nản lòng mà đứng lên, tiếp tục khóc hô: “Van cầu các người..... cho ta đi vào gặp Tam Lang! Y nhất định sẽ nhận ra ta! Van cầu các người!”

“Tên khất cái này! Còn dám nói lung tung!” – Một hộ vệ cầm gậy lên, chuẩn bị đánh hắt, đám người Đại Ngưu chạy vội đến, kêu to: “Đừng đánh đừng đánh!”

Mọi người hợp lực nâng A Lê dậy, Đại Ngưu không ngừng giải thích với hộ vệ: “Thực xin lỗi thực xin lỗi, quấy rầy đến các đại hân, chúng ta lập tức dẫn hắt đi.....”

A Lê vẫn còn khóc nháo, Đại Ngưu thấy hai gã hộ vệ sắc mặt càng ngày càng kém, cuống quýt cùng đồng bạn lôi A Lê tránh ra.

Tiếng khóc kêu dần dần phiêu xa, một gã hộ vệ nhìn theo thân ảnh bọn họ, hỏi: “Tên khất cái kia xem ra có chút vấn đề..... Có nên đem việc này nói với Hạ công tử hay không?”

Hộ vệ kia lắc đầu, nói: “Không nên, không nên, Hạ công tử mới vừa có việc vui, đem chuyện tên khất cái đến hỏi y, chẳng phải là rủi ro? Hơn nữa chuyện nhỏ như vậy nếu giải quyết không xong, chẳng phải chúng ta rất vô năng? Ta xem tên khất cái kia chính là đang lên cơn mà thôi, đem hắt đuổi đi thì tốt rồi.”

“Vậy được rồi.....” – A Lê bị mang về khu nhà lụp xụp của đám khất cái, hắt khóc đến không thở nổi, thiếu chút nữa là ngất đi. Đại Ngưu cho hắt uống nước, lại càng không ngừng trấn an hắt, A Lê thật vất vả mới dần dần bình tĩnh trở lại.

“Tốt lắm, người hiện tại bình tĩnh một chút, chậm rãi nói cho ta biết.....” – Đại Ngưu đổ dành hẳn: “Người vừa rồi chính là thân nhân người muốn tìm sao?”

A Lê khóc thút thít gật đầu, Đại Ngưu bán tín bán nghi hỏi: “Người xác định là y? Có thể nào là người nhìn lầm người không?”

“Sẽ không đâu.....” – A Lê lắc đầu trời chết, chắc chắn nói: “Ta sẽ không nhận sai, y chính là Tam Lang!”

“Chính là.....” – Đại Ngưu hảo ngôn khuyên nhủ: “Xem bộ dáng hộ vệ, bọn họ sẽ không cho người vào gặp y.”

A Lê lau nước mắt, hạ quyết tâm nói: “Ta đây..... Ta đây phải ở ngoài cửa hậu, chờ Tam Lang đi ra.”

“Đừng a, chẳng lẽ người muốn bị đánh sao?”

“Ta không sợ.....” – A Lê kiên cường nói: “Những năm gần đây ta đều bị đánh không ít..... Ta không sợ bọn họ đánh ta.”

“Người vì sao lại ngốc như vậy! Vạn nhất bọn họ đem người đánh chết, người làm sao gặp được Tam Lang?” – Đại vênh vào nói.

“Đại Ngưu ca..... Ta biết là người tốt với ta..... Chính là, nếu không làm như vậy ta sẽ không có biện pháp gặp Tam Lang.....” – A Lê tràn ngập hy vọng nói: “Chỉ cần đợi đến khi y đi ra nhìn thấy ta, chúng ta liền có thể đoàn tụ.....”

Trong lòng Đại Ngưu ngược lại không có suy nghĩ khả quan như hẳn, Tam Lang kia nay đã là đệ tử của vô lâm minh chủ, sống nơi đại trạch, y đời nào lại nhìn nhận quen biết một tên khát cái dơ bẩn chứ?

Hắn từ những lời kể của A Lê, biết được không ít chuyện giữa đối phương cùng Tam Lang, theo hẳn thấy tên Tam Lang kia căn bản là có ý định vứt bỏ A Lê, chỉ có A Lê còn khờ dại cho rằng đối phương bất đắc dĩ mà rời đi chính mình.

A Lê kiên quyết như thế, xem ra vô luận mình khuyên như thế nào cũng vô dụng, Đại Ngưu than nhẹ:

“Nếu người vẫn kiên trì muốn đi, ta cũng không ngăn trở, bất quá người nhất định phải hành sự cẩn thận, phát hiện bất lợi liền nhanh chân chạy trốn, người cũng biết bản thân sức khỏe không tốt, người sẽ không chịu nổi mấy gậy của bọn họ đâu.....”

“Ta đã biết, cảm ơn người, Đại Ngưu ca.”

Hôm sau, A Lê sáng sớm đã đến trước đại môn An phủ. Hắn không dám đứng ở nơi quá lộ liễu, chỉ có thể lén lút tránh dưới tán cây.

Chờ nửa ngày, nhìn thấy mọi người hết đến lại đi, lại không thấy được người mà hắn mong mỏi xuất hiện. Gần đến chạng vạng, A Lê thật sự đói chịu không nổi, lúc này mới rời đi.

Hắn chờ đợi vài ngày liên tiếp, trong lúc đó nhìn thấy không ít xe ngựa từ trong phủ đi ra, nhưng không thể xác nhận Hạ Tam Lang ở trong xe, hắn sợ quấy rầy đến người khác, không dám tùy tiện đi lên đón xe. A Lê chờ đợi Hạ Tam Lang, giống ngày đó, kỳ mã xuất môn, như vậy chính mình có thể nhìn thấy y.....

Lâu dần, hộ vệ An phủ cũng nhận thấy thân ảnh lén lút phía sau đại thụ, mỗi lần bọn họ trừng mắt, vừa định mở miệng lăng nhục, A Lê liền sợ tới mức nhanh chân chạy đi. Sau đó cách một đoạn thời gian lại lặng lẽ chạy về, chờ hộ vệ phát hiện hắn liền nhanh chân chạy thoát, lần nào cũng vậy.

Hộ vệ rốt cuộc nhịn không được, cùng Hạ Cảnh Tề nói về việc này.

“Một tên khát cái?” – Hạ Cảnh Tề buông quyển sách đang xem.

“Đúng vậy, hắn mỗi ngày đều chạy đến ngoài cửa nhìn lén, không biết là có dụng ý gì. Tiểu nhân nghĩ, sẽ không phải là người do cừ địch của An Lão gia phải tới đích đi?” – Một hộ vệ ba hoa.

“Tên khát cái kia trông như thế nào?”

“Bộ dạng vừa gầy lại vừa nhỏ, tóc phi thường dài, căn bản nhìn không thấy mặt.....”

“Nga? Hẳn có nói gì không?”

“Có a, hẳn nói hẳn muốn tìm một người tên là Tam Lang.”

Hạ Cảnh Tề vừa nghe cái tên “Tam Lang”, ánh mắt lập tức phát sinh biến hóa, bất quá chỉ trong khoảnh khắc nên bất luận kẻ nào cũng không nhìn ra. Y từ chối cho ý kiến mà “Nga” một tiếng, hộ vệ nói:

“Trong phủ chúng ta căn bản là không có người nào tên Tam Lang, nhưng ta biết có hạ nhân kêu Thiết Lăng, bất quá người ta căn bản không biết tên khất cái kia.”

“Đúng vậy, hơn nữa buồn cười chính là, tên khất cái kia lại nói công tử ngài chính là người hẳn muốn tìm, thật sự là rất buồn cười, ha ha ha.....” – Một hộ vệ khác cười nói, bỗng dưng phát hiện Hạ Tam Lang thần tình âm u, hẳn lập tức ngậm miệng.

Hạ Tam Lang liếc nhìn bọn họ, nhếch miệng cười lạnh, y nói nhỏ:

“Tên khất cái kia chính là đến nháo sự, bất quá chúng ta cũng đừng quá tuyệt tình, trước cho hẳn một chút giáo huấn thôi, bất quá, nếu hẳn vẫn không từ bỏ ý định, liền đánh hẳn đến sống dở chết dở cũng được.”

“Là, Hạ công tử, chúng ta đã biết làm như thế nào.” – Hai hộ vệ lui xuống.

Hạ Cảnh Tề lạnh lùng nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ.

Tam Lang..... Tên này đã bao lâu không nhắc tới? Mà nay nghe tới cảm giác xa lạ, thật không giống nguyên danh của y.

Đúng vậy, y không phải Hạ Tam Lang, y không hề là tiểu tử Hạ Tam Lang hai bàn tay trắng! Từ ngày An Trường Cùng cho y cái tên Hạ Cảnh Tề, y cũng đã vứt bỏ quá khứ, không bao giờ ... nguyện ý quay đầu lại.

Thân phận tên khất cái kia, trong lòng y cũng đoán được tám chín phần..... Theo hộ vệ miêu tả, rất có thể chính là “người nợ”. Tuy rằng y không tin đối phương sau chín năm vẫn đang tìm mình, bất quá trên đời này, trừ bỏ “người nợ”, không còn ai nhớ thương “Tam Lang” này.

Bất quá, vô luận đối phương là ai, y cũng không tính một lần nữa nhặt lên thân phận “Tam Lang” này. Vì thân phận chắc chắn sẽ gây trở ngại cho tiền đồ của y.

Không ai có thể gây trở ngại cho y! Không ai có thể kéo y xuống khỏi vị trí hiện tại! Hạ Cảnh Tề trong mắt dấy lên hừng hực liệt hỏa.

Mặt trời dần dần lụi về phía tây. A Lê mệt mỏi không chịu nổi mà tựa vào dưới tàng cây ngủ, một gã hộ vệ nhân cơ hội đi qua, đánh một cái lên đùi hẳn. A Lê đau đến tỉnh lại, hộ vệ kia ác ý mắng hẳn:

“Tên khất cái thối nhà ngươi, cho ngươi một cơ hội cuối cùng, mau cút đi! Nếu đại gia nhìn thấy ngươi lần nữa sẽ đáng gây cái chân chó của ngươi!”

A Lê chảy lệ, khắp khiêng tránh ra. Sau khi trở về, Đại Ngưu vì hẳn bị thương mà quan tâm không thôi. Bởi vì không có tiền, bọn họ không mua nổi dược, Đại Ngưu chỉ có thể đến ngoại thành hái thảo dược cho hẳn chữa thương.

Đại Ngưu lần nữa khuyên hẳn: “Đừng đi đến đó nữa, Tam Lang kia sẽ không gặp ngươi.....”

A Lê cái gì cũng chưa nói, chính là yên lặng thượng dược, Đại Ngưu biết hẳn thân mình mặc dù gầy yếu, cá tính lại rất ương ngạnh. Hẳn cảm thán, bỏ mặc A Lê.

Lại qua ba ngày, vết thương trên chân A Lê rốt cục phục hồi rất nhiều. Lúc này, Đại Ngưu mang về một tin tức:

“Nghe nói chủ nhân An phủ vài ngày nữa sẽ tổ chức thọ yến, đến lúc đó sẽ mời rất nhiều khách nhân, ngươi có thể lại đi thử một chút, xem có thể hay không nghe được tin tức của Tam Lang, nếu vận khí tốt có lẽ còn có thể trà trộn vào.”

“Thật vậy chăng?” – A Lê nghe xong tin này, lập tức tinh thần tỉnh táo.

“Ân, bất quá, nếu lần này vẫn không được, ngươi cũng đừng tái miễn cưỡng.” – Đại Ngưu không quên dặn dò.

A Lê cúi đầu, không nói một tiếng, Đại Ngưu biết hẳn không nghe mình nói: “Các huynh đệ đề nghị cùng nhau đến thị trấn bên cạnh, nghe nói nơi đó tuyển một đám người chèo thuyền, đại khái tháng sau liền khởi hành, người muốn theo chúng ta cùng đi thử thời vận không?”

A Lê bàng hoàng nhìn hẳn, trong lòng bất ổn.

“Ta..... Ta không nghĩ tách xa Tam Lang.....” – Hắc ngạp ngừng nói.

“A Lê, người đừng ngoan cố như vậy.” – Đại Ngưu rốt cục không chịu nổi, nói ra suy nghĩ của bản thân. “Nếu tên Tam Lang kia thật có lòng nhìn nhận lại người, lấy địa vị hiện tại của y, có thể phải người đi tìm người, chính là, y không có, phải không? Các người tách ra lâu như vậy, y đã sớm quên người, người vì cái gì vẫn không nghĩ ra?”

“Không phải.....” A Lê mãnh liệt lắc đầu, như thể an ủi chính mình, nói: “Có thể là y bận quá..... Hoặc là..... Y đã phải người tìm ta..... Chính là ta không biết mà thôi.....”

Đại Ngưu thật sự chịu không nổi, hẳn vô lực mà thở dài: “Được rồi được rồi, tùy ý người, bất quá đến lúc đó cũng đừng trách ta không nhắc nhở người trước.”

A Lê không tin Hạ Tam Lang đã quên hẳn, hẳn không tin Hạ Tam Lang nhẫn tâm đối với hẳn! Hắc nhất định phải nhìn thấy đối phương!

Như Đại Ngưu nói, từ sau khi An Trường Quân tuyên bố cử hành thọ yến, trước cửa An phủ không có một ngày yên ắng, xe ngựa vận chuyển cùng khách nhân đến An phủ chật như nêm, tôi tớ cùng hộ vệ vội vàng tiếp đón khách nhân, trước đại môn hỗn loạn không thôi.

A Lê lui ở sau đại thụ, chờ đợi thời cơ tiếp cận.

“Mọi người thỉnh chờ, thỉnh chờ!” – Một nam phó cao giọng chỉ huy: “Khách nhân muốn vào phủ thỉnh đến bên trái, trước xếp hàng trình thiếp mời, khách nhân muốn đưa lễ vật thỉnh đến bên phải đăng ký —— thỉnh mọi người phối hợp ——”

Khách nhân trước đại môn càng ngày càng nhiều, tôi tớ đều có điểm đáp ứng không xuể, A Lê lén lút trốn phía dưới một sư tử đá thật lớn cạnh cửa.

Lúc này, một tuần nhã thanh niên vận hạnh mầu trường bào cùng một nam tử đội mũ ô sa dắt ngựa đi tới, hộ vệ nhìn thấy bọn họ liền tỏ vẻ kính hỉ, dẫn hai người vào phủ, xem ra hai người này là người quen của An Trường Quân.

“Mọi người xin cho ta một lối đi.....” – Hộ vệ hô, những khách nhân nắm xe ngựa tản ra hai bên, khung cảnh vốn mất trật tự càng trở nên hỗn loạn, toàn bộ sự chú ý của hộ vệ đều đặt vào việc trấn an khách quý.

Chính là hiện tại! A Lê nghĩ thầm, hẳn nép mình đi theo sau lưng hai người kia, tự cho là có thể thần không biết quỷ không hay mà trà trộn vào.

Một gã hộ vệ nhanh tay lẹ mắt, bắt được hẳn, mắng:

“Hảo a! Tên khát cái nhà ngươi! Còn dám tới? Không muốn sống nữa có phải hay không?”

A Lê kêu to “Cho ta đi vào! Van cầu ngươi cho ta đi vào!”

Hộ vệ ném hẳn xuống đất, thét: “Cút cho ta!” Dơ chân sắp sửa đá vào đầu hẳn, hạnh bào thanh niên đang muốn ngăn cản, một thanh kiếm bỗng dựng đặt trên bàn chân hộ vệ.

Hộ vệ kia nhất thời đứng khống vững, suýt nữa té ngã, A Lê che đầu nhìn lại, cứu hẳn chính là nam tử mang mũ ô sa.

Hạnh bào thanh niên thấy hộ thần tình nóng giận, vội hoà giải: “Chính là một cái tiểu khát cái, cho hẳn rời đi cũng được, không cần đánh.”

“Thân Đồ công tử nói phải.....” – hộ vệ kia xám mặt nói. A Lê thừa dịp bọn họ đang nói chuyện, nhanh chóng đứng lên, vừa muốn xông vào trong.

Mấy hộ vệ luống cuống tay chân giữ chặt hần, A Lê ngoan cố la hét “Cho ta đi vào! Cho ta đi vào!”, nếu không thừa dịp hiện tại đi vào gặp Tam Lang, hần sẽ không có cơ hội khác! Hần tuyệt đối không thể buông tha dễ dàng như vậy!

Hộ vệ thấy hần càng dẫy càng mạnh, hai người hợp lực mới có thể nâng hần, kéo ra ngoài cửa.

A Lê khóc hô, vô luận như thế nào cũng không thể giẫy khỏi kiềm kẹp, hộ vệ đem hần vào một ngõ nhỏ vắng vẻ, hung hăng đem hần ném xuống đất. A Lê lui đứng dậy, sợ hãi mà run rẩy không thôi.

Một gã hộ vệ cầm gậy, tàn khốc nói: “Vốn tưởng rằng lần trước cho ngươi một chút giáo huấn, ngươi đã biết thức thời một chút, không thể tưởng được ngươi vẫn ngoan cố, vậy đừng trách đại gia ta ra tay tàn nhẫn!”

Hần nói xong, ngoan độc giáng một gậy xuống lưng A Lê, A Lê khóc kêu một tiếng nằm úp sấp trên mặt đất, hai gã hộ vệ cửa đối hần lại đánh lại đá như một con chó, A Lê ở trên mặt đất khóc hô thê thảm.

“Đại gia hôm nay liền đánh chết ngươi, nhìn ngươi còn dám tới nháo sự nữa hay không!” – Hộ vệ tức giận mắng, côn bồng liên tục hạ xuống như mưa, tay và mặt bị thương vô số, A Lê đau đến hôn mê.

Mơ mơ màng màng, hần cảm giác chính mình lại bị nâng lên, hai gã hộ vệ cửa đem hần ném tới một góc dơ bẩn nào đó, trước khi đi còn nói:

“Là Hạ công tử phân phó chúng ta làm như vậy, ngươi muốn hận liền hận bản thân có mắt không trông nhận sai người đi!”

Tầm mắt bị lệ lẫn huyết làm cho mơ hồ, A Lê chỉ cảm thấy đến mình rơi vào một mảnh bóng đêm không lối thoát.

8. Chương 7

“A Lê, ngươi thật sự không muốn đi cùng chúng ta sao?” – Đại Ngưu chưa từ bỏ ý định hỏi.

A Lê nằm trên chiếu, lắc đầu một cách suy yếu.

“Bất quá ngươi hiện tại bị thương nặng như vậy, cho dù đi người khác cũng sẽ không muốn ngươi.....” – Đại Ngưu không khỏi có chút áy náy nói: “Thực xin lỗi, A Lê, các huynh đệ kiên trì phải đi, ta không có biện pháp lưu lại chiếu cố ngươi.....”

“Đại Ngưu ca..... Ngươi không cần lo lắng cho ta.....” – A Lê hơi thở mong manh nói: “Ngươi yên tâm đi..... Thương thế của ta..... Tốt lên không ít..... Ta không sao.....”

A Lê lần trước bị đánh cho mình đầy thương tích, may mắn được mấy bằng hữu của Đại Ngưu phát hiện, đem hần về, chăm sóc hơn một tháng, rốt cục cứu hần một mạng. Bất quá lúc trước nhón khát cái ước hẹn muốn tới trấn bên cạnh tìm việc, bởi vì chuyện của A Lê mà kéo dài một đoạn thời gian, hôm nay vô luận như thế nào đều phải ly khai, A Lê không có biện pháp theo chân bọn họ, chỉ có thể cô đơn một mình lưu lại.

Đại Ngưu ngồi xổm bên cạnh hần, đem mấy đồng tiền đặt dưới chiếu, nói: “Ngươi nếu thật sự chịu không được, hay dùng chỗ tiền này đi mua một ít được đi.”

“Cám ơn ngươi..... Đại Ngưu ca.....”

“Nếu ta không tìm được việc làm, ta nhất định trở về.” – Đại Ngưu hướng hần cam đoan.

A Lê đau khổ cười, nói nhỏ: “Đại Ngưu ca..... Ngươi không cần để ý ta..... Ngươi nhất định phải hảo hảo làm việc..... Như vậy sẽ không một lần nữa trở thành khát cái.....”

Người ngoài cửa đã muốn thúc dục: “Đại Ngưu, ngươi xong rồi chứ? Phải đi!”

Đại Ngưu đáp: “Đến đây!”

Hần cầm tay A Lê, nói: “Bảo trọng.”

A Lê gật gật đầu, nhìn thấy hần dần dần đi xa.

Chính mình lại trở nên lẻ loi, không có người nào quan tâm hẳn..... A Lê vô thần mà nhìn lên nóc nhà rách nát, khóe mắt âm thầm rơi lệ.....

Lời nói lần trước của hộ vệ vẫn còn đọng lại trong đầu hẳn, không tài nào xóa đi được. Hẳn không biết chính mình có phải nghe lầm hay không, quả nhiên là Hạ Tam Lang hạ lệnh bọn họ đánh đuổi mình sao? Hay là mình nhận sai người? Hạ công tử trong An phủ căn bản không phải người hẳn muốn tìm sao? Lúc ấy chính mình đối người nọ cũng chỉ là nhìn thoáng qua, cho dù thật sự nhìn lầm rồi cũng không kỳ quái.....

Nếu Hạ công tử chính là Tam Lang, vì cái gì y lại đối xử với hẳn như vậy?

A Lê ở trong lòng một lần lại một lần nhớ lại tình cảnh khi mình và Hạ Tam Lang còn ở chung—— Tam Lang mỉm cười với hẳn, Tam Lang rúc vào trong lòng hẳn, Tam Lang vì hẳn mà đánh nhau, còn có..... Tam Lang bá đạo mà giữ lấy hẳn đoạt lấy hẳn.....

Hẳn không tin, hẳn không tin Tam Lang, người đã từng nói “Ta phải vĩnh viễn sống cùng A Lê”, lại đối đãi hẳn như vậy, Tam Lang không phải loại người như vậy, A Lê lần nữa cố gắng thuyết phục bản thân.

Trừ phi hẳn tận mắt chứng kiến, trừ phi hẳn chính tai nghe được.

Hẳn nhất định phải gặp vị Hạ công tử kia, hẳn nhất định phải làm rõ hết thấy! A Lê ngoan cố nghĩ.

Trải qua nửa tháng tìm hiểu, hẳn đã biết không ít chuyện về đối phương. Sáu năm trước, An Trường Quân định cư nơi đây đích, An phủ nguyên bản là đại trạch của một phú thương họ Dương, sau khi hẳn chết đi đem toàn bộ tài sản cùng con gái của mình phó thác An Trường Quân.

An Trường Quân thu ba đồ đệ: đại đệ tử là người thân cận nhất với hẳn, An Trường Quân trước khi lên làm minh chủ đã thu hẳn làm đồ đệ, đại đệ tử năm năm trước ra ngoài làm việc, từ đó bất vô âm tín; tam đệ tử nguyên là một thế gia công tử, trong một lần tình cơ bái An Trường Quân làm vi sư, hẳn thích dạo chơi tứ hải, bởi vậy hành tung vô định —— đáng nhắc tới chính là, thanh niên ngày đó A Lê thấy trước cửa, thanh niên đội mũ ô sa ngăn cản hộ vệ đánh A Lê, nghe nói là đồ đệ của hẳn; vị Hạ công tử kia tên đầy đủ là “Hạ Cảnh Tề”, là nhị đệ tử, lai lịch của y có điều thần bí, không ai biết y trở thành đệ tử của An Trường Quân trong hoàn cảnh nào, y vẫn ở bên người An Trường Quân, cùng nhị nữ mồ côi của Dương phú thương là thanh mai trúc mã, mấy tháng trước hai người đã thành thân.

Sau khi biết tin vị Hạ công tử kia đã cưới vợ, A Lê cảm thấy mất mát không thôi, đáy lòng không khỏi kỳ vọng “Hạ Cảnh Tề” không phải Hạ Tam Lang.

Hẳn bắt đầu do dự, chính mình có nên đi tìm Hạ Cảnh Tề hay không. Nếu Hạ Cảnh Tề chính là Hạ Tam Lang, đối phương hiện tại đã thành gia lập thất, lấy thân phận hiện tại của mình, thật sự không nên đi quấy rầy y; nếu y không phải, như vậy mình càng không nên gặp.

Nhưng mà, không chính mắt đi gặp một lần, hẳn không thể hết hy vọng. Hơn nữa, có một chút sự tình, hẳn phải nói với “Tam Lang”. Bản thân vì tìm y, lưu lạc giang hồ, nhiều lần trải qua gian khổ, mà nay thật vất vả tìm được một chút manh mối, há có thể dễ dàng lùi bước?

Nghĩ thông suốt rồi, A Lê càng thêm kiên định, quyết tâm.

Nhưng là..... Phải làm như thế nào, hẳn mới có thể thuận lợi nhìn thấy đối phương? Đang lúc A Lê vô kế khả thi thì tin tức đại hội võ lâm truyền đến tai hẳn ——

“Nghe nói mười đại phái năm đại bang đều phái đại biểu tham dự, hai đệ tử của An minh chủ cũng sẽ dự thi, ngay cả tam đại kiếm trang đến lúc đó cũng sẽ dự thính, lúc này nhất định có một hồi long tranh hổ đấu.”

Trong quán trà nhỏ, vài hán tử tụ thành một đám, đàm luận đề tài hấp dẫn nhất trong thành. A Lê toàn thân bắn hễ hễ ngồi xổm một bên, vênh lỗ tai lắng nghe.

“Phải không? Bất quá ta nghe nói tam đệ tử của An minh chủ sắp rời khỏi đây rồi.”

“Phải không? Người nghe từ nơi nào?”

“Ta đã quên..... Bất quá ta nghe quan binh thủ thành nói, tam đệ tử của An minh chủ vài ngày trước ra khỏi thành, nói là trong khoảng thời gian ngắn sẽ không trở về, đại khái là tự động rời khỏi.....”

“Vậy là mất đi một trò hay rồi..... Ta còn chờ mong có thể nhìn thấy hai vị đồ đệ của An minh chủ, bất quá tất cả mọi người nói trong mấy đệ tử của An minh chủ, đại đệ tử là người có võ công cao nhất, nếu hắn trở về dự thi, danh hiệu minh chủ này tuyệt đối thuộc về hắn.”

“Này chính là nghe đồn đi? Theo ta chứng kiến, nhị đồ đệ “Hạ công tử” mới là lợi hại nhất, hơn nữa Hạ công tử rất khéo léo đối nhân xử thế, cùng các môn phái khác thật sự hòa hảo, y hẳn là ứng cử viên tốt nhất cho vị trí minh chủ.....”

“Người vì sao lại xem trọng y như vậy?”

“Hắc hắc..... Ta đặt cược năm mươi hai cho y a!”

“Đồ tham lam, ngay cả việc này cũng đem ra đặt cược?”

“Không phải a, thiệt nhiều sòng bạc đều đang tổ chức đặt cược, tất cả người dự thi đều được đề.”

“Nga nga..... Kia bồi dẫn (tỉ lệ cược) là nhiều ít?”

“Người khác ta không biết, Hạ công tử là một bồi hai..... Bất quá trước đó y là một bồi năm, ta xem mấy ngày nay hẳn là còn có thể có biến hóa.”

“Người nói tam đồ đệ rời khỏi, có thể hay không là tin đồn sòng bạc tung ra.....”

“Không thể nào.....”

Những lời tiếp theo A Lê không cơ hội nghe xong, bởi vì lão bản trà quán sinh khí, vội vàng đuổi hắn đi: “Đi đi! Khất cái thôi mau tránh ra! Đừng cản trở việc buôn bán của ta!”

A Lê sợ hãi chạy đi, hắn lui ở ven đường, nhìn ngả tư đường tấp nập người đến kẻ đi.

Luận võ đại hội..... Đến lúc đó nhất định sẽ có rất nhiều người xem náo nhiệt, nói không chừng đây là cơ hội tốt để nhìn thấy Hạ Cảnh Tề. A Lê tràn ngập hy vọng nghĩ.

Bởi vì không biết thời gian cùng địa điểm chuẩn xác của trận đấu, A Lê e sợ cho bỏ qua, vì thế liên tiếp vài ngày đều ở trên đường.

Bốn ngày sau, ngoài thành vang lên tiếng chiêng trống kích động lòng người, cờ xí của các môn phái tung bay trên võ đài. Võ lâm minh chủ đại hội chính thức bắt đầu rồi! Dân chúng trong thành như ong vỡ tổ, lũ lượt kéo đến võ đài, A Lê mặc quần áo rách nát, xen lẫn trong dòng người.

Chính là thường dân không thể đi vào xem đại hội, chỉ có vài vị võ lâm nhân sĩ cùng quan t, o quý nhân mới có thể đi vào. A Lê chỉ có thể cùng với người khác vây quanh bên ngoài võ đài, nghe bên trong truyền đến từng trận âm thanh ủng hộ.

Trận đấu bắt đầu vào giờ Thìn, giăng co gần bốn canh giờ, có thể thấy được trận đấu rất kịch liệt. Tin tức về trận đấu thỉnh thoảng truyền ra, người bên ngoài chỉ có thể nghe không thể nhìn, không ít người bắt đầu mất kiên nhẫn, lục tục tản ra. Nguyên bản có mấy trăm người đến xem náo nhiệt, cuối cùng chỉ còn không đến hai mươi người, A Lê chính là một trong số đó.

Rất nhanh qua đến giờ Thân, đại môn đấu trường rốt cục mở ra, tiếng hoan hô cùng vỗ tay đình tại như ốc truyền đến, A Lê biết võ lâm minh chủ đã được tuyển ra! Hắn luống cuống tay chân mà đứng lên, nghĩ muốn người là người đầu tiên tiến lên.

Nhưng đám người đông nghịt như thủy triều từ đấu trường dũng mãnh tiến ra, hắn căn bản nửa bước cũng không thể tới gần. A Lê bị xô đẩy, ngã sấp xuống vài lần, suýt nữa bị dẫm đạp thành thịt nát, hắn gian nan mà đi quanh đám người, rốt cuộc không thể tiếp cận. Lúc này, trong đấu trường có người cao giọng hô: “Mọi người tránh ra! Tránh ra! Tân minh chủ phải đi ra!”

Đám người bắt đầu tách ra hai bên, chừa lại một con đường trống ở giữa.

A Lê xa xa nhìn thấy, hai nam nhân mặc đồ trắng dẫn đầu kỵ mã đi ra, đi theo sau đó chính là một kì đội, cờ xí in dấu hiệu võ lâm minh chủ —— một con phi ưng hàm đao trong miệng.

Tiếp theo là một trận khua chiêng gõ trống, tiếng hoan hô bắt đầu trào dâng, mọi người hô lớn:

“Minh chủ đi ra!”

“Minh chủ vạn tuế!”

A Lê nín thở nhìn, một nam tử tuấn soái cười tuấn mã màu đen cao lớn chậm rãi đi ra giữa tiếng hò reo của mọi người. A Lê nhìn chằm chằm gương mặt cương nghị của đối phương, tâm phé kích động cơ hồ muốn nổ tung ——

“Tam Lang —— Tam Lang ——” – A Lê lên tiếng thét chói tai, tiếng thét mỏng manh của hắn bị tiếng gầm rống của đoàn người che dấu, thân mình nhỏ gầy cũng bị bao phủ ở trong đám người.

Hạ Cảnh Tề ngồi trên lưng ngựa mỉm cười hướng mọi người ôm quyền tạ lễ, hoàn toàn không chú ý tới mặt thân ảnh nhỏ bé bên đường. A Lê dọc theo nhân tường liều mạng chạy, vừa chạy vừa hò hét: “Tam Lang! Tam Lang!”

Hạ Cảnh Tề được hộ tống vào thành, hai bên đường chật ních dân chúng, tất cả mọi người tranh nhau nhìn tư thế oai hùng của tân nhiệm võ lâm minh chủ.

A Lê chạy phía trước đội hộ tống, hao hết khí lực ——

Hạ Cảnh Tề ngồi trên lưng ngựa cao cao tại thượng, nghe bên tai truyền đến thanh âm hoan hô, cảm thụ ánh mắt sùng kính và ái mộ của mọi người, chỉ cảm thấy bản thân phiêu phiêu dục tiên như bay trên mây.

Đội ngũ giữa đường trống trải, cửa thành chẳng mấy chốc hiện ra trước mắt. Bỗng nhiên, một tên khát cái đầu bông tóc rối từ giữa đám người chạy ra, lao đảo tiến đến.

Chỉ nghe tên khát cái vừa chạy vừa đưa hai tay lên mồm hô to: “Tam Lang! Là ta a! Tam Lang! Tam Lang!”

Tất cả mọi người bị dọa cho ngây người, Hạ Cảnh Tề trong nháy mắt sắc mặt hóa trắng hóa xanh.

Hai gã hộ vệ đi đầu nhanh chóng phản ứng —— một người nhảy khỏi lưng ngựa, đá văng tên khát cái kia.

“Ô oa ——” – A Lê bị đá văng ra hơn hai trượng, nặng nề mà té trên đất, lăn hết mấy vòng mới dừng lại.

Dàn nhạc ngừng diễn tấu, mọi người ngừng chỉ hoan hô, toàn cảnh nhất thời lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người đem ánh mắt tập trung trên người tên khát cái đáng thương.

A Lê chống thân mình đứng lên, hẩn hướng về phía tân minh chủ uy phong lẫm lẫm ở đằng xa, suy yếu vươn tay, cố gắng phát ra hai tiếng: “Tam Lang.....”

Hộ vệ đá trúng A Lê vốn tưởng rằng hắn là thích khách, không thể tưởng được đối phương nửa điểm võ công cũng không có, mà nay bị chính mình đá thành nghiêm trọng như thế, hẩn không khỏi do dự lui về phía sau. A Lê lại đi lên trước vài bước, hẩn đột nhiên khụ ra một búng máu, tiếp theo cả người run rẩy kịch liệt, dần dần ngất đi. Nhưng vào lúc này, một trận tiếng vó ngựa dồn dập truyền đến, An Trường Quân cười tuấn mã chạy tới.

“Xảy ra chuyện gì?” – Hẩn xoay người xuống ngựa, nhíu mày nhìn tên khát cái té trên mặt đất.

“Là hẩn bỗng nhiên chạy đến.....” – Hộ vệ thấy hẩn sắc mặt không tốt, vội giải thích: “Tiểu nhân nghĩ hẩn muốn gây bất lợi cho minh chủ, cho nên mới ra tay.....”

Dân chúng hai bên bắt đầu nghị luận, An Trường Quân ôm A Lê lên, A Lê bên miệng dính tơ máu, đôi môi khô nứt trắng bệch bị che đầy bên dưới mái tóc rối vẫn cố gắng gọi “Tam..... Lang.....”

An Trường Quân ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn Hạ Cảnh Tề sắc mặt âm trầm trên lưng ngựa.

Hạ Cảnh Tề tận lực che dấu kích động nơi đáy mắt, vừa rồi, trong lúc rối loạn, y đã nghĩ ra một đối sách hoàn hảo. Hạ Cảnh Tề giả vờ vô thức hỏi: “Sư phụ..... Hẩn là.....?”

“Dem hấn mang về rồi nói sau.” – An Trường Quân bình tĩnh mà đem A Lê phóng tới trên lưng ngựa, tiếp theo xoay người lên ngựa.

Đại phu bỏ cánh tay gầy yếu của A Lê trở vào chăn, thở dài lắc đầu, Hạ Cảnh Tề ở bên giường khẩn trương thăm hỏi: “Đại phu, hấn bị thương như thế nào?”

Đại phu trầm giọng nói: “Mạch tượng mỏng manh, huyết khí không ổn định, hàn khí công tâm, hơn nữa tâm phế bị đả thương, chỉ sợ trị liệu không tốt.”

Tuy rằng hấn nói không chút lạc quan như thế, nhưng cũng không có nói không thể cứu chữa, có vẻ là vẫn có hi vọng. Hạ Cảnh Tề khẩn thiết nói: “Đại phu, người nhất định phải chữa khỏi cho hấn.”

“Lão phu nhất định làm hết sức.”

An Trường Quân cho người hầu cùng thầy thuốc đi lấy dược, hấn vỗ vỗ Hạ Cảnh Tề thần tình ưu thương, nói: “Đừng lo lắng, hấn sẽ không có việc gì.”

“Cám ơn sư phụ.....” Hạ Cảnh Tề dùng ngữ khí áy náy nói: “Đều do ta nhất thời không có nhận ra hấn, mới làm cho hấn gặp tai vạ.....”

“Các người đã nhiều năm không thấy, người không ra cũng là nhân chi thường tình.” – An Trường Quân an ủi.

Hạ Cảnh Tề nhìn A Lê nằm trên giường, huyết ô trên mặt đối phương đã được tẩy trừ sạch sẽ, lộ ra gương mặt xấu xí đầy bụi ban. Chín năm trôi qua, A Lê trừ bỏ so với trước đây càng gầy yếu càng tiều tụy, diện mạo cũng không biến hóa nhiều.

Hạ Cảnh Tề thật cẩn thận che dấu tâm tư bản thân, thấp giọng nói ra lí do thoái thác mà mình đã dày công chuẩn bị: “Ta nghĩ hấn ở nông thôn hảo hảo sinh hoạt, cho nên vẫn không nghĩ đi tìm hấn..... Không thể tưởng được hấn thiên tân vạn khổ chạy đến đây..... Ta thật sự có lỗi với hấn.....”

An Trường Quân cho tới bây giờ cũng không hoài nghi ý, hấn rất tin tưởng nói: “Sự tình đã xảy ra rồi, người tự trách cũng vô dụng..... Người ngày sau bồi thường cho hấn là được rồi.”

“Là, sư phụ.”

“Người hôm nay vừa mới trở thành minh chủ, hấn là nên phần chấn lên mới phải.”

“Àn.”

“Các tân khách còn đợi bên ngoài, ta đi trước nhìn xem, người lưu lại chiếu cố hấn đi.” – An Trường Quân nói.

“Hảo, sư phụ, ta sẽ đợi.” – Hạ Cảnh Tề mỉm cười, nhìn theo An Trường Quân rời đi.

Hấn đi rồi, Hạ Cảnh Tề cũng lập tức thu hồi thần sắc ưu thương trên mặt, trở thành thần tình âm trầm lạnh lẽo. Y quay đầu nhìn chằm chằm A Lê đang nằm trên giường, trong mắt cuộn cuộn sóng dữ.

Hạ Cảnh Tề thông thả đến bên giường, một tay nhẹ nhàng vỗ vỗ lên cổ họng A Lê.

“Người chắc là chán sống rồi..... Vì cái gì lại tới quấy rầy ta.....” – Y thì thầm nói: “Ta đã cho người một cơ hội..... Là người không có mắt..... Đừng trách ta vô tình vô nghĩa.....”

Trong mắt Hạ Cảnh Tề lóe lên sát ý, lẩm bẩm nói: “Ta sẽ không để người phá hoại tiền đồ của ta..... Ta thật vất vả mới đi đến vị trí này..... Người đừng mơ tưởng ngăn chân ta.....”

Y đang muốn vận khí ở đầu ngón tay, ngoài cửa bỗng dưng truyền đến tiếng bước chân quen thuộc. Hạ Cảnh Tề lập tức thu hồi tay lại, thay vào một biểu tình nghiêm trọng.

“Tướng công.....” – Dương Duyệt Tâm một thân tử y cùng nha hoàn nhẹ nhàng bước vào phòng.

Hạ Cảnh Tề đối nàng mỉm cười. “Người tới sao?”

“Ân..... Ta nghe sư phụ nói, người gặp gỡ bằng hữu thất lạc nhiều năm, cho nên lại đây nhìn xem.....” – Dương Duyệt Tâm thăm dò nhìn về phía giường, nhất thời bị diện mạo xấu xí của A Lê dọa tới mức hoa dung thất sắc (biến sắc): “Nha..... Hấn..... mặt của hấn.....”

Hạ Cảnh Tề lấy thân hình cao lớn che đi tầm mắt của nàng, ôn nhu nói: “Không có việc gì, trên mặt hấn chính là bớt.”

“Như vậy a.....” – Dương Duyệt Tâm vuốt ngực.

“Ta sẽ chiều cổ hấn, người nghỉ ngơi đi.” – Hạ Cảnh Tề đuổi khéo nàng. Dương Duyệt Tâm lại không nắm bắt được ý tứ của y, hãy còn lắc đầu.

“Không cần, ta ở chỗ này cùng người đi.....”

“Người không sợ gương mặt của hấn sao?” – Hạ Cảnh Tề cười hỏi.

“Không..... Đùng lo.....” – Dương Duyệt Tâm cứng rắn nói: “Xem quen mắt thì không sao nữa.....”

Hạ Cảnh Tề không thể đuổi nàng một cách quá lộ liễu, đành phải cho nàng lưu lại. Có thêm một người gây vướng bận, Hạ Cảnh Tề không thể động thủ, ngồi trong chốc lát, y cũng hiểu được không có ý nghĩa, liền gọi một đầy tớ đến cổ chiều A Lê, chính mình dẫn Dương Duyệt Tâm ly khai.

A Lê hôn mê hai ngày, rốt cục tỉnh lại. Hấn mở mắt, liền nhìn thấy Hạ Cảnh Tề ngồi bên giường.

“Người tỉnh?” – Hạ Cảnh Tề đối với hấn mỉm cười âm sâu không lường được, hỏi: “Đói bụng chưa?”

A Lê không thể tin được điều mình nghe thấy, nhìn thấy, hấn ngốc lảng mà nhìn gương mặt tuấn mỹ luôn luôn hiện lên trong giấc mộng của mình, trong lòng kích động dữ dội. Hạ Cảnh Tề cho người hầu chữ một chén cháo thịt, tự mình cầm bát ụy A Lê ăn.

A Lê rướm rướm nước mắt, từng ngậm từng ngậm nuốt xuống. Sau hai ngày cân nhắc, Hạ Cảnh Tề cuối cùng vẫn quyết định buông tha cho ý đồ giết A Lê diệt khẩu. May mắn đáy lòng y vẫn còn tồn tại một tia lý trí cuối cùng, A Lê dù sao cũng là ân nhân của y, y không thể đuổi tận diệt tuyệt, trước đó nghĩ muốn hạ sát thủ cũng là xuất phát từ xúc động.

Kỳ thật, dựa vào tính tình yếu đuổi của đối phương mà nói, cho dù chính mình không giết hấn, cũng có thể thuyết phục hấn thay mình che dấu quá khứ.

Một chén cháo rất nhanh đã bị ăn sạch, Hạ Cảnh Tề lấy tay khăn lau khóe miệng cho A Lê, hỏi: “Còn muốn ăn nữa không?”

A Lê lắc đầu, si ngốc mà nhìn y. Hạ Cảnh Tề buông chén, ung dung khoanh hai tay trước ngực. Y ánh mắt âm trầm mà đánh giá A Lê từ trên xuống dưới, A Lê bị nhìn thành ra ngượng ngùng liền cúi đầu xuống tránh né.

Hạ Cảnh Tề dừng một chút, hỏi: “Người không phải ở lại Khánh Châu sao? Vì sao tìm đến nơi này?”

Trong mắt A Lê ẩn chứa đau thương, nhỏ giọng nhuễn khí nói: “Người đi rồi..... Chung đà chủ thực sinh khí, liền đem ta đuổi ra ngoài..... Ta không biết người ở địa phương nào, cho nên nơi nơi hỏi thăm, đi tìm người họ Hạ..... Đi đến đây, có người nói cho ta biết, đồ đệ của võ lâm minh chủ An Trường Quân họ Hạ..... Ta mới đến nhìn.....”

Hấn không có nói với đối phương, chính mình là bị Chung quyền sai người đánh rồi ném ra ngoài cửa, may mắn lúc ấy bên trong phủ có vài đại thúc đại nương cùng hấn giao tình sâu đậm, bọn họ trộm đem hấn đi trị liệu, còn giúp hấn lấy những vật còn lại trong phòng, sau khi vết thương lành lặn, A Lê liền mang theo tiền lưu lạc khắp nơi.

Hạ Cảnh Tề không nhanh không chậm hỏi: “Tên khất cái vài ngày trước luôn chạy đến ngoài cửa lớn chính là người?”

A Lê nhẹ nhàng gật đầu, Hạ Cảnh Tề bỗng dưng phát ra một tiếng cười lạnh, y đứng lên, mở ra hai tay.

“A Lê, người nhìn ta.”

A Lê hoang mang ngẩng đầu, Hạ Cảnh Tề một thân lẳng la lơ lửng, đầu đội bạch ngọc phát quang, khí vũ hiên ngang, tuấn mỹ vô cùng.

“Người nhìn lại chính người.” – Hạ Cảnh Tề lạnh lùng nói, A Lê kinh ngạc mà cúi đầu, nhìn thân thể suy nhược của bản thân. Tiếng nói chua ngoa của Hạ Cảnh Tề vang lên bên tai:

“Người cảm thấy, lấy bộ dáng hiện tại của người, đủ tư cách ở chung với ta sao?”

Đôi môi A Lê run rẩy, rốt cục hiểu được ý tứ của y.

Hạ Cảnh Tề tiếp tục nói những lời làm tổn thương kẻ khác: “Ta lúc trước vì cái gì rời đi mà không nói một tiếng, người còn không hiểu? Nếu ta thật sự muốn người tìm đến ta, vì cái gì ta không lưu lại một điểm manh mối cho người? Vì cái gì này chín năm nay ta đối với người chẳng quan tâm? Ta chính là không muốn tái kiến người! Ta hoàn toàn không nghĩ một lần nữa nhắc lên quan hệ giữa hai chúng ta! Người ngay cả đạo lý đơn giản như vậy cũng không hiểu được? Ta biết người ngốc, nhưng không biết người lại ngu dốt đến như thế.”

Hốc mắt A Lê dần nóng lên, hấn che miệng, nghẹn ngào nói: “Chính là người đã nói..... Người sẽ vĩnh viễn cùng một chỗ với ta.....”

“Cáp!”- Hạ Cảnh Tề cười lạnh. “Cho nên ta mới nói người ngốc a, cứ nhiên đem lời nói của tiểu hài tử xem là thật. Bản thân người chẳng có gì tốt, chỉ biết liên lụy ta, có người ở bên người, ta cả đời cũng không thể tiến thân! Ta trước kia không biết, mới có thể nói ra những lời hứa hẹn buồn cười như vậy, hiện tại ta trở nên nổi bật, người nghĩ rằng ta và người còn xứng ở cùng một nơi sao?”

“Tam Lang.....”

“Đừng gọi ta bằng cái tên này!” – Hạ Tam Lang nổi giận quát.”Ta gọi là Hạ Cảnh Tề! Không phải cái gì Tam Lang!”

Hai hàng lệ trào ra từ khóe mắt, A Lê khóc hỏi: “Vì cái gì.....”

“Vì cái gì?” – Hạ Cảnh Tề hỏi lại. “Hạ Tam Lang, là một kẻ bị người khi dễ, vĩnh viễn không thể tiến thân; Hạ Cảnh Tề, là tân nhiệm võ lâm minh chủ, trên giang hồ mọi người kính trọng. Người nghĩ rằng ta thích làm người nào?”

“Nhưng người vốn là Tam Lang a!”

Hạ Tam Lang sắc bén liếc nhìn hấn, âm thanh lạnh lùng nói: “Ta không phải.”

Thấy A Lê lại sắp mở miệng, Hạ Cảnh Tề nói tiếp: “Từ ngày ta rời đi Độc Phiến Môn, ta đã không còn là Hạ Tam Lang nữa! Ta là võ lâm minh chủ, ta sẽ không để người ta biết được quá khứ của mình! Cho nên, người đừng nghĩ muốn ta khôi phục thân phận “Tam Lang”!”

A Lê khóc thút thít nói: “Ta chỉ là muốn..... Tái với người cùng một chỗ.....”

“Thật có lỗi, không có khả năng.” – Hạ Cảnh Tề quyết đoán nói: “Theo ta cùng một chỗ? Người lấy thân phận gì? Ân nhân của ta? Ca ca của ta? Hay là thê tử của ta?”

A Lê trong lòng chấn động, trên mặt lúc đỏ lúc trắng. Hạ Cảnh Tề mỉa mai cười nói: “Ta biết người suy nghĩ cái gì, người cho là bị ta lừa vài lần, chính mình trở thành người của ta? Ta nhất định phải chịu trách nhiệm? Ta khuyên người nên tỉnh ra đi, nếu người là nữ nhân, có lẽ ta còn vì “trinh tiết” của người mà nhận trách nhiệm. Nhưng thực đáng tiếc, người chính là một cái nam nhân dung mạo xấu xí, chớ có đem mấy chữ bội tình bạc nghĩa đặt trên người ta.”

Lời nói tàn khốc tựa như những lưỡi dao sắc bén, vô tình đâm vào trái tim, khiến A Lê đau đến muốn ngất đi. Loại thống khổ trong tâm khảm này, so với thống khổ mà thân thể hấn từng chịu đựng còn kịch liệt hơn bội phần. Hấn che mặt, lí nhí nói:

“Vì cái gì..... Người chán ghét ta như vậy.....”

“Vậy người dựa vào cái gì cho rằng ta sẽ thích người?” – Hạ Cảnh Tề giễu cợt, vì hung hăng đả kích đối phương, y tiếp tục dốc sức châm chọc: “Người làm ơn nhìn vào gương đi, người có điểm nào xứng với ta?”

Ta bắt quá là đem người trở thành công cụ tiết dục mà thôi, dù sao người cũng sẽ không mang thai, ta cũng không cần chịu trách nhiệm, bằng không, ai lại thương một tên quái dị như người?”

Hạ Cảnh Tề không muốn thừa nhận chuyện bản thân cho tới nay chỉ ôm mỗi mình A Lê, từ sau khi rời A Lê, y cũng không có nảy sinh dục niệm với bất cứ ai. Phương diện này tựa hồ cất dấu một ít ý tứ hàm xúc, nhưng y tuyệt đối không muốn theo đuổi cảm giác đích thực trong nội tâm chính mình.

A Lê nghe y nói đến cuối cùng, trái tim đã đau đến rã rời. Hắn ôm lấy lồng ngực đau đớn, nằm trên giường, nước mắt tích dục theo cánh mũi.

Hạ Cảnh Tề đạt được mục đích, từ trên cao nhìn xuống bộ dáng yếu ớt của A Lê.

“Bắt quá, niệm tình người trong quá khứ đối ta chiếu cố chu đáo, ta cũng không muốn tuyệt tình, ta hiện tại công thành danh toại, người đã đã tìm tới cửa, muốn ta cho người một chút ưu đãi cũng không phải việc khó. Sự phụ ta cùng thê tử thực quan tâm người, người tạm thời cứ ở tại chỗ này dưỡng thương đi.” – Y không quên cảnh cáo nói: “Bắt quá, người tốt nhất nên biết giữ mồm giữ miệng, nếu người dám nói bất cứ gì gây bất lợi cho ta, thì đừng trách ta vô tình.”

9. Chương 8

Ngoài cửa sổ ánh nắng tươi sáng, gió nhẹ ẩm áp, từng trận tiếng cười như chuông bạc bay vào, mang đến sắc thái tươi đẹp cho căn phòng phủ màu u thương.

A Lê tìm lòng không đậu mà đến bên cửa, tìm kiếm nơi phát ra tiếng cười. Là từ đình viện phía trước truyền đến..... A Lê nhẹ nhàng chạy qua, giống như đứa nhỏ nhút nhát đứng ngoài cổng vòm nhìn quanh.

Giữa vườn hoa hải đường nở rộ, thiếu nữ một thân áo trắng để lộ lúm đồng tiền xinh đẹp như hoa, trong tay nàng cầm một chiếc quạt tròn thêu hình thác nước, nhẹ nhàng đánh về phía một con bướm vàng. Mấy con bướm bị dọa bay tứ phía, ánh mặt trời ôn hòa âu yếm khuôn mặt xinh xắn của nàng.

A Lê đem ánh mắt dời về phía sau thiếu nữ, nơi đó có một nam tử cao lớn tuấn soái, đối phương đang dùng ánh mắt ôn nhu mà sững nịch chăm chú nhìn vào nàng.....

“Tướng công, ta bắt được!” – Dương Duyệt Tâm nắm cánh bướm, vui vẻ chạy vội tới bên cạnh Hạ Cảnh Tề, hai người đứng dưới tàn cây, cúi đầu nhìn con bướm trắng trong tay nàng.

A Lê bị kia hai tiếng “Tướng công” kia làm cho đau lòng, hắn gian nan mà bước từng bước trở về phòng.

Hắn ngồi trước gương đồng, thất thần mà nhìn vào bóng người bên trong đó —— khuôn mặt trắng bệch bị bụi ban che kín, tóc đen hỗn độn đến dọa người, thân hình gầy yếu..... đem so với Dương Duyệt Tâm xinh đẹp, chính mình quả thực giống như một yêu quái xấu xí nơi thâm sơn cùng cốc.

Hắn quả thật không xứng với người nọ, hắn quả thật không nên chạy tới nơi này, làm bẩn mắt người khác..... A Lê bụm mặt, khóc nức nở không thành tiếng.

Dùng xong bữa tối, Hạ Cảnh Tề như trước đến nay đi vào thư phòng, vui đầu nghiên cứu bộ sách võ thuật. Ngồi xuống không bao lâu, người hầu liền tiến vào thông báo: “Hạ lão gia, A Lê công tử nói muốn gặp ngài.”

Hạ Cảnh Tề sớm có chuẩn bị mà buông sách xuống, nói: “Cho hắn vào.”

“Là.”

Giây lát sau, A Lê cúi đầu đi vào trong phòng. Trải qua vài ngày tĩnh dưỡng, thân mình hắn so với khi làm thất cái có cường lên một chút, nhưng vẫn đơn bạc như trước. Mà tóc của hắn vẫn như cũ che đầy hết nửa gương mặt.

“Có chuyện gì? Nói mau đi.” Trong giọng Hạ Cảnh Tề lộ ra sự thiếu kiên nhẫn.

A Lê thấp giọng nói: “Thực xin lỗi, quấy rầy các người lâu như vậy..... Ta tính cáo từ.....”

Hạ Cảnh Tề nhướng mày, hừ nhẹ một tiếng: “Ngươi?”

“Cám ơn mọi người trong khoảng thời gian này đã chiếu cố ta..... Thật sự thực cảm tạ các người.....” – A Lê hướng hẳn cúi đầu thật thấp.

Đáy mặt Hạ Cảnh Tề hiện lên tia chột dạ, y ra vẻ lạnh lùng mà nâng cằm. A Lê đứng thẳng thân mình, hơi cúi đầu, chua xót nói: “Chúc công tử cùng Dương cô nương hạnh phúc khoái hoạt, bách niên giao lão, chúc An Lão gia hồng phúc tề thiên..... Ta bây giờ cáo từ.....”

“Chờ một chút.” – Hạ Cảnh Tề gọi A Lê lại, y lấy từ trong ngăn kéo ra mấy tấm ngân phiếu, đi đến trước người A Lê. “Đây là một trăm hai, người cầm đi.”

A Lê kinh ngạc nhìn y, Hạ Cảnh Tề lãnh đạm nói: “Một trăm hai nói nhiều cũng không nhiều, người dùng chút tiền này mua gian phòng ở, làm chút tiểu sinh ý đi. Ta nhớ rõ người nấu ăn rất giỏi, kĩ thuật bện cũng rất cao, bán thức ăn hẳn là không thành vấn đề chứ?”

Trong lòng A Lê dậy lên đủ thứ tình tự phức tạp, hẳn nhẹ nhàng nói “Cám ơn”, hai tay tiếp nhận ngân phiếu. Hạ Cảnh Tề không hề để ý tới hẳn, xoay người đi trở về bàn.

A Lê lại thâm tình nhìn y một chút, rốt cục vẫn là ly khai. Tay hẳn nắm chặt ngân phiếu, vô thần trở lại khách phòng. Hẳn trắng đêm không ngủ, ngày dài ngồi trên mép giường.

Thẳng đến tảng sáng, quang mang mờ lung từ ngoài cửa sổ truyền đến. A Lê cô độc, mang theo tài sản duy nhất —— mấy tấm ngân phiếu, rời khỏi An phủ.

A Lê không ngênh ngang đi theo cửa chính, mà là lựa chọn cửa sau nhỏ hẹp yên lặng. “Tháp” một tiếng, then cửa rút ra, cửa gỗ bật mở. A Lê cúi đầu, vừa bước một bước ra khỏi cửa, chợt nghe thấy tiếng ngựa hí.

A Lê kinh ngạc nhìn theo tiếng hí, chỉ thấy một con ngựa màu xám đang phi tới, từ xa nhìn lại, trên lưng ngựa đúng là không có người cưỡi.

Con ngựa phi thường có linh tính chậm rãi đi về phía A Lê, A Lê dần dần thấy rõ, nguyên lai trên lưng ngựa có một nam tử! Đối phương tay chân vô lực rũ xuống, thân thể bất động, không rõ là còn sống hay đã chết.

Chờ con ngựa dừng lại, A Lê mới thật cẩn thận tiếp cận nam nhân kia.

“Người..... Người không sao chứ.....” – Hẳn nhẹ nhàng chạm vào tay y, nam tử phát ra một tiếng rên rỉ, thân thể bỗng dừng tuột xuống. A Lê quá sợ hãi, luống cuống tay chân mà đỡ y. Nhưng vì thân thể đối phương to lớn gấp đôi hẳn, hẳn chẳng những tiếp không được người nọ, còn bị ép tới suýt nữa ngã sấp xuống.

A Lê gian nan chống đỡ, nam nhân trên lưng hẳn không có ngoại thương, nhưng nhìn vào sắc mặt tái nhợt của y, cũng có thể khẳng định thân thể y nhất định phi thường suy yếu, nói không chừng trong người hiện mang nội thương. Trên mặt hẳn y đầy cận bã, trên người dính đầy cát bụi ẩm ướt, cũng không biết là từ nơi nào mà đến.

Người này sáng sớm xuất hiện ở cửa sau An phủ, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Y là tìm người trong An phủ sao? Vì việc gì? A Lê hoang mang lo sợ, hẳn cố hết sức mà giúp đỡ y, vô thức hỏi: “Xin hỏi..... Ta phải dẫn người đi đâu.....”

Nam nhân cố gắng vận dụng toàn bộ khí lực, nói một cách đứt quãng: “Ta tìm..... An..... An Trường Quân minh chủ.....”

A Lê nghe y nói tên An Trường Quân, vội vàng đặt y lên bậc cầu thang, chạy vào nhà, vừa vặn gặp một lão nô đang đi đến.

“Vị lão nhân gia này, bên ngoài có nam nhân nói muốn tìm An minh chủ, y sắp xỉu rồi, phiền người đi xem y được không?”

Lão nô kia theo hẳn ra ngoài, nam tử nọ đã muốn hôn mê bất tỉnh, lão nô ngồi xổm xuống nhìn kỹ diện mạo đối phương, rồi bỗng nhiên trừng lớn mắt, kêu lên sợ hãi: “Lãnh công tử!”

Lão nô kia cuống quýt chạy vào nhà, vừa chạy vừa hô to: “Người đâu, mau tới a! Mau tới a! Lãnh công tử đã trở lại! Nhanh đi thông tri lão gia!”

A Lê bị lão dọa sợ, ở bên ngoài trông chừng vị Lãnh công tử kia, không bao lâu, An Trường Quân liền dẫn một đám người hầu chạy đến, tâm tư mọi người đều đặt trên vị Lãnh công tử nọ, không ai chú ý tới ngoài cửa còn có một người là A Lê.

“Trời ạ! Khải Chi!” – An Trường Quân một bước phóng đến bên cạnh Lãnh Khải Chi, nắm lên cổ tay y, cẩn thận lắng nghe mạch tượng, sau đó thần sắc của hắn mới thả lỏng một chút.

“Lão gia, Lãnh công tử có bị thương nặng lắm không?” – Lão bộc lo lắng hỏi.

“Không có việc gì, chính là mệt nhọc quá độ, bắt quá mạch tượng của hắn có điểm không ổn.....” – An Trường Quân đang trả lời, thỉnh thoảng nhìn thấy một mảng hồng sắc bên trong cổ áo Khải Chi. Hắn hồ nghi mà kéo cổ áo ra nhìn kỹ, chỉ thấy trên vai Lãnh Khải Chi là một đóa Bán Khai Hồng Liên (cái này ta dịch đôi “hóa sen sắp nở”).

An Trường Quân khiếp sợ, đôi môi run rẩy, bọn người hầu cũng hoang mang theo.

“Lão gia, đây là.....”

“Đừng nói nữa, nhanh đi kêu đại phu.” – An Trường Quân sắc mặt âm trầm trả lời, nhanh tay ôm Khải Chi vào phòng.

Mọi người cũng đi theo vào nhà, con ngựa kia thấy chủ được nâng đi rồi cũng lập tức theo chân mọi người. A Lê nhìn hai cánh cửa lân nữa khép lại, ảm đạm mà xoay người, đi vào sương mù dày đặc.

Mùa hè vừa đến, thời tiết dần dần nóng lên.

Ngã tư đường rộn ràng nhộn nháo, tiếng tiểu thương rao hàng càng lúc càng vang dội, dùng những lời mời mọc làm cho khách qua đường chú ý, dừng lại xe thương phẩm của mình.

một nam tử nhỏ gầy mặc trang phục bằng vải bố màu xám từ trong quán đi ra, đại thẩm bán thức ăn gọi hắn lại: “A Lê, đi đâu vậy? Hôm nay không mở cửa bán quaa1n sao?”

A Lê dừng chân, nửa gương mặt lộ ra bên ngoài mái tóc dài hiện lên tươi cười, nói nhỏ:

“Hôm nay có chút việc.....”

“Phải không? Vừa rồi có mấy người lại đây mua chiếu, nói như thế nào không thấy người bãi quán.” – Đại thẩm không khỏi tiếc nuối, nói: “Người sinh ý tốt như vậy, nghỉ một ngày không sợ mất nhiều tiền sao?”

A Lê lắc đầu: “Không sao, hôm nay có việc rất trọng yếu..... Ta tính buổi chiều sẽ bãi quán.”

“Nga, ta đây không chậm trễ người, người đi sớm về sớm đi.”

“Ân, Hoàng đại nương tái kiến.” – A Lê ly khai chốn chợ búa âm ỉ, đi đến ngã tư đường rộng mở.

Sau thời gian gần một chén trà nhỏ, A Lê đi vào một khu nhà tường đỏ ngói trắng, trên đại môn sơn son viết hai chữ to dát vàng – An phủ.

Hắn hướng hộ vệ cửa hơi hơi hạ thấp người, nói: “Ta muốn bái phỏng Hạ lão gia, phiền nhị vị thông truyền.”

Hai gã hộ vệ thấy hắn có điểm quen mắt, rồi lại nghĩ không ra, một người trong đó hỏi: “Xin hỏi các hạ là ai? Tìm Hạ lão gia có chuyện gì?”

“Ta gọi là A Lê, ta muốn đem một ít đồ vật trả lại Hạ lão gia, phiền thông truyền.” – A Lê gần từng tiếng, trả lời rõ ràng sáng tỏ.

Hộ vệ đi vào hỏi một chút, sau liền cho A Lê vào. A Lê đi theo một gã gã sai vặt vào phòng khách. Hắn ngồi xuống đợi thật lâu, Hạ Cảnh Tề rốt cục từ sau bức rèm ra tới.

“Hạ lão gia.....” A Lê hướng y thỉnh an.

“Người có đồ vật gì muốn đưa sao?” – Nửa năm không thấy, thế nhưng Hạ Cảnh Tề ngay cả thái độ tiếp đón hắn cũng không có, trực tiếp hỏi.

Nhìn ra sắc mặt y phi thường không kiên nhẫn, A Lê biết chính mình đã quấy rầy y, hắn hạ thấp người nói: “Thật xin lỗi, chậm trễ thời gian của người, ta có chút đồ vật phải trả lại cho ngài.....”

Hắn lấy trong ống tay áo ra hai cái túi nhỏ, cộng thêm tờ ngân phiếu được gấp ngay ngắn. Hắn đem mấy thứ này đến trước mặt Hạ Cảnh Tề, Hạ Cảnh Tề tiếp nhận, vừa thấy, sắc mặt y phút chốc biến đổi.

Đây đúng là ngân phiếu một trăm hai mà y giao cho A Lê, còn hai cái gói to kia thì chứ đầy bạc vụn nặng trĩu, liếc qua ước chừng gần tám mươi hai lượng bạc. Hạ Cảnh Tề khó hiểu nhìn về phía A Lê, A Lê giải thích:

“Đây là tiền người kiếm được ở Độc Phiến Môn, người bảo ta giữ giúp người, người đại khái không nhớ rõ đi?”

“Người.....” – Hạ Cảnh Tề cầm số tiền này, trong ngực dâng lên một cỗ cảm giác vừa hờn dỗi vừa chua xót, y nửa ngày mới thốt ra một câu: “Người chín năm nay đều mang theo chỗ tiền này? Chính là vì trả lại cho ta?”

A Lê gật đầu. “Người không mang theo chỗ tiền này, ta nghĩ người có thể là quên..... Cho nên vẫn mang ở trên người, nghĩ lúc gặp người sẽ trả lại cho người, ta lại lo lắng tiền sẽ bị người khác cướp đi, cho nên mỗi lần đến một chỗ, ta trước nhất đem tiền giấu đi..... Lần trước gặp người ta không kịp cầm tiền đến, không có biện pháp trả người.....”

“Người này xuẩn dần!” – Hạ Cảnh Tề rốt cục nhìn không được cắt đứt lời hắn nói, y đứng lên, tức giận mắng: “Nếu mang theo ngần này tiền vì sao còn phải làm một tên khát cái?! Người là ngại bản thân chịu khổ còn chưa đủ có phải hay không?!”

A Lê ôn nhu nói: “Tiền này là người kiếm về, người cũng không có nói cho ta, ta không thể dùng tiền của người. Làm khát cái cũng không có vấn đề gì..... Ít nhất ta có thể tiếp tục sống.”

“Hảo! Chỗ tiền này không nói làm gì, nhưng một trăm hai ngân phiếu là chuyện gì xảy ra?” – Hạ Cảnh Tề sinh khí: “Người hiện tại đem nó trả lại cho ta là có ý gì?”

“Ta hiện tại đã có thể dựa vào bản thân nuôi sống chính mình..... Cho nên, ta không thể giữ tiền của người. Kỳ thật, tiền trong túi đều không phải là tiền má người ngày trước kiếm được ở Độc Phiến Môn, bởi vì ta trước đó có lấy ra năm mươi hai lượng, ta dùng để mua phòng ở, còn làm điểm tiểu sinh ý, sau ta kiếm được tiền rồi..... Liền bù vào năm mươi hai lượng này.....”

Hắn càng nói lại càng làm cho Hạ Cảnh Tề cảm thấy xấu hổ, y không giữ được bình tĩnh, đem tiền ném xuống mặt đất, then quá hóa giận mà mắng: “Người làm như vậy là muốn khiến ta áy náy sao? Ta nói cho người! Ta sẽ không! Ta tuyệt đối sẽ không cảm thấy hối hận chuyện ta đã làm!”

Trong khi y phẫn nộ, A Lê trái lại có biểu hiện phi thường bình tĩnh. Hắn khom người nhặt tiền lên, đặt trên bàn trà.

“Không phải, Hạ lão gia, người không cần sinh khí.....” – A Lê hơi hơi cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Ta cho tới bây giờ đều không có thay người làm bất cứ việc gì, cho nên người không cần cho ta tiền..... Chỗ tiền người cho ta mượn đã muốn giúp đỡ ta rất nhiều, ta thật sự cảm tạ người.....”

Hắn cư nhiên nói cảm tạ mình? Kẻ bị mình lấy oán trả ơn, bị mình liên tiếp lợi dụng, bị mình nhẫn tâm đả kích cư nhiên đối mình nói cảm tạ? Hạ Cảnh Tề trong lòng bức tức cơ hồ muốn nổ tung, không biết là bởi vì xấu hổ hay là vì phiền não.

A Lê đứng thẳng dậy, nhẹ nhàng cười với y.

“Ta đã trả lại tiền cho người, không còn vướng bận gì khác. Thực xin lỗi, quấy rầy người lúc người bận rộn như vậy, ta cam đoan, về sau không bao giờ nữa...xuất hiện trước mặt người.”

Hạ Cảnh Tề vừa thấy hắn tươi cười, yét hầu nhưng mắc ngại một vật vừa đáng vừa nhiệt, một chút thanh âm cũng không thể phát ra.

A Lê hạ thấp người nói: “Thỉnh Hạ lão gia bảo trọng, ta cáo từ.”

Hạ Cảnh Tề không nói được một lời, sắc mặt giống như bị một tầng bụi bao phủ, A Lê thấy y không nói gì nữa, liền xoay người, chậm rãi rời khỏi phòng khách.

Sau khi hân rời đi, Hạ Cảnh Tề nhất thời bụm mặt, ngã ngồi ở ghế trên. Y thở gấp, tựa hồ ở cực lực áp chế cái gì. Nụ cười của A Lê cùng với câu “Ta thật sự cảm tạ người”, như ma chú quần lấy ý nghĩ của y, những xấu hổ cùng buồn bực trong phòng dường như sắp làm y nổi điên!

Y rõ ràng đã vứt bỏ hết thấy những thứ gọi là lễ nghĩa liêm sỉ! Vì cái gì A Lê lại có thể dễ dàng khiến y xấu hổ? Y từng nói với bản thân, để đạt mục đích, vô luận là thủ đoạn dơ bẩn gì y cũng có thể sử dụng, thế nhưng hôm nay trong khoảnh khắc y lại cảm thấy áy náy!

Hạ Cảnh Tề đối với việc bản thân thiếu kiên định đã buồn bực, đối với việc A Lê lấy ơn báo oán càng buồn bực hơn.

Nếu A Lê sẵn khoái nhận lấy một trăm hai mươi lượng bạc kia, sau đó trực tiếp biến mất trước mặt y thì tốt rồi! Thế nhưng A Lê lại cố tình cao thượng mà đem tiền trả lại còn nói với y: vì muốn đưa tiền của y trả về nguyên chủ, chính mình cho dù làm một tên khất cái cũng không tính cái gì.

Hắn làm như vậy là muốn vạch ra cho mình thấy mình là một kẻ vong ân phụ nghĩa sao? Muốn làm cho mình cắn rứt sao?

Ta sẽ không để người được toại nguyện! Hạ Cảnh Tề sinh khí mà nghĩ, rõ ràng đem hết thấy sai lầm đều đổ lên đầu A Lê. Người muốn ta xấu hổ, ta liền Không! Đừng tưởng rằng người làm chút trò nhỏ nhặt ấy có thể đả kích ta!

Tuy rằng trong lòng y lần nữa thuyết phục bản thân, nhưng cảm giác áy náy hổ thẹn vô luận như thế nào cũng không thể xua đi.

Hạ Cảnh Tề đang ở trong lòng giãy dụa, một gã nam phó vừa vặn lại đây tìm y.

“Lão gia, trưởng phòng bên kia đang chờ ngài đến kiểm tra.....”

Hạ Cảnh Tề ừ một tiếng lấy lệ, đứng dậy. Y đi được vài bước, bỗng dừng nói với nam phó đi theo phía sau: “Người giúp ta tra một người.”

“Là? Không biết lão gia muốn tra người nào?”

“Một người tên là A Lê, tra xem hắn ở đâu, còn có hắn đang làm sinh ý gì.”

Sắc trời dần tối, trong chợ còn lại không mấy người đi đường, người bán hàng rong lục tục thu thập đồ vật rời đi. A Lê đem cất mấy cái sọt chưa bán, vác đòn gánh lên vai, cất bước đi về nhà.

Bận bịu cả ngày, A Lê đói bụng đến kêu vang, bất quá hôm nay hắn rốt cục trả hết tiền lại cho Hạ Cảnh Tề, chính mình không còn nợ đối phương cái gì, điều này làm cho tâm tình của hắn vô cùng thư sướng.

A Lê vừa đi vừa thăm tính toán xem tối nay nên ăn món gì. Hắn ở trong một ngôi nhà cũ nát gần tây thành, phụ cận không có người, tương đối u tĩnh, hơn nữa trong viện lại có loại thức ăn để dưỡng kê, hoàn cảnh tương tự nơi A Lê ở tại Bích Thiên thôn, A Lê thực thích chỗ ở mới này.

Bất quá nhà ở cách chợ khá xa, đi lại không tiện, chỉ có điểm ấy là làm cho A Lê phiền lòng.

Mặt trời sắp lặn, chung quanh trở nên hôn ám, A Lê tăng tốc đi vào mộ con hẻm tắt nhỏ hẹp. Hắn đi chưa được mấy bước, một bóng đen bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống.

Người nọ dùng tốc độ nhanh như chớp bịt miệng A Lê, A Lê chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, hai mắt lập tức bị đối phương dùng mảnh vải bịt kín, đòn gánh trên vai rơi xuống.

“Ồ.....” – A Lê bị bàn tay to của đối phương khống chế phát ra tiếng rên rỉ nho nhỏ, đối phương cầm tay hắn, ép hắn vào tường.

Động tác của người nọ vừa mau vừa linh hoạt, hai tay A Lê rất nhanh đã bị buộc chặt, miệng cũng bị nhét vào một cục vải. Hắn hiện tại mắt không thể thấy, miệng không thể nói, tay cũng không thể động, chỉ có thể mặc người khác muốn làm gì thì làm.

Y muốn làm gì..... A Lê hoảng sợ nghĩ, mặt hắn để ở trên vách tường, hai tay bị trói sau lưng, mông bị bắt buộc nâng lên cao, đối diện với người nọ.

A Lê lắc lắc thân mình phản kháng, con người thần bí kia vẫn không hề phát ra chút thanh âm nào, chính là đem A Lê ép thật chặt. A Lê cảm giác được hạ phúc của đối phương đang chạm vào hông của mình, một khối ngạnh vật lửa nóng kề sát hậu đình của hắn.

Ý thức được chuyện sắp sửa phát sinh, A Lê toàn thân run rẩy, hắn càng ra sức vận vẹo mà không biết rằng tiểu hông của hắn ma sát vào khớp gian của người nọ, càng thêm khơi dậy dục hỏa của đối phương.

Người nọ thâm rửa, rồi thô lỗ kéo quần hắn xuống, mạnh mẽ phơi bày hai cánh hông tuyết trắng. Y cũng kéo xuống quần của bản thân, dẫn ra dương cụ thô ngạnh, lấy tay lột vài cái, nhắm ngay ngọc huyết phồn nộn, thẳng lưng tiến nhập!

“Ồ.....” – A Lê đau ngâm một tiếng, vật thể nóng bỏng rất nhanh xâm nhập vào tiểu huyết mềm mại, hắn nhất thời cảm thấy đau đớn xé rách từ hậu huyết truyền đến.

Phân thân đối phương xâm nhập một tấc lại thêm một tấc, bị vách tường bên trong A Lê gắt gao bao trụ, người nọ kim lòng không đau mà phát ra một tiếng thở dài mất hồn. A Lê nghe thấy thanh âm này, cảm thấy vô cùng quen tai, động tác người nọ tiến vào trong cơ thể mình cũng làm cho hắn sinh ra cảm giác quen thuộc.

Hắn buộc mình dần dần trầm tĩnh lại, đối phương lại dùng lực tiến vào, ba địa một tiếng, ngọc hành rốt cục nhập vào toàn bộ. Y nắm chiếc eo nhỏ của A Lê, ra sức trừu tống. Bên trong A Lê vừa mềm vừa chặt, gắt gao buộc lấy y, mỗi lần ra vào đều mang đến cho y một luồng khoái cảm mạnh mẽ.

Tiểu hông mượt mà tuy61t trắng của A Lê ở hạ phúc của y, ngọc hành bên trong tiểu hông nóng bỏng, chỉ cảm thấy hắn càng giáp càng chặt, nhục huyết hơi hơi rung động, thoải mái lạ thường.

A Lê cũng vừa đau lại thoải mái, khối vải trong miệng hắn không biết đã rơi ra từ lúc nào, một tiếng than nhẹ mê người thát ra từ đôi môi đỏ mọng của hắn.

“A..... Ân a..... A.....” – Hắn toàn thân như bị hỏa thiêu, hậu huyệt có cảm giác nóng bỏng như sắp hòa tan.

Người nọ động tác càng ngày càng nhanh, mỗi lần tiến vào đều sâu hơn lần trước. A Lê mồ hôi đầm đìa, tiểu hông vô ý thức đóng đũa, làm cho y đi vào càng sát. Đối phương sau vài lần nữa trừu sáp mãnh liệt, rốt cục đem dương tinh nóng rực tiến vào cơ thể hắn.....

A Lê thở phì phò, quần cũng không có mặc hảo, cứ như vậy ngồi chồm hồm xuống, hắn mệt mỏi tựa vào vách tường. Dục vào thanh âm hắn nghe thấy, người nọ cũng đang thở hổn hển như trâu. Trong chốc lát, A Lê cảm giác đối phương giải khai dây thừng trên tay hắn. Hắn lấy lại sức, vươn đôi bàn tay run rẩy, thoát cái, mảnh vải buộc mắt rơi xuống đất

Chung quanh một mảnh hôn ám, kẻ vừa rồi cường bạo hắn đã không còn bóng dáng.

A Lê thất thần mở to đôi mắt bị nước mắt cùng mồ hôi lưu mờ, nhìn về phía ngọn đèn dầu đằng xa.

Chính mình vừa mới bị cường bạo, nhưng trong lòng hắn lại không có chút cảm giác đau thương, có chăng chính là một cảm giác mất mát mãnh liệt, cùng với nghi hoặc. Hắn đã biết đối phương là ai, cũng không hiểu được vì sao người nọ sẽ đối xử làm loại sự tình này.

Y không phải thực chán ghét ta sao, vì cái gì phải làm như vậy.....

A Lê ngồi yên trên mặt đất thật lâu sau, lúc này mới chống tường đứng lên, hai chân hắn vẫn còn phát run, vài cổ nhiệt lưu dọc theo mặt trong đùi chảy xuống. A Lê cúi đầu vừa thấy, nháy mắt hiểu được đó là cái gì. Hắn xoa xoa đôi mắt, ngượng ngùng kéo lại quần áo cho chỉnh tề, nâng đòn gánh lắc lắc bước tiếp trên con đường trở về nhà.

Hạ Cảnh Tề vừa về đến nhà liền quát: “Chuẩn bị nước tắm cho ta! Nhanh lên!”

Bọn người hầu thấy y thần tình thô bạo, có chút dọa người, cuống quýt chạy tới nấu nước. Hạ Cảnh Tề cởi áo, cầm lấy bình trà uống liên tiếp mấy ngụm. Y thở gấp, ngồi phịch xuống ghế.

Vì cái gì y lại làm cái chuyện điên cuồng đó! Hạ Cảnh Tề tự chán ghét bản thân.

Y không biết chính mình rốt cuộc là làm sao vậy, bởi vì để ý A Lê nên mới chạy tới theo dõi hắn. Lúc ấy y cũng không biết chính mình đi theo sau đối phương là muốn làm gì, nhìn thân ảnh A Lê, bỗng nhiên dục vọng liền dậy lên, trong ý nghĩ đều ý tưởng thô thiển muốn đem hắn đặt dưới thân.

Thân thể so với đầu còn hành động sớm hơn, trước khi y phục hồi tinh thần, chính mình đã dừng ở phía sau A Lê, bởi vì sợ hắn phát hiện ra mình, cho nên trước tiên che cái miệng của hắn, che ánh mắt của hắn.

Cho đến lúc trói tay A Lê, y vẫn còn đang do dự, chính mình có nên ôm hắn hay không. Ngay sau đó, tiểu mông của A Lê vô tình cọ xát hạ phúc, y mới bắt đầu thật sự mất khống chế, giống như dã thú cường bạo đối phương.

Kỳ thật y cũng không có hối hận, thân thể của A Lê so với trong trí nhớ của y còn mỹ vị hơn, thời điểm ở bên trong cơ thể hắn, y thật sự cảm giác như sắp thăng thiên. Trong tiếng rên rỉ trầm thấp của A Lê mang theo ngọt nị, loại tiếng kêu bị áp bức này như kích thích lòng y. Tiểu mông tuyết trắng bóng loáng làm cho y yêu thích không buông tay, vòng eo vừa nhỏ vừa mềm dẻo lắc lư đứng lên. Y thậm chí nghĩ nếu phân thân chính mình có thể vẫn như vậy chôn sâu tại nơi lửa nóng lại mềm mại như tơ nhung, cái loại cảm giác này nhất định phi thường mất hồn.....

Hạ Cảnh Tề mặt đỏ tai hồng đứng lên, chỉ là nhớ tới tiếng kêu cùng thân thể của A Lê, y sẽ thấy nhiệt đứng lên. Y nhất định là điên rồi! Trước kia không thể tìm nữ nhân phát tiết, đối A Lê có dục niệm còn chưa tính, mà nay cưới được thê tử xinh đẹp, cư nhiên bính cũng không bính một chút, ngược lại chạy đi tìm sũu nhân kia! Y nhất định là không bình thường!

Y không chờ người hầu đưa nước tắm lên, như điên vọt ra ngoài sân, kéo lên một thùng nước giếng lạnh cóng dội xuống đầu mình.

Sau khi phát sinh chuyện này, lại qua ba ngày.

A Lê như trước mỗi ngày ra chợ bãi quán, trải qua những ngày bình lặng. Hôm nay, sau khi dùng qua bữa tối, A Lê như thường lệ lui tới ngồi bên ánh nến bên giường trúc.

Trên nóc nhà bỗng dưng truyền đến một tiếng “tháp”, giống như là có mèo đàng đi trên mái ngóc. A Lê cả kinh, ngẩng đầu nhìn. Đợi trong chốc lát, lại là một tiếng “tháp”!

A Lê sợ hãi hô hoán: “Là ai?”

Ngoài phòng một mảnh yên tĩnh, A Lê buông giường trúc trên tay, đi ra ngoài cửa. Bên ngoài tối đen một mảnh, hắn lui ra phía sau vài bước, hướng nóc nhà nhìn lại, đúng lúc này, một thân ảnh bất ngờ dừng ở phía sau hắn. A Lê chưa kịp kêu lên sợ hãi, miệng cùng mắt lại bị che.

Người nọ đẩy mạnh hắn vào phòng, trong tay bắn ra một vật, ánh nến duy nhất bên trong lập tức bị dập tắt. Rút kinh nghiệm lần trước, A Lê lúc này không có tái biểu hiện quá kích động.

Đối phương lần này không trói chặt hắn, bởi vì trong phòng hắc ám, cũng không tắt yếu phải bịt mắt hắn. A Lê bị y ôm ngang người, cùng ngã lên giường. Người nọ cấp bách hôn trụ hắn, bác quang quần áo lẫn nhau. A Lê thả lỏng thân mình, mặc cho đối phương muốn làm gì thì làm.

Nếu chính mình đối với y mà nói chính là công cụ phát tiết dục vọng, vậy cứ theo ý y đi..... A Lê thê thảm nghĩ. Hai đùi hắn bị banh ra, phân thân sốt cao của đối phương đang ở mặt trong cặp đùi hoạt nôn của hắn ma sát. A Lê cảm giác được y càng lúc càng phát lớn, nghĩ đến thứ này sẽ đi vào trong cơ thể mình, không khỏi một trận run rẩy.

A Lê nằm ngửa, đùi bị đặt lên vai đối phương, ngọc hành thô ngạnh nóng rực nhắm ngay u huyết khép chặt, chậm rãi đâm vào.

“Ân a.....” – A Lê hô khẽ, hắn phối hợp mà đỉnh khởi thắt lưng, cho y càng dễ dàng xâm nhập, đối phương dùng sức một cái thẳng tiến, nhập vào đến tận gốc.

Côn thịt nóng sốt ở trong ngọc huey65t mềm mại co rúm đứng lên, hai người tứ chi lộn xộn, đầu lưỡi linh hoạt vói vào miệng A Lê khuấy động.

“Ân..... Ân.....” – A Lê ngượng ngùng đáp lại y, đùi hắn ôm chặt lấy lưng đối phương.

Đối phương đưa hân ôm ngồi xuống, A Lê an vị trên người y, tư thế như vậy khiến hai người giáp càng chặt, y ra sức hướng về phía trước đỉnh, hai người gắt gao ôm nhau, cơ khát mà duyên hôn đối phương.

Tiểu huyết của A Lê dần co rút lại, chỉ nghe người nọ gầm nhẹ vài tiếng, hạ thể mãnh lực co rúm, đem bạch tương nóng rực chiếu vào nơi sâu nhất.....

Lạc tháp! Hai cánh cửa gỗ bị đẩy ra, Hạ Cảnh Tề một thân hắc y cất bước tiến vào. Y cả người đỏ mồ hôi, trên gương mặt còn lưu lại sắc ửng hồng.

Dương Duyệt Tâm đang ngồi vội đứng lên, chậm chậm đi qua.

“Tướng công..... Người đã về rồi?” – Dương Duyệt Tâm nhẹ nhàng hỏi.

“Ân.” – Hạ Cảnh Tề lên tiếng cho có lệ, y cũng không thêm liếc nhìn nàng một cái, thẳng bước vào sau bình phong. Nơi đó đã chuẩn bị trước nước tắm.

Dương Duyệt Tâm ở bên ngoài bình phong hỏi: “Vì sao trễ như vậy người mới trở về?”

“Ta đi làm việc.” – Hạ Cảnh Tề trả lời cộc lốc.

“Là chuyện gì? Rất trọng yếu sao.....” – Dương Duyệt Tâm thử hỏi.

“Không có gì, người không cần quan tâm.” – Hạ Cảnh Tề tỏ ý không muốn nói thêm.

Dương Duyệt Tâm lặng lẽ đi vào sau bình phong, Hạ Cảnh Tề đang ngâm mình trong đại mộc dũng đổ đầy nước ấm. Nàng nhìn phía sau lưng tượng phu, khuôn mặt nổi lên hai đóa hoa đỏ ửng.

Người khác nhất định phi thường hâm mộ nàng vì được đã gả cho một phu quân tuấn mỹ như thế..... nhưng đối phương đối nàng luôn biểu hiện khách sáo mà lãnh đạm, hơn nữa hai người thành thân hơn nửa năm, y vẫn chưa từng cùng nàng viên phòng, làm cho nàng không khỏi cảm thấy bất an.

Hạ Cảnh Tề biết nàng vào đến, y quay đầu lại thoáng nhìn, không có nhần nại hỏi: “Chuyện gì?”

“Không có.....” – Dương Duyệt Tâm ảm đạm trả lời, nàng cầm lấy quần áo mà Hạ Cảnh Tề vờ cởi ra, nói nhỏ: “Ta giúp người đem đi giặt.....”

Nàng cầm quần áo đi ra ngoài, đang muốn đặt vào rổ trúc bên cạnh..

“Đi?” – Dương Duyệt Tâm cẩn thận xem xét, trên mặt vải màu đen thê nhưng lại có một sợi tóc dài. Linh cảm của nữ nhân trời dấy, Dương Duyệt Tâm cẩn thận nhìn nhìn phía bên kia bình phong, xác định Hạ Cảnh Tề còn đang tắm rửa, nàng mới cẩn thận cầm sợi tóc kia lên.

Sợi tóc vừa đen vừa trắng, Hơn nữa dài hơn so với người bình thường. Dương Duyệt Tâm so sánh với tóc của bản thân, tóc nàng chỉ mới chạm thắt lưng, mà tóc này ít nhất cũng dài đến đùi nàng. Tóc dài cỡ này, tuyệt đối không có khả năng là của Hạ Cảnh Tề. Chẳng lẽ đây là..... của nữ nhân khác? Dương Duyệt Tâm trong lòng cảm thaa6ly nặng nề một chút.

Cổ thụ xanh um, liễu rủ lá lướt, từng đợt tiếng chuông truyền đến, lượn lờ trong miếu Quan Âm. Tín chúng đều đang dâng hương thành tâm cầu nguyện.

Một nha hoàn giúp đỡ một vị áo xanh mỹ nữ, đi ra cửa chùa. Hai người bước lên mã xa đang đứng đợi, trên mã xa là hai gã đại hán lưng hùng vai gấu, bọn họ có ánh mắt sắc bén, thần thái nghiêm túc, khác hẳn một xa phu bình thường.

Nha hoàn phân phó xa phu: “Hồi phủ đi.”

Xa phu lập tức phát dây cương, mã xa men theo con đường ở chân núi mà đi.

Bên trong xe, nha hoàn an ủi nữ tử mặt mày ủ dột: “Tiểu thư, ngài đừng lo lắng, nghe nói Quan Âm miếu này phi thường linh nghiệm, cầu gì được nấy, ngài cùng cô gia nhất định có thể ân ân ái ái, bách niên giai lão.”

“Ân.....” – Dương Duyệt Tâm miễn cưỡng cười, thấp giọng nói: “Tiểu Diễm, người nói y vì cái gì muốn tới bên ngoài tìm nữ nhân..... Chẳng lẽ là ta không tốt sao?”

“Sao co thế? Nam nhân đều cùng mộ dạng, có mới nói cũ, cô gia cũng chỉ là đi tìm cái mới mẻ mà thôi, sớm muộn gì còn không phải về bên người?” – Nha hoàn tên Tiểu Diễm hảo ý nói.

“Chính là.....” – Dương Duyệt Tâm vẫn không thể an lòng, ngượng ngừng nói nhỏ: “Chúng ta thành thân lâu như vậy..... Y chưa từng cùng ta đồng giường.....”

Tiểu Diễm từ nhỏ đã theo hầu hạ Dương Duyệt Tâm, hai người tình như tỷ muội, bởi vậy Dương Duyệt Tâm không kiêng dè mà đem chuyện khue phòng nói ra.

“Thật có việc như thế sao?” – Tiểu Diễm không khỏi cả kinh, khẩn trương nói: “Vẫn không đồng giường? Việc này quả thật còn có chút vấn đề.....”

“Người cũng cảm thấy như vậy đi?”

“Àn, đích xác rất không tầm thường.....”

Hai người đang nói chuyện, mã xa bỗng nhiên kịch liệt xóc nảy, khiến bọn họ suýt nữa ngã sấp xuống. Tiểu Diễm vội giúp đỡ Dương Duyệt Tâm, không hồn giật hỏi bên ngoài: “Có chuyện gì vậy?”

Xa phu quát to: “Có thích khách!”

“Thích khách?” – hai nữ nhân bên trong xe sợ tới mức nhảy lên, lúc này, mã xa cũng dừng, bên ngoài truyền đến tiếng đánh nhau binh lách cách, dựa theo thanh âm, thích khách ít nhất có năm, sáu người.

Dương Duyệt Tâm cùng Tiểu Diễm sợ hãi ôm lấy nhau, hai gã hán tử lái xe là cao thủ võ công Hạ Cảnh Tề phái tới bảo hộ Dương Duyệt Tâm, tiểu thích khách bình thường không phải đối thủ của bọn họ, nhưng đám thích khách này chỉ sợ không phải hạng người hời hợt, bên ngoài đánh nhau khá là kịch liệt.

Một tiếng hét thảm truyền đến, một gã thích khách máu me đầy người xông vào mã xa, hai thiếu nữ sợ tới mức lên tiếng hét chói tai.

Các nam nhân đánh đánh, toàn bộ nhảy tới đỉnh xe, mã xa lay động dữ dội, rớt cục ngã về một bên.

“Nha!” – Dương Duyệt Tâm cùng Tiểu Diễm ngã nhào trên mặt đất.

Bọn xa phu đang cùng bốn gã thích khách chiến đấu kịch liệt, một thích khách trong đó thấy Dương Duyệt Tâm, kêu lên: “Bắt lấy thê tử Hạ Cảnh Tề!”

Tiểu Diễm vừa nghe không ổn, luống cuống tay chân nâng Dương Duyệt Tâm dậy, hai người nghiêng ngả chạy vào rừng trúc.

Một gã thích khách thành công thoát khỏi bọn hai người xa phu, rút kiếm đuổi theo ——

10. Chương 9

Suy sụp sụp..... Lại một cây gậy trúc ngã xuống, A Lê dùng tay áo xoa xoa mồ hôi trên trán, cầm lấy dao nhỏ, chuẩn bị cắt gậy trúc thành những đoạn có chiều dài vừa phải. Xa xa bỗng dừng truyền đến tiếng nữ nhân kêu cứu:

“Cứu mạng a! Người tới a! Cứu mạng a!”

A Lê ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy trên sườn núi có hai nữ tử đang bán mạng chạy trốn, một gã hán tử cầm đại đao đuổi sát sau đó, mắt thấy sẽ vượt qua các nàng. A Lê không kịp nghĩ lại, nâng gậy trúc tiến lên.

“A!” – Dương Duyệt Tâm chạy chạy, thỉnh linh đập phải gấu áo của chính mình mà sẩy chân, té lăn trên đất.

“Tiểu thư!” – Tiểu Diễm kinh hoàng chạy trở lại. Tên thích khách đã muốn đui đui đến đây! Hắn giơ lên đại đao, sẽ bổ về phía chân Dương Duyệt Tâm.

“Tiểu thư ——” – Tiểu Diễm thất thanh kêu lên.

Trong khoảnh khắc, một cây gậy trúc mãnh lực quất vào phần eo thích khách, thích khách nhất thời không kịp phòng thủ mới bị đánh ngã. Dương Duyệt Tâm hoảng hốt vội vàng đứng lên, chạy đến bên Tiểu Diễm.

“Là ai!” – Thích khách lão đảo vài bước, chăm chú nhìn lại, chỉ thấy một nam tử nhỏ gầy trong tay cầm cây gậy trúc thật dài hướng hần chạy tới.

A Lê nắm cây gậy trúc, hết sức đâm về phía hần, thích khách quơ đại đao trong tay, chẳng mấy chốc chém đứt gậy trúc. Gậy trúc trong tay A Lê bị chém chỉ còn lại một đoạn ngắn, nhưng hần vẫn khư khư che chắn trước người hai nữ nhân, không chịu đào tẩu.

Thích khách kia hướng hần đánh xuống một đao, A Lê nhắm mắt lại, nâng lên cánh tay ngăn cản.

“Ồ.....” – Lưỡi đao vô tình chém vào tay hần tạo ra một vết máu thật sâu, A Lê đau ngâm một tiếng, các nữ nhân sau lưng kêu sợ hãi: “A ——”

Thích khách nọ đang muốn cho hần một đao nữa, bỗng xa phu đã chạy tới, thích khách biết mình đánh không lại hai người. Lập tức né ra.

Một gã xa phu trong đó đuổi theo hần, một gã ở lại chăm sóc Dương Duyệt Tâm.

“Phu nhân! Ngài không bị thương chứ?” – Xa phu đi đến trước mặt Dương Duyệt Tâm, Dương Duyệt Tâm mãnh lực lắc đầu, chỉ vào A Lê ngồi ở một bên, kêu lên: “Vị công tử kia vì bảo hộ chúng ta mà bị thương! Người mau xem một chút!”

Xa phu vội nâng A Lê đứng lên, xem xét miệng vết thương của hần một chút. Xa phu quan tâm nói: “Vị huynh đệ này, người bị thương khá nghiêm trọng.....”

A Lê cố nén đau đớn, nói nhỏ: “Không có việc gì.....”

Mới vừa rồi một trận rối loạn, Dương Duyệt Tâm căn bản không có lòng dạ nào mà nhìn kỹ xem ai đã cứu mình. Mà nay thoát ly hiểm cảnh nàng mới có thời gian đánh giá đối phương, nàng nhìn chằm chằm mái tóc đen dài dị thường củ A Lê, trong lòng bỗng nhiên hiện lên một tia cảm giác quen thuộc. Đường như nàng đã nhìn thấy mái đầu kia ở đâu đó..... Nghĩ như thế nào cũng không ra.....

Khi A Lê xoay người lại, Dương Duyệt Tâm nhìn thấy gương mặt trắng bệch của hần, cùng với bụi ban dưới mắt, nàng mới nhận ra, thất thanh kêu lên: “Người không phải A Lê công tử sao?”

A Lê kinh ngạc mà nhìn về phía nàng, nhìn kỹ mới phát hiện chính mình trong lúc vô ý cư nhiên lại cứu thê tử Hạ Cảnh Tề.

“Hạ phu nhân.....” – Trong giọng hần mang theo một chút chua xót, cộng thêm một chút áy náy.

Dương Duyệt Tâm kích động nói: “Không thể tưởng được là A Lê công tử đã cứu ta, thật sự rất cảm tạ người!”

“Hạ phu nhân nói quá lời.....” – A Lê có điểm không dám đối mặt nàng, tuy rằng hần không phải tự chủ cùng Hạ Cảnh Tề phát sinh loại quan hệ này, nhưng đối với nữ tử không ngừng cảm kích này, hần tự cảm thấy thẹn với nàng.

“A Lê công tử, người bị thương nặng như vậy, xin theo ta trở về chữa thương đi.” – Lời Dương Duyệt Tâm vang lên, A Lê ngăn ra, vội hỏi: “Không..... Không cần..... Ta chính mình trở về băng bó một chút là ổn.....”

“Điều này sao có thể? Người xả thân cứu ta, ta còn chưa hảo hảo báo đáp người, như thế nào có thể cho người trở về một mình?” – Dương Duyệt Tâm lần nữa yêu cầu: “Xin người theo ta về đi, chúng ta thỉnh đại phu đến giúp người chữa thương.”

“Hạ phu nhân..... Chính là ta.....”

A Lê như trước xấu hổ từ chối, Tiểu Diễm cũng nhịn không được xen mồm: “A Lê công tử, có ơn tất báo là chuyện thường tình, thỉnh ngài theo chúng ta đi một chuyến đi, để chúng ta hảo hảo đáp tạ ngài.”

A Lê không lay chuyển được các nàng, chỉ đành đi theo Dương Duyệt Tâm trở lại An phủ.

Hạ Cảnh Tề thu được tin Dương Duyệt Tâm bị tập kích, lập tức chạy về nhà. Thị vệ phụ trách bảo hộ Dương Duyệt Tâm lập tức ra đón, Hạ Cảnh Tề vừa đi vừa hỏi:

“Là ai làm?”

“Hồi minh chủ, thuộc hạ vô năng, đối phương chiêu thức hỗn độn, nhìn không thấu là môn phái nào.” – Thị vệ xấu hổ trả lời.

“Không thể bắt được người sống sao?”

“Không có, giết năm người, trong đó một người đào thoát.”

“Xem ra là người bất mãn ta bước lên địa vị minh chủ.....” – Hạ Cảnh Tề trầm ngâm: “Bọn họ nhất định còn có thể đến lần nữa.....”

“Minh chủ, có cần đem chuyện này nói cho tả hữu hộ pháp hay không?” – Tả hữu hộ pháp mà thị vệ nói đến chính là những người chuyên môn phụ trợ võ lâm minh chủ, những người này trong chốn giang hồ có địa vị gần với minh chủ.

“Trước mắt không cần.....” – Hạ Cảnh Tề có tính toán khác, y không xác định hai vị hộ pháp kia đối với mình có bao nhiêu trung thành, nói không chừng thích khách theo còn có quan hệ với bọn họ, y không thể dă thảo kinh xà (tương tự “rút dâ động rừng”). Hạ Cảnh Tề phân phó người hầu thân cận: “Người phải người đi thăm dò một chút các phái gần đây có động tĩnh gì. Nếu có tin tức, lập tức cho ta biết.”

“Là.”

Xử lý tốt việc này, Hạ Cảnh Tề mới về phòng gặp Dương Duyệt Tâm.

“Người không sao chứ?” – Hạ Cảnh Tề làm tròn chức trách của bậc trưởng phu, hỏi.

Dương Duyệt Tâm đang uống canh Tiểu Diễm cấp nàng —— nói là có tác dụng an thần. Nàng thấy trưởng phu đến, vội buông bát, chạy đến trước mặt y, nói: “Tướng công, ta không sao, may mắn có thị vệ bảo hộ ta, hơn nữa, bằng hữu của người còn cứu ta khỏi nguy hiểm.”

“Bằng hữu của ta?”

Tiểu Diễm ở bên cạnh nói: “Chính là A Lê công tử trên mặt có bớt.”

Vừa nghe đến tên A Lê, sắc mặt Hạ Cảnh Tề hơi chút biến đổi, y cố duy trì khẩu khí bình tĩnh nói: “Nga? Là hần?”

Dương Duyệt Tâm lại nói: “Hần khi đó vừa vẩn ở trong rừng trúc dưới chân núi đốn cây, gặp chúng ta bị truy sát, vì thế ra tay cứu giúp. Hơn nữa hần vì cứu ta, còn bị thích khách dă thương.....”

Hạ Cảnh Tề đột nhiên trừng lớn hai mắt, kích động truy vấn: “Hần bị thương?!”

Dương Duyệt Tâm bị bộ dáng đáng sợ của y dọa, hoảng hốt gật gật đầu, Tiểu Diễm thấy nàng sợ tới mức nói không ra lời, vội vàng thêm vào một câu: “Bất quá chúng ta đã tìm đại phu giúp hần băng bó.”

“Àn.....” Dương Duyệt thận trọng nói: “Hần bị thương không nhẹ, chúng ta vốn định giữ hần lại dưỡng thương, nhưng A Lê công tử nói trong nhà có rất nhiều chuyện, không thể trì trệ, cho nên sau khi trị liệu tốt miệng vết thương, hần đã trở về rồi.....”

Hạ Cảnh Tề không nghe nàng nói xong, liền như cuồng phong chạy ra ngoài cửa, lưu lại Dương Duyệt Tâm cùng Tiểu Diễm hai mặt nhìn nhau. Chủ tớ hai người sững sốt sau một lúc lâu, Tiểu Diễm nghi hoặc hỏi:

“Tiểu thư, vì cái gì cô gia khẩn trương như vậy?”

“Ta..... Ta cũng không biết.....” – Dương Duyệt Tâm ngạo ngừng nói, trong lòng nàng dâng lên một loại cảm giác kỳ quái. Mái tóc của A Lê khiến nàng nhớ đến sợi tóc tìm được trên quần áo Hạ Cảnh Tề, hơn nữa phản ứng của Hạ Cảnh Tề sau khi nghe hần bị thương..... Có thể nào.....

“Như thế nào có thể.....” – Dương Duyệt Tâm không khỏi tự phủ định phỏng đoán của mình.

“Tiểu thư, người nói gì?” Tiểu Diễm hoang mang hỏi.

“Không có việc gì.....” – Dương Duyệt Tâm cười khổ một chút, uống hết chỗ canh còn lại.

Hạ Cảnh Tề chạy vội tới ngã tư đường, chạy vài bước, bỗng dừng dừng lại cước bộ.

Chính mình rút cuộc muốn làm gì? Y ngơ ngác nhìn vào ngã tư đường tấp nập người đến kẻ đi.

Chính là nghe thấy A Lê bị thương, y liền lòng nóng như lửa đốt mà chạy đến, chẳng lẽ là y muốn đi nhìn hấn sao? Hạ Cảnh Tề ý thức được hành động của bản thân, cũng hoảng sợ không thôi.

Y không thể đi nhìn hấn a! Nếu mình hiện giờ đi xem hấn, khác gì nói với hấn mình quan tâm hấn? Hơn nữa đối A Lê mà nói, mình căn bản “không biết” hấn đang ở nơi nào, nếu tùy tiện chạy tới nhà hấn, không phải rất kỳ quái sao?

Hạ Cảnh Tề không xác định A Lê có biết người cường bạo mình là ai hay không, nhưng theo dực vào thái độ phối hợp của hấn trong lần thứ hai, tám chín phần mười hấn đã muốn biết. Nhưng, cho dù hấn đã biết chân tướng, chính mình cũng không thể giáp mặt thừa nhận! Chỉ cần y không thừa nhận, chuyện này chính là “cùng y không quan hệ”! Hạ Cảnh Tề có suy nghĩ lừa mình dối người.

Hạ Cảnh Tề cân nhắc trước sau, cuối cùng quyết định trở về nhà.

Mưa to giàn giụa, hai cỗ mã xa phi như bay trên sơn đạo nhầy nhụa, hành tẩu gần nửa canh giờ, con đường phía trước bỗng dưng xuất hiện một bóng người. Xa phu lập tức dừng ngựa, nhìn xuyên qua màn mưa dày đặc, nguyên lai là một bà lão đang quỳ rạp trên đất.

Bên trong xe ngựa truyền đến tiếng hỏi chuyện trầm thấp: “Xảy ra chuyện gì?”

Xa phu đáp: “Minh chủ, là một lão bà bà, tựa hồ mắc bệnh, đang quỳ trên đường.....”

Mà xxe được vén lên, Hạ Cảnh Tề nhìn chằm chằm lão bà cách đó không xa, y nhìn nhìn khung cảnh xung quanh, tiếp theo mắt vô biểu tình ngẫm lẫm: “Không cần phải dính vào nàng, tiếp tục đi.”

“Minh chủ, này.....” – Xa phu có chút không đành lòng.

“Cứ làm theo ta phân phó.” – Hạ Cảnh Tề không thèm phân trần mà buuống rềm, ngồi trở lại trong xe.

Xa phu không có biện pháp, đành phải quát roi, cho ngựa tiếp tục chạy. Bọn họ vừa đi qua trước mặt lão bà, lão bà kia vươn tay, hô khóc đáng thương: “Cứucứu ta a.....”

Xa phu không dám cãi lời Hạ Cảnh Tề, đành phải bỏ mặc tiếp tục thúc ngựa, hai cỗ xe ngựa phi nước đại, làm không ít ừn đất vắng lên. Lão bà nguyên bản ốm yếu ngồi dưới đất bỗng dưng lộ ra biểu tình dữ tợn, nhảy dựng lên, trong tay bắn ra mấy chiếc ngân châm.

Ngân châm đâm trúng chân ngựa, ngựa hí quỳ rạp xuống trên mặt đất, mã xa lắc lắc lắc lắc mà ngã xuống.

Người trên xe cả kinh đồng loạt nhảy xuống, Hạ Cảnh Tề bên trong tung nóc xe, phi thân nhảy lên, dùng trên một nhánh cây.

Lão bà xé rách da mặt chính mình, lộ ra nét mặt già nua bên dưới. Hấn kỳ quái hỏi: “Hạ Cảnh Tề, còn nhớ rõ ta sao?”

Hạ Cảnh Tề nghiêng đầu nhìn nhìn, lạnh lùng cười: “Ta không nhớ đã từng gặp qua người có bộ dạng khốn khổ như ngươi.”

Đối phương nổi trận lôi đình mà quát: “Hạ Tam Lang, ngươi này cấu tạp chủng, là ta một tay dẫn dắt ngươi! Nếu không, ngươi đến bây giờ còn tại chỗ thâm sơn cùng cốc kia mà đồn củi! Ngươi cứ nhiên ăn cây táo, rào cây sung! Tự tiện rời khỏi phân đà! Bây giờ còn làm cái gì vô lâm mình chủ đích, tác ụ tác phúc!”

Hạ Cảnh Tề nghe hấn nói vài câu, rốt cục nhớ ra thân phận đối phương, y cười ha hả.

“Nguyên lai là ngươi a, Chung lão tiên bối?”

Đúng vậy, lão nhân nhỏ gầy trước mắt đúng là một trong những phân đà chủ của Độc Phiến Môn trước đây — Chung Quyền.

Hạ Cảnh Tề vừa phóng xuống mặt đất, bọn thị vệ bên cạnh hấn liền làm thành một nửa vòng tròn, cảnh giác nhìn chằm chằm bốn phía. Hạ Cảnh Tề mang ý cười châm chọc, hỏi Chung Quyền: “Chung tiên bối, ngài không ở Khánh Châu hảo hảo đợi, chạy tới núi này làm trò khỉ gì sao?”

“Phi! Nếu không tại tên thối tạp chủng ngươi, ta sẽ lưu lạc đến nước này sao?”

“Chung tiền bối, việc ngài bị Hạ Hầu chương môn đuổi đi không hề dính dáng gì đến ta cả.....” – Hạ Cảnh Tề châm chọc nói. Sau khi Độc Phiến Môn tấn chương môn, Hạ Hầu Huân, nhâm chức, bốn phía bài trừ dị kỷ, Chung Quyền chính là một trong số đó. Bất quá hấn quả thật giáo hoạt, thừa dịp loạn dẫn vài tên thân tín đào thoát.

Vài năm nay trên giang hồ vẫn không có tin tức gì về hấn, không thể tưởng được hôm nay hấn lại xuất hiện trước mặt Hạ Cảnh Tề.

Chung Quyền đổi chuyện Hạ Cảnh Tề năm đó tự tiện thoát ly Độc Phiến Môn vẫn ám ức trong lòng, vẫn thâm nguyên rửa đối phương trọn đời không thể xuất đầu. Thế nhưng một thời gian trước, hấn thu được tin tức, kẻ đào thoát Hạ Tam Lang lại lên làm võ lâm minh chủ, làm sao hấn có thể không ghen ghét? Làm sao có thể không phẫn nộ?

Vì thế hấn thệ phải hấn truy sát y! Để giải mối hận trong lòng mình!

“Hạ Tam Lang! Võ công của ngươi là ta dạy ngươi! Bằng ngươi đã nghĩ làm võ lâm minh chủ? Nằm mơ đi!” – Chung Quyền khàn khàn mắng: “Ta hôm nay sẽ làm cho khắp thiên hạ thấy rõ, ngươi rốt cuộc có bao nhiêu cân lượng!”

“Vậy phải làm phiền Chung tiền bối chỉ giáo.” – Hạ Cảnh Tề cười dài, ôm quyền, nghĩ thầm vừa lúc, chính mình lúc trước bị hấn lợi dụng còn không chưa báo thù, hôm nay đối phương làm A Lê bị thương, nào có lý do gì mà không tính toán?

“Ta xem ngươi kiêu ngạo tới khi nào!” – Chung Quyền âm hiểm cười, thổi ra một tiếng, mười thích khách mai phục gần đó đột nhiên nhảy ra ——

Mây đen tán đi, cơn mưa mùa hạ kéo dài cả ngày cuối cùng cũng ngừng lại, vài giọt nước chảy xuống dọc theo mái hiên, mặt hồ lăn tăn từng gợn sóng nhỏ.

Trong đại trạch tĩnh lặng bỗng nhiên truyền đến tiếng gõ cửa huyền ảo —— thùng thùng đông! Thùng thùng đông!

Tiếp theo là tràng âm thanh lo lắng truyền đến: “Mở cửa nhanh! Mở cửa nhanh! Người tới a! Mở cửa nhanh!”

“Đến đây đến đây..... Đã trễ thế này.....” – Hộ vệ cửa xoa đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ đi tới, oán giận rửa thăm, hé mở hai cánh cửa gỗ nặng chịch

Hai gã nam tử máu me đầy người đứng ở ngoài cửa, bọn họ còn nâng một người mà hộ vệ vừa trông thấy thì cơn buồn ngủ lập tức tiêu mất. Hai gã nam tử chen vào trong phòng, một người thở phì phò, lòng nóng như lửa đốt, hô to: “Hạ minh chủ bị thương nặng!”

Giây lát sau, An phủ trở nên cực kỳ rối loạn, tiếng khóc kêu không dứt bên tai, bọn người hầu cầm nước ấm chạy trên hành lang, xe ngựa lục tục đứng ở ngoài cửa, đèn dầu đốt sáng cả một đêm.....

“Uy uy, ngươi nghe gì chưa?”

“Chuyện gì?”

“Nghe nói Hạ minh chủ bị người ám toán!”

“Không phải đâu? Là ai lợi hại như vậy a?”

“Không biết là thần thánh phương nào a..... Chính là đối phương cũng bị Hạ minh chủ tru diệt, nhưng Hạ minh chủ cũng bị đánh thành trọng thương a. Tựa hồ còn trúng độc, thầy thuốc trong trấn đều được thỉnh đi trị liệu, ngay cả đại phu trấn bên cạnh cũng mời đến.”

“Có cứu được không?”

“Cái này khó nói, nếu có thể cứu dễ dàng thì cần gì phải mời đến nhiều đại phu như vậy.....”

“Nói vậy tánh mạng Hạ minh chủ đang bị đe dọa sao?”

“Ai..... mệnh y thực không tốt a, làm minh chủ còn không đến một năm liền gặp phải loại sự tình này.”

Tin tức Hạ Cảnh Tề bị thương bất hính nhi tẩu (không chân mà chạy, ý là: lan truyền rất nhanh), sự phát không đến hai ngày liền truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ. A Lê ở chợ đợi không đến nửa canh giờ chợt nghe đến việc này, nhất thời vì thương thế của Hạ Cảnh Tề đích mà lo lắng không thôi.

Hắn tâm thần không yên mà ngồi nửa ngày, suy đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn là ngừng buôn bán, chạy đến An phủ.

Nhưng mà..... bỗng nhiên chạy tới, có thể hay không mang đến rắc rối cho y? A Lê chần chờ lui ở góc đường, chăm chăm nhìn đại môn, rồi lại không có dũng khí tiến lên.

Hắn do dự nhìn thật lâu, đại môn An phủ bỗng dưng mở ra, một lão đại phu cùng một tiểu đồng đi ra ngoài cửa.

“Đại phu! Đại phu! Xin chờ một chút!” – Dương Duyệt Tâm đuổi theo ra, hai mắt nàng đỏ bừng, tựa hồ đã khóc thật lâu rồi.

“Đại phu! Mời người ngắm lại biện pháp, cứu lão gia ta đi!”

Đại phu kia lắc đầu xua tay tỏ vẻ bất lực.”Hạ phu nhân, xin thứ cho lão phu học nghệ không tinh, không thể trị liệu Hạ minh chủ.....”

“Đại phu! Nhất định còn có biện pháp mà, van cầu ngài xem lại một lần nữa có được không?” – Dương Duyệt Tâm đau khổ cầu xin.

Quản gia trong An phủ cũng đã chạy tới: “Đại phu! Ngài là hi vọng cuối cùng của chúng ta, van cầu ngài ... một lần nữa chẩn bệnh cho Hạ lão gia, cố gắng tìm phương pháp trị liệu a.....”

“Nhị vị, thật sự xin lỗi, Hạ minh chủ trúng độc, lão phu trước đây chưa từng gặp, thật sự không khả năng giải cứu. Nhị vị vẫn là nên đi thỉnh cao nhân khác đi, cáo từ.” – Đại phu vội vàng nói xong, dẫn tiểu đồng nhanh chóng rời đi.

Dương Duyệt Tâm bụm mặt, khóc nức nở tưởng chừng như đứt từng khúc ruột, lão quản gia ở một bên vừa dịu dàng vừa giúp nàng lau nước mắt.

Một trận tiếng bước chân truyền đến, hai người ngẩng đầu. A Lê thần tình lo lắng má đi đến trước mặt bọn họ, hắn không đành lòng nhìn Dương Duyệt Tâm đầy mặt châu sa, hai ngón tay xoắn xoắn vào nhau, cẩn thận hỏi: “Thật có lỗi..... lại đến quấy rầy các người..... Xin hỏi..... Ta có thể đi xem Hạ minh chủ hay không?”

Dương Duyệt Tâm lau đi nước mắt trên mặt, cố làm ra vẻ mạnh mẽ, nhưng giọng nói vẫn mang chút nức nở: “Đương nhiên có thể..... A Lê công tử, mời vào.....”

A Lê đi theo bọn họ vào một căn phòng hoa mỹ mà thanh lịch, ở đó hắn nhìn thấy Hạ Cảnh Tề đang hấp hối. Đối phương thần trí không rõ nằm ở trên giường, sắc mặt thâm đen khiến người khác phải sợ hãi. Toàn thân y không ngừng run rẩy, hai mắt nhìn chăm chăm phía trước, loại ánh mắt vô hồn này, tựa như là nhìn thấy Diêm La đến lấy mạng.

A Lê như thế nào cũng không nghĩ tới y lại bị đả thương nghiêm trọng như thế, hắn che miệng, đau lòng khẽ gọi: “Tam Lang.....”

Dương Duyệt Tâm bên cạnh không ngừng rơi nước mắt, Tiểu Diễm ôm nàng, liên tục an ủi: “Tiểu thư, ngài phải kiên cường một chút. Cô gia cát nhân thiên tướng, nhất định có thể sống qua ải này.....”

“Tiểu Diễm, ta nên làm cái gì bây giờ.....” – Dương Duyệt Tâm khóc ngất vào trong lòng nàng.

“Chúng ta đã phái người đi tìm An Lão gia, chỉ cần lão gia có thể nhanh chóng trở về, cô gia có thể được cứu.” – Tiểu Diễm cổ vũ nàng, Dương Duyệt Tâm lại khóc lụy hơn.

“Đại phu nói trong vòng 3 ngày nếu không giải độc, tướng công liền không thể cứu được nữa! Chúng ta hiện tại không biết nghĩa phụ ở nơi nào! Như thế nào có thể ở trong vòng 3 ngày tìm được hắn?!”

A Lê ở một bên nghe xong, rốt cục nhịn không được hỏi: “Chẳng lẽ thật sự không có đại phu nào có thể cứu Hạ minh chủ sao?”

Tiểu Diễm khổ sở mà trả lời: “Đại phu trong phạm vi vòng vài trăm dặm quanh đây, chúng ta đều đã tìm đến! Tất cả mọi người nói cô gia trung chính là kì độc, trong thiên hạ không ai có thể giải.....”

Đôi mắt A Lê đích cũng đỏ lên, khăn khăn nói: “Tại sao có thể như vậy.....”

Lúc này, lão quản gia, từ nãy đến giờ có vài điều muốn thưa rồi lại thôi, rốt cục nhịn không được nữa, nói: “Không phải, có một người có thể cứu Hạ lão gia.....”

Mọi người vừa nghe, lập tức hai mắt sáng lên vây quanh lão.

“Là ai?!”

“Vẫn là..... Quên đi..... Chúng ta không có khả năng tìm người kia.....” – Lão quản gia nói quanh co.

Dương Duyệt Tâm kích động hô: “Chỉ cần có thể cứu tướng công! Ta mặc kệ hấn có thể hay không thể tìm! Người nói mau!”

Tiểu Diễm cũng phụ họa: “Đúng vậy! Tới tình trạng này còn nói cái gì quên đi? Hơn nữa, người không có thử qua thì làm sao biết là không thể?”

A Lê cũng đáp lời: “Lão nhân gia, van cầu ngài nói cho chúng ta biết!”

Lão quản gia không có biện pháp, đành phải thấp giọng nói: “Chỉ có một người có thể cứu Hạ lão gia, chính là Tả thần y ở Hắc Phong Lĩnh.....”

“Tả thần y?” – Tất cả mọi người hoang mang lặp lại.

Lão quản gia gật gật đầu: “Các người còn nhớ không? Lần trước tam đồ đệ của An lão gia —— Thân Đồ công tử cũng là thân trúng kì độc, lúc ấy chính là An Lão gia đi tìm vị thần y kia, mới có thể đem giải được trở về.....”

“Nói như vậy, chỉ cần chúng ta đi cầu vị Tả thần y kia, tướng công có thể được cứu sao?” – Dương Duyệt Tâm nín khóc mỉm cười, hưng phấn không thôi.

Lão quản gia thì ngược lại, làm ra sắc mặt ngưng trọng, lắc đầu.”Tiểu thư, Tả thần y kia tính tình cổ quái, không kiên nhẫn ai, nghe nói bởi vì hấn nợ ân tình An lão gia, cho nên mới đáp ứng giúp An Lão gia. Hơn nữa, cho dù là như vậy, An Lão gia lần trước đi tìm hấn cũng chịu rất nhiều đau khổ.....”

“Chúng ta đây lấy danh nghĩa An lão gia đi tìm hấn không phải là được rồi sao?” – Tiểu Diễm nói.

“Không được..... An Lão gia lần trước nói, đó là lần cuối cùng hấn cầu Tả thần y. Tả thần y phi thường đáng sợ, nếu không phải vì bất đắc dĩ, An Lão gia căn bản cũng không nghĩ đi tìm hấn.....”

“Ta mặc kệ nhiều như vậy!” – Dương Duyệt Tâm kêu lên: “Đây là hy vọng cuối cùng để cứu sống tướng công! Vô luận như thế nào chúng ta đều phải đi tìm vị thần y kia!”

A Lê ở bên cạnh yên lặng gật đầu, tuy rằng hấn không mở miệng, nhưng quyết tâm trong mắt tuyệt nhiên không kém Dương Duyệt Tâm.

Mặt đất lầy lội tản mát ra từng trận mùi tanh tươi, cành lá hỗn độn đan vào nhau tạo ra một mảnh rừng rậm âm khí bức người, mây đen bao phủ phía trên đỉnh núi tựa hồ vĩnh viễn cũng sẽ không tiêu tán, mặc dù là chính Ngọ trưa hè, đứng ở chân núi vẫn có thể khiến người ta cảm nhận được từng trận hàn ý.

“Phu nhân, tới rồi.”- Xa phu dừng xe ngay trước cánh rừng, cao giọng gọi.

Dương Duyệt Tâm thân thủ từ trên xe nhảy xuống. Một cỗ xe ngựa khác, đơn giản hơn, cũng dừng lại phía sau, từ trên xe nhảy xuống chính là A Lê cùng lão quản gia An phủ.

A Lê đi đến trước xe của Dương Duyệt Tâm, lo lắng hỏi: “Hạ minh chủ không có việc gì đi?”

“Không có chuyện biến xấu.” – Dương Duyệt Tâm vén màn xe lên, nói nhỏ: “Người có thể xem.....”

A Lê dùng động tác mềm nhẹ chống nửa người trên, nhìn xung quanh một chút. Hạ Cảnh Tề nằm trong một góc sáng sửa của xe ngựa, trên người y là một tấm chăn thật dày. Sắc mặt y vẫn rất kém, nhưng ít ra không có ác like65t như hôm qua.

Hạ Cảnh Tề đại ra cùng hần nhìn nhau, đồng tử không có một tia dao động, giống như kẻ si ngốc.

Dương Duyệt Tâm ở phía sau A Lê nói: “Cho quản gia lưu lại chăm sóc, chúng ta mau chóng đi tìm vị thần y kia đi.”

Nghe nói trên Hắc Phong Lĩnh tràn đầy độc vật, còn có bầy rập mà thần y thiết hạ, bọn họ trước hết cầu được thần y đáp ứng, mới có thể đưa Hạ Cảnh Tề đi trị liệu.

“Ân.....” – A Lê thâm tình nhìn Hạ Cảnh Tề một cái, cuối cùng buông màn.

Một gã thị vệ hộ tống bọn họ lên núi, những người còn lại lưu lại chiếu cố Hạ Cảnh Tề.

Đoàn người đi dọc theo sơn đạo chỉ có thể phân biệt một cách mơ hồ, bọn họ cũng không biết vị thần y kia ở đâu, chỉ biết tận lực tìm kiếm địa phương có người sinh sống.

Thị vệ phụ trách mở đường, Dương Duyệt Tâm đi giữa, A Lê đi sau cùng. Cứ đi được một đoạn, thị vệ lại buộc lên thân cây một sợi dây màu đỏ làm dấu.

Đi không đến nửa dặm, Dương Duyệt Tâm đã mùi hôi tứ phía làm cho trắng bệch. Trên mặt đất đen thui phủ đầy xác côn trùng cùng phân thú, mỗi bước chân đặt xuống, sẽ phát ra âm thanh “két két” ghê tởm. Mỗi phiến lá quanh mình đều nhớp nháp, con sên ở trên lá cây chậm chạp di chuyển, còn thêm một ít côn trùng không rõ loại.

Dương Duyệt Tâm toàn thân nổi da gà, loại địa phương đáng sợ này, nàng một khắc cũng không nghĩ đi xuống, nhưng vì cứu Hạ Cảnh Tề, nàng phải nhẫn nại!

Nàng lấy tay bịt mũi, tiếp tục đi trước.

Sơn đạo càng ngày càng hẹp, cây cối cũng càng ngày càng rậm rạp, vô luận Dương Duyệt Tâm né tránh như thế nào, đều không thể tránh niêm dịch trên cây dính vào người.

Khi bọn họ đi qua một thân cây, Dương Duyệt Tâm vô ý đụng tới một bó cành. Rầm —— lá cây trên đỉnh đầu rơi xuống, một vật thể to lớn nhớp nháp rơi trên đầu cùng trên người nàng. Dương Duyệt Tâm run rẩy nhìn lại, đúng là vô số trứng trùng!

“Ô oa ——!!” – Nàng rớt cục không chịu nổi hét rầm lên.

Cùng lúc, chim chóc trong núi rừng như thể đáp lại tiếng nàng cũng kêu rầm trời, tiếng kêu bén nhọn nhốn nháo nổi lên bốn phía.

A Lê cùng thị vệ cuống quýt giúp nàng phải sạch trứng trùng cùng lá cây trên người.

“Ô..... Ô..... Ô.....” – Dương Duyệt Tâm cả người phát run, khóc thét, khuôn mặt không thấy một tia huyết sắc.

A Lê ôn nhu trấn an: “Không có việc gì, đều sạch sẽ rồi.”

Dương Duyệt Tâm nước nỏ gật gật đầu, thị vệ nhìn không được, hảo ngôn khuyên nhủ: “Phu nhân, nếu không ngại đi về trước đi, để chúng ta đi tìm Tả thần y là được.....”

“Không được.....” – Dương Duyệt Tâm cố chấp nói: “Quản gia nói, phải là người trọng yếu của người bệnh đi cầu xin, hần mới lo lắng trị liệu..... Nếu ta không đi, các người ngay cả gặp thần y cũng không được.....”

A Lê cùng thị vệ bất đắc dĩ liếc mắt với nhau một cái, đành để nàng tiếp tục đi theo.

Dọc theo đường đi gặp không ít xà trùng cùng thử loại (chuột), Dương Duyệt Tâm mỗi lần đều bị dọa đến mất hồn, nhưng ít ra vẫn sống qua khỏi. Một lúc lâu sau, ba người rốt cục đi đến sườn núi, cây cối nơi đó hơi thấp bé, nhưng trên mặt đất cỏ mọc um tùm, đường càng thêm khó phân biệt.

Thị vệ đi ở phía trước quay đầu lại dặn dò: “Nhị vị cẩn thận một chút, chỉ sơ nơi này có cơ quan.”

Hần vừa dứt lời, A Lê cùng Dương Duyệt Tâm cùng lúc giậm lên bầy rập ——

“Nha nha ——!!”

A Lê cùng Dương Duyệt Tâm bị dây thừng trói chân, treo ngược lên cây. Thị vệ nhanh chóng rút kiếm nhảy lên, muốn đem dây thừng đang trói chặt bện hì cắt đứt, nhưng dây thừng lại quá chắc, cắt mãi vẫn không xong.

“Ồ..... Mau cứu ta! Mau cứu ta!” – Dương Duyệt Tâm khóc hô, nước mắt ràn rụa. A Lê treo trên cây lúc ẩn lúc hiện, hẩn nhìn cảnh cây bốn phía, trong cái khó ló cái khôn, kêu lên:

“Đem nhánh cây chém đứt đi.”

Thị vệ kia vừa nghe biện pháp này, lập tức dùng sức đốn xuống nhánh cây buộc dây thừng, bang bang vài tiếng, A Lê cùng Dương Duyệt Tâm rơi trên bụi cỏ. Nhưng mà, cùng bọn họ rơi xuống không chỉ có nhánh cây, còn có một vật thể màu đen——

Dương Duyệt Tâm đứng lên, thành linh nhìn thấy thứ bên cạnh mình..... Nàng nhất thời mặt không còn chút máu, hét lên một tiếng, chớp mắt đã hôn mê.

A Lê cùng thị vệ nhìn lại, kia đúng là một thi thể hư thối!

Hắn là người trúng bẫy rập mà chết đi, thi thể mặt ngoài thối rữa không chịu nổi, tràn đầy giòi bọ, thật sự làm cho người ta sợ hãi đến cực điểm, ngay cả hai đại nam nhân nhìn cũng nhin cũng không chịu được nôn ra một trận. A Lê áp chế cảm giác buồn nôn, bối rối cởi bỏ dây thừng quanh chân, cùng thị vệ hợp lực đem Dương Duyệt Tâm nâng dậy, đưa đến dưới một tán cây.

Thật lâu sau, Dương Duyệt Tâm từ từ tỉnh lại.

Nàng vừa tỉnh lại đã bắt đầu khóc thút thít, vô luận A Lê cùng thị vệ khuyên như thế nào đều không chịu bình tĩnh lại, xem ra nàng không thể kiên trì không nổi nữa, A Lê đối thị vệ nói: “Phiền người hộ tống Hạ phu nhân xuống núi có được không?”

“Vậy người.....”

“Đừng lo, ta tiếp tục đi tìm thần y, nếu tìm được hắn, ta sẽ gửi tín hiệu cho các người.” – A Lê vuốt đạn tín hiệu trong ngực áo, nói.

“Vậy được rồi.....” – Thị vệ nâng Dương Duyệt Tâm đứng lên, dặn dò: “A Lê công tử, chính người phải cẩn thận, nếu gặp phải nguy hiểm lập tức gửi tín hiệu, ngàn vạn lần đừng miễn cưỡng.”

“Ân” – A Lê đứng lên, nhìn bọn họ rời đi theo đường cũ.

Hắn tiếp tục đi tới, rút kinh nghiệm ban nãy, A Lê không dám tiếp tục nghênh ngang đi ở giữa đường, hắn lựa chọn bám rễ cây mà đi. Hắn mỗi bước đều rất cẩn thận, xác định không có nguy hiểm mới bán ra cước bộ, kể từ đó, hắn quả nhiên thành công né tránh những bẫy rập khác.

Nhưng là, sự tình tiến triển cũng không mấy thuận lợi, A Lê ở trên núi tìm kiếm hơn nửa ngày, vẫn không tìm ra chỗ ở của thần y. Hơn nữa phi thường không may, hắn phát hiện chính mình lạc đường!

Mất thấy trời sắp tối rồi, hắn lại chỉ có thể ở tại chỗ đảo quanh.

A Lê lâm vào tình trạng kiệt sức, vừa mệt vừa đói, hắn mệt mỏi ngồi tựa vào một gốc cây, đang chuẩn bị xuất ra đạn tín hiệu cầu cứu, bỗng nhiên một ánh sáng màu vàng mỏng manh giữa rừng cây lôi kéo sự chú ý của hắn.

Đó là..... Ánh lửa! A Lê kinh hãi nghĩ tới, có lửa tức có người, hắn lập tức rút tay khỏi ngực áo, hướng theo ánh lửa đi đến.

Khoảng cách dần rút ngắn, A Lê cũng thấy rõ ánh lửa là từ đâu truyền đến. Đó là một trúc lâu hai tầng, xây bên cạnh một cái ao nhỏ, xung quanh được dọn dẹp gọn gàng, sạch sẽ, phía trước tiểu ốc là một mảnh vườn trồng đủ loài kỳ hoa dị thảo.

A Lê đến trước trúc lâu, không khí yên lặng ở đây hoàn toàn bất đồng với những nơi khác trên núi, ngay cả không khí cũng có vẻ tươi mát hơn nhiều.

A Lê đang muốn đi đến cầu thang trước cửa, một giọng nam trầm thấp từ bên cạnh truyền đến:

“Đứng ở đó.”

A Lê vừa nghe, thực tự giác mà dừng lại cước bộ. Chỉ nghe “sư” một tiếng, một nam tử mặc y bào xanh sẫm đứng ở bên cạnh hắn, A Lê kim lòng không đậu mà nhìn lại. Khi nhìn thấy mặt đối phương, hắn hơi hơi giật mình.

Trên mặt nam nhân kia nhìn không ra ngũ quan. Khi hắn nhìn kỹ, hóa ra đối phương ngoại trừ để lộ ra cái mũi, miệng cùng mắt đều được che dưới một lớp da giả.

Bản thân A Lê cũng bởi vì vẻ ngoài mà bị chán ghét, cho nên đối với một quái nhân mang mặt nạ như vậy, hắn cũng không có phản ứng quá dữ dội.

“Người là người nào?” – Đối phương thản nhiên đặt câu hỏi.

A Lê vội hạ thấp người, nói: “Tiểu nhân là A Lê, một vị bằng hữu của ta thân trúng kì độc, đại phú bên trong trấn đều không có biện pháp cứu chữa, nghe nói Tả thần y tại Hắc Phong Linh y thuật cao minh, cho nên tiểu nhân lên núi tìm y, hi vọng diện kiến ngài.....”

Hắn đang nói, trong phòng bỗng dưng truyền đến một thanh âm nhu hòa mang theo chút khàn khàn:

“Ta không chữa, trở về đi!”

A Lê hoảng sợ, dựa vào thanh âm mà nói, người này hẳn là còn trẻ tuổi, A Lê nghĩ thầm hẳn nhất định chính là vị thần y tính tình cổ quái kia, hắn vội vàng nói vọng vào phòng: “Thần y đại nhân, van cầu ngài cứu bằng hữu của ta, về việc thù lao..... Chỉ cần nằm trong khả năng, tiểu nhân nhất định tận lực đáp ứng.....”

Người trong phòng cười lạnh: “Ai cần thù lao của ngươi.”

A Lê không biết nên thuyết phục như thế nào mới tốt, hắn lòng nóng như lửa đốt, nói: “Van cầu Tả thần y ra tay cứu giúp, tiếp qua hai ngày không giải độc, y sẽ chết.....”

“Y chết hay không có quan hệ gì đến ta?” – lời đối phương nói ra quả nhiên lạnh lùng như trong lời đồn đãi.

“Bằng hữu của ta gọi Hạ Cảnh Tề, là tân nhậm võ lâm minh chủ..... sư phụ y chính là tiền nhiệm minh chủ An Trường Quân, ngài hẳn là cũng quen biết..... Tiểu nhân van cầu Tả thần y hỗ trợ trị liệu.....” – A Lê cố gắng thuyết phục.

“Hôm nay cho dù là Thiên Vương lão tử đến đây, ta cũng không cao hứng trị liệu.”

A Lê bùm một tiếng quỳ xuống, khấu đầu mấy lần. Miệng không ngừng cầu xin nói: “Thần y đại nhân! Van cầu ngài cứu y! Van cầu ngài!”

Thần y kia bỗng đứng nổi hừng, nói: “Các ngươi chính là bằng hữu mà thôi, vì sao ngươi phải khẩn trương như vậy?”

A Lê không biết nên giải thích quan hệ giữa mình và Hạ Cảnh Tề như thế nào, hắn khó xử nắm vạt áo, vô thức trả lời: “Quả thật chính là bằng hữu..... Chỉ là chúng ta quen biết thật lâu..... Thực xin lỗi, thần y đại nhân, ta không biết nên nói như thế nào mới tốt.....”

Nam tử mang mặt nạ vẫn đứng ở ngoài cửa lắng nghe mà không nói một lời. Thần y bất ngờ hỏi đến một vấn đề không liên quan: “Ngươi không phải một mình lên núi chứ?”

A Lê không nghĩ hắn có dụng ý, chi tiết trả lời: “Đúng vậy, nguyên bản có hai đồng bạn đi theo ta, sau bọn họ có việc, không thể không rời đi trước.....”

“Hai người kia có quan hệ gì với người bị thương?”

“Một vị là thê tử của y, một vị khác là người hầu.....”

“A, thê tử người ta đều đi rồi, vậy ngươi còn làm gì?”

A Lê cắn môi dưới, mang chút khóc nức nở nói: “Ta muốn cứu y.....”

“Ngươi gạt ta.” – Thần y thình lình nói. A Lê cả kinh, cuống quýt lắc đầu.

“Tiểu nhân không có lừa ngài, những lời tiểu nhân nói đều là thật.....”

Cửa gỗ phút chốc mở ra, một nam tử toàn thân hắc đưa lưng về phía ánh lửa, đứng trước mặt A Lê. A Lê híp mắt, không thể thấy rõ diện mạo của hắn.

Hào quang vòng quanh thân hình duyên dáng của đối phương, mái tóc đen dài quá thắt lưng lóe ra tinh quang. A Lê không dám tin mà trừng mắt nhìn, toàn bộ tóc trên trán thần y kia cư nhiên là màu trắng! Là hắn nhìn lầm rồi, trên đời thật sự có một kỳ nhân như thế?

Không đợi hắn theo từ trong kinh ngạc khôi phục lại, Tả Tĩnh Phàm lạnh lùng nói: “Nếu chỉ là vì cứu bằng hữu, người không có khả năng mạo hiểm chạy tới nơi này. Nói mau, các người có quan hệ gì? Nếu dám nói dối, ta liền cắt lưỡi người!”

A Lê cũng không khiếp sợ trước những lời uy hiếp của Tả Tĩnh Phàm, hắn chính là lo lắng nếu tội đối phương, hắn sẽ không chịu cứu Hạ Cảnh Tề! A Lê siết chặt vạt áo, ấp úng đáp:

“Chúng ta trước đây sống với nhau rất lâu, tình cảm sâu đậm. Bất quá..... Y hiện tại thân phận cao quý, ta không xứng..... Đối với y mà nói, chúng ta quả thật chính là những bằng hữu bình thường..... Thậm chí..... Ngay cả bằng hữu cũng không thể nói rõ. Chính là ta..... Là ta tự mình đa tình, ôm mộng ta và y vĩnh viễn cùng một chỗ..... Tuy rằng y thực chán ghét ta, nhưng..... Ta không thể trở mặt nhìn y chết..... Chỉ cần có thể cứu y, ngài muốn ta làm gì cũng được.....”

Tả Tĩnh Phàm cười lạnh: “Người cũng bị coi thường.”

A Lê không lời hắn nói đã kích đến, chính là yên lặng cúi đầu.

“Vì cứu một kẻ khinh thường người, người nguyện ý trả giá hết cả?”

A Lê cười khổ một chút, nói nhỏ: “Ta tứ cố vô thân, sống trên đời cũng vô dụng..... Cho dù chết..... Cũng không có ai vì ta mà thương tâm, nhưng còn y..... Y có thể thất, cũng có rất nhiều bằng hữu quan tâm y..... Hơn nữa y vẫn là vô lâm minh chủ..... Nếu có thể..... Ta nguyện ý dùng tánh mạng của ta trao đổi.....”

“Hừ..... Cho dù người làm như vậy, y cũng sẽ không cảm kích người.”

A Lê lắc đầu: “Ta không cần y cảm kích ta, ta làm như vậy..... Chính là không muốn làm ... thất vọng tâm chính mình mà thôi.....”

“Tâm của người phải không.....” – Tả Tĩnh Phàm thành linh bắt được cánh tay hắn, kéo hắn đứng lên. A Lê đứng gần nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp bất phàm của đối phương, vừa sợ hãi vừa bị mê hoặc.

Tả Tĩnh Phàm khẽ hỏi: “Tâm của người như thế nào?”

“Ta.....” – A Lê nuốt nuốt nuốt bọt, có điểm đáp không được.

“Chỉ cần cứu y, người sẽ toại nguyện sao?”

“Ân.....” – A Lê gật đầu.

“Cho dù y tuyệt không cảm tạ người, cho dù y như trước chán ghét người, người cũng nguyện ý dùng sinh mệnh cứu y?”

“Đúng vậy.....” – A Lê cúi đầu nói: “Chỉ cần có thể cứu y là được.....”

Tả Tĩnh Phàm buông hắn ra, trong mắt lóe ra quang mang khác thường, thần nhiên nói: “Ta đối với người có chút hứng thú..... Được rồi, ta đáp ứng người cứu tên bằng hữu kia.”

A Lê vui mừng quá đổi, lập tức quỳ xuống dập đầu.

“Cám ơn thần y đại nhân!”

“Bất quá, ta có một điều kiện.”

“Xin ngài cứ nói, chỉ cần ta có thể làm, cái gì ta đều đáp ứng ngài.” – A Lê dững dưng đáp lại.

“Tốt lắm.....” – đôi môi duyên dáng của Tả Tĩnh Phàm gợi lên một nét cười lạnh.

11. Chương 10

Năm ngày sau —

Ngoài cửa sổ truyền đến tiếng chim chóc rộn ràng đón chào bình minh, nắng sớm ấm áp chiếu trên trướng. Hạ Cảnh Tề mở ra mí mắt nặng trĩu, thất thần nhìn đỉnh giường khắc hoa.

Hạ Cảnh Tề chỉ cảm thấy trong óc loạn thành một đồng. Hắn tỉnh lại không lâu, nha hoàn phụ trách chăm sóc liền phát hiện. Nàng kinh hãi gọi người, Dương Duyệt Tâm và lão quản gia rất nhanh đã có mặt.

Dương Duyệt Tâm gắt gao nhìn y, đôi mắt phiếm hồng tỏa ra tình tố phức tạp. Lão quản gia còn cảm động đến nước mắt, thì thào: “Hạ lão gia..... Ngài cuối cùng tỉnh lại..... Thật sự là ông trời phù hộ a..... “

Hạ Cảnh Tề hé miệng, đang muốn nói chuyện, trong cổ họng lại cảm thấy nóng rát đau đớn, y ho khan dữ dội, nha hoàn nhanh nhẹn dân nước trà cho y.

Hạ Cảnh Tề hồi sức, lúc này mới khàn khàn hỏi han: “Ta ngủ đã bao lâu?”

“Gần mười ngày.....” – Quản gia lau nước mắt nói: “Vị Tả thần y kia quả nhiên y thuật cao minh, hần nói ngài năm ngày sau sẽ tỉnh lại, người liền thật sự đúng hạn đã tỉnh.”

“Tả thần y?” – Hạ Cảnh Tề suy tư một lát, hỏi: “Chẳng lẽ chính là vị thần y lần trước phối được cho sư đệ?”

“Chính là hần.”

“Sư phụ nói qua, người này tính tình cổ quái, sẽ không dễ dàng làm cứu người..... Hần vì sao đáp ứng chữa bệnh cho ta?”

Nói đến đây, quản gia cùng Dương Duyệt Tâm bỗng nhiên mang biểu tình trầm trọng. Hạ Cảnh Tề thấy bọn họ lâm vào trầm mặc, trong lòng nhất thời khả nghi.

“Làm sao vậy?”

Quản gia đang muốn mở miệng, bị Dương Duyệt Tâm thân thủ ngăn lại.

“Để ta nói.....” – Trong mắt Dương Duyệt Tâm lóe ra quang mang khác thường, dường như đang cố gắng tìm lấy một chút dũng khí.

Hít sâu mấy hơi, nàng chậm rãi nói: “A Lê công tử mạo hiểm lên núi cầu Tả thần y chữa bệnh cho người, Tả thần y yêu cầu A Lê lưu lại cho hần làm công cụ thí nghiệm thuốc, hần mới có thể cứu người, A Lê công tử đã đáp ứng.....”

Nàng còn chưa nói xong, sắc mặt Hạ Cảnh Tề bỗng dưng đại biến, y nhảy xuống giường, nhưng chân tay bủn run nên chưa đi được mấy bước đã phải vịn ngã xuống.

Mọi người kinh hô nâng y đứng lên, Hạ Cảnh Tề cắn răng hỏi: “Thần y kia ở đâu?!”

Dương Duyệt Tâm chưa xót trả lời: “Ở Hắc Phong Linh.....”

“Ta muốn đi tìm hần.” – Hạ Cảnh Tề nắm tay, quản gia vội vàng khuyên can:

“Lão gia, ngài vừa mới khỏi bệnh, không thể cứ như vậy đi tìm hần a.....”

Dương Duyệt Tâm thỉnh thoảng hỏi: “Người thật sự để ý A Lê công tử đến vậy sao?”

Hạ Cảnh Tề ngẩn ra, hồ nghi mà nhìn lại nàng. Dương Duyệt Tâm cùng y nhìn nhau, hốc mắt rướm rướm lệ, nàng dừng một chút, thanh âm khàn khàn nói với quản gia cùng nha hoàn:

“Ta có việc muốn nói với lão gia, các người lui xuống đi.”

Bọn họ theo lời lui ra, trong phòng chỉ còn hai vợ chồng. Hạ Cảnh Tề và Dương Duyệt Tâm kẻ đứng người ngồi nhưng trong lòng ai cũng chất chứa đầy tâm sự.

Thật lâu sau, Dương Duyệt Tâm mới mở miệng: “Ta biết, người cùng A Lê công tử quan hệ không tầm thường.....”

Hạ Cảnh Tề cẩn thận quan sát nàng, không xác định nàng đã biết được bao nhiêu. Dương Duyệt Tâm không đợi y trả lời thuyết phục, thẳng nói tiếp:

“Gần đây, buổi tối người thường chạy ra ngoài, chính là đi gặp hần phải không.....”

Hạ Cảnh Tề tiếp tục trầm mặc, thái độ trầm mặc của hần đã chứng minh suy đoán của Dương Duyệt Tâm, nàng đau khổ mà tự giấu nỏ nụ cười.

“Chúng ta thành thân lâu như vậy..... Người lại không chạm qua ta một chút..... Người đối ta căn bản là không có cảm tình.....”

“Duyệt Tâm.....”

“Người cái gì cũng không cần nói, ” Dương Duyệt Tâm đánh gãy lời giải thích của y: “Tuy rằng ta biết người không thích ta, nhưng ta cũng không muốn nhận thua như vậy..... Ta nghĩ chính mình đối với người cảm tình sẽ không thua một người nam nhân, sẽ không thua cấp một nam nhân diện mạo xấu xí..... Nhưng ta phát hiện bản thân đã sai lầm rồi..... Hoàn toàn sai lầm rồi.....”

Hạ Cảnh Tề mờ mịt nhìn nàng, Dương Duyệt Tâm khóc nói: “Ta cùng hần lên núi tìm Tả thần y trị liệu cho người, đó chỉ là một nguyên nhân, kỳ thật ta còn muốn cùng hần phân cao thấp..... Ta tin tưởng tình cảm ta dành cho người có thể cảm động Tả thần y, làm cho hần đáp ứng cứu người..... Kết quả cảm động thần y cũng là hần! Ta căn bản ngay cả thần y cũng chưa thể tìm được, đã bị mấy thứ trên núi dọa hôn mê.....”

Hạ Cảnh Tề cúi đầu không nói, sau khi biết được A Lê vì y trả giá hết thảy, nội tâm y cũng dậy sóng mãnh liệt. Không khí trong phòng áp lực, chỉ có thể nghe được tiếng Dương Duyệt Tâm cúi đầu khóc nức nở.

Tiếng khóc dần dần dừng lại, Dương Duyệt Tâm lau khô nước mắt, hít sâu một hơi, kiên quyết nói: “Người viết thư cho ta đi.....”

Hạ Cảnh Tề kinh ngạc nhìn nàng, Dương Duyệt Tâm nói nhỏ: “Chúng ta chính là vợ chồng hữu danh vô thực..... Loại quan hệ này tiếp tục cũng không có ý nghĩa.....”

“Duyệt Tâm, người muốn làm gì? Ta cùng A Lê chính là.....” – Hạ Cảnh Tề suy nghĩ hơn nửa ngày vẫn nghĩ không ra cách nói chuẩn xác.

“Người không cần phủ nhận.....lần trước người nghe hần bị thương, lập tức khẩn trương..... Còn có lần này..... Người đối hần cũng là có tình, vì sao không thừa nhận?”

Hạ Cảnh Tề á khẩu không trả lời được, đôi mắt Dương Duyệt Tâm lại nóng lên.

“Hần đối với người cũng là tình sâu vô cùng..... Vì cứu người, ngay cả an nguy của bản thân cũng không chú ý..... Ta tự nhận không có biện pháp làm được như hần.....”

Ánh mắt Hạ Cảnh Tề kịch liệt kích động, Dương Duyệt Tâm nhắc lại: “Vô luận như thế nào, ta thật là bại bởi hần, hơn nữa thua tâm phục khẩu phục..... Xin người viết thư đi.....”

Hạ Cảnh Tề nhắm mắt, áy náy nói: “Ta rất xin lỗi người.....”

Dương Duyệt Tâm cười khổ. “Kỳ thật, thật lâu trước kia ta đã mơ hồ cảm thấy..... Người là vì ích lợi mới thú ta, nhưng ta cuối cùng không muốn từ bỏ hi vọng, ta nghĩ sau khi thành thân có thể cảm động người..... Lại nói tiếp, cũng là ta tự mình chuốc lấy cực khổ.....”

“Người đừng nói như vậy.” – Hạ Cảnh Tề hồ thẹn nói, y rốt cục hiểu được suy nghĩ của bản thân đã đã thương biết bao nhiêu người, vì sao đến bây giờ y mới nhận ra?.

Có lẽ là bởi vì vì tìm được đường sống trong chỗ chết làm cho y nhìn thấu một sự tình.....

Dương Duyệt Tâm kiên cường cười, nói: “Tốt lắm, đừng chậm trễ thời gian..... Người phải nhanh một chút đi cứu A Lê công tử..”

“Ân.....” – Hạ Cảnh Tề gật đầu, gắt gao hạ quyền tâm.

Trên người dính đầy niêm dịch cùng lầy lội, hòa lẫn với mồ hôi gợi lên một mùi tanh tưởi khiến kẻ khác hít thở không thông, thân thể vừa mới khỏi bệnh bởi vì vất vả chạy đi mà mệt mỏi không chịu nổi. Nếu có thể, y giờ phút này thậm chí cởi một thân quần áo nhớp nháp, hảo hảo tẩy nước ấm một lần.

Nhưng y lại chỉ có thể đứng dưới mặt trời chói chan phơi nắng. Hạ Cảnh Tề lau một tầng mồ hôi, nhìn chăm chăm trúc lâu cao hai tầng trước mắt. Một canh giờ trước, y rốt cục tìm được nơi ở của Tả Tĩnh Phàm, một gã nam tử mang mặt nạ quỷ dị ngăn y ở ngoài cửa.

Sau khi y nói rõ lý do đến đây, nam tử kia vẫn không nguyên cho đi, nói Tả thần y tạm thời không muốn gặp khách, bảo y chờ ở bên ngoài. Hạ Cảnh Tề biết rõ đối phương khó chơi, lấy tình trạng thân thể hiện giờ của mình, không thích hợp xông vào, vì thế hợp tác chờ đợi bên ngoài.

Thái dương từ đỉnh đầu chuyển tới sau lưng, phụ cận cũng không có bóng mát, y cứ như vậy mà chờ đợi nhiệt đầu vầng mắt hoa.

Hạ Cảnh Tề nghĩ vị Tả thần y kia là đang khảo nghiệm y, y sẽ không vì vậy mà buông tha! So với cái giá A Lê phải trả cho y, chính mình hiện tại chịu một chút khổ quả thật không đáng kể!

Hạ Cảnh Tề kiên nhẫn đứng đợi, thẳng đến khi mặt trời xuống núi, bốn phía dần trở nên âm u.

Ánh lửu màu vàng nhạt từ cửa sổ trúc lâu lọt ra ngoài, tiếp theo là mấy tiếng bì bõm, Hạ Cảnh Tề ngẩng đầu nhìn. Tên mặt nạ đi ra, hờ hững nói: “Tả thần y mời người vào.”

Xem ra chính mình thành công! Hạ Cảnh Tề tràn đầy tự tin theo sát hần vào nhà.

Trong phòng phiêu đăng huân hương hoa cỏ, ngăn tủ lớn sát tường bày đầy chai lọ, chính giữa phòng là bàn ghế bằng trúc, bố trí tương đối sạch sẽ.

Hạ Cảnh Tề đứng gần ba canh giờ, chân đã sớm bủn rủn không thôi, y đang muốn ngồi xuống ghế trúc, một thanh âm lãnh liệt bỗng dưng truyền đến:

“Không được ngồi!”

Hạ Cảnh Tề dừng lại, đứng thẳng thân mình nhìn lên. Một thanh niên thân hắc bào tử đi theo người đeo mặt nạ từ phía sau màn trúc bước ra, hần có khuôn mặt diêm lệ, dáng người mềm dẻo, khí độ cao nhã, như tiên nhân hạ phàm. Bất quá làm cho Hạ Cảnh Tề kinh ngạc chính là người này nhìn qua chỉ trên dưới hai mươi tuổi thế nhưng trán đã phủ đầy tóc màu ngân bạch.

Tả Tĩnh Phàm ngồi trên ghế trúc, còn người đeo mặt nạ cung kính đứng bên cạnh hần. Tả Tĩnh Phàm hèn mọn liếc nhìn Hạ Cảnh Tề, dùng khẩu khí lộ rõ sự chán ghét nói: “Hồi, tránh xa ta một chút, đừng làm dơ địa phương của ta.”

Lời nói chanh chua như vậy lại được nói ra từ miệng của một mỹ nhân khổng lồ không thể khiến người khác có chút thất vọng. Hạ Cảnh Tề đã lâu chưa bị người khác sỉ nhục như thế, nhưng vì A Lê, y không thể động khí. Hạ Cảnh Tề bình tĩnh từng bước lui về phía sau, ôm quyền nói:

“Tại hạ Hạ Cảnh Tề, ta vài ngày trước trúng kì độc, được Tả thần y ra tay cứu chữa, tại hạ đối với việc này vô cùng cảm kích.”

Y nói xong, lấy từ trong bao quần áo ra một cái hộp, mở ra, hai tay trình lên —— bên trong chứa đầy vàng thỏi chói mắt, còn có một ít vật dụng bằng ngọc bích giá trị xa xỉ.

Tả Tĩnh Phàm tao nhã nhướng mắt, thờ ơ nhìn lướt qua.

“Người lấy loại đồ vật này tới là có ý tứ gì?”

Chừng này của cải cũng đủ để mua đứt một thành trì! Hạ Cảnh Tề biết hần là cố ý làm khó dễ, y áp chế lửa giận: “Tuy rằng đối với thần y mà nói, này chính là một ít bé nhỏ không đáng kể, nhưng dù sao cũng là tâm ý của tại hạ, khẩn cầu thần y xin vui lòng nhận cho.”

“Ta chính là không vui lòng nhận, người muốn như thế nào?” – Tả Tĩnh Phàm không coi ai ra gì đáp, lại lấy ra một phiến trúc giữa móng tay.

“Nếu Tả thần y chường mắt, tại hạ ngày sau nhất định nghĩ biện pháp tìm được lễ vật mà ngài thích.....”

“Không cần.” – Tả Tĩnh Phàm cắt lời y: “Ít quanh co đi, người hôm nay tới để làm gì? Ta bề bộn nhiều việc, nói xong người là có thể biến đi.”

“Nếu tả thần y sự vội, kia tại hạ cứ việc nói thẳng đi.” – Hạ Cảnh Tề khéo léo nói: “Nghe nói một vị bằng hữu của tại hạ bị thần y lưu lại làm khách, tại hạ hôm nay là tới tiếp hân trở về.”

Tả tĩnh phàm cười lạnh: “Bằng hữu của người? Vậy cũng là một kẻ toàn thân tanh tưởi, ta như thế nào hội lưu bằng hữu của người làm khách?”

“Tả thần y, bằng hữu của tại hạ tên A Lê, ta nghĩ ngài hẳn là có biết hẳn.”

“Nga, nghe người nói như vậy..... Ta thật nhớ ra rồi.” – Tả Tĩnh Phàm cười, ác độc nói. “Ta có một con heo rừng chuyên môn dùng để thí nghiệm thuốc cũng gọi là A Lê.”

Hạ Cảnh Tề rốt cục kiềm chế không được, người này thật sự khinh người quá đáng! Y trầm giọng nói: “Tả thần y có thể vũ nhục ta, nhưng thỉnh không cần chửi bới bằng hữu của ta!”

“Bằng hữu của người?” – Tả Tĩnh Phàm hừ lạnh: “Bằng hữu đối với người mà nói là gói đến thì đến đuổi đi thì đi sao? Khi có giá trị liên lợi dụng một chút, khi vô dụng liền nhả tâm vứt bỏ?”

Hạ Cảnh Tề bối rối, xem ra Tả thần y đã biết không ít chuyện giữa y và A Lê. Nhuệ khí của y chợt giảm, hổ thẹn cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Thần y giáo huấn không sai, A Lê không những là bằng hữu của ta, hẳn còn là ân nhân cứu mạng của ta..... Là người trọng yếu nhất đối với ta..... Hẳn đối ta có tình có nghĩa, ta lại làm rất nhiều chuyện có lỗi với hẳn..... Ta biết chính mình tội ác tày trời.....”

“Người đẹp mấy lời nói đang thương đó đi, nói với ta cũng vô dụng.” – Tả Tĩnh Phàm lạnh lùng bác bỏ.

“Ta quả thật làm cho hẳn bị rất nhiều khổ! Đời này đều bồi thường không hết!” – Hạ Cảnh Tề kích động rống to: “Nhưng từ giờ trở đi, ta sẽ cố gắng chuộc tội! Thỉnh cầu ngài đem hẳn trả lại cho ta! Để ta hảo hảo đối hẳn!”

Tả Tĩnh Phàm kiêu căng hỏi: “Lúc trước chính hẳn đáp ứng lưu lại, mà nay người nói đưa ta sẽ đưa sao?”

“Tả thần y, chỉ cần người thả A Lê, ta nguyện ý thay thế hẳn tới làm vật thí nghiệm!” – Hạ Cảnh Tề bằng lòng trả bất cứ giá nào, nói.

“Hừ, ta sẽ không đem ta được liệu trân quý lãng phí trên người con rệp như người.” – Tả Tĩnh Phàm hèn mọn nói.

Hạ Cảnh Tề vô kế khả thi, gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng, y nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Vậy thỉnh thần y nói rõ, rốt cuộc muốn ta làm như thế nào mới có thể đem A Lê trả lại cho ta?”

“Trả lại người liền trả lại người đi, dù sao được cần thử đều thử hết rồi.” – Tả Tĩnh Phàm bỗng nhiên sửa thái độ, sáng khoái nói.”Chỉ cần người thấy hẳn không hối hận.”

Trong lòng Hạ Cảnh Tề dâng lên một dự cảm bất hảo, y thử hỏi: “Tả thần y nói như vậy là có ý gì?”

“Lỗi tai người có vấn đề nghe không hiểu a? Một câu, cần hay không cần?”

Hạ Cảnh Tề sợ hẳn đổi ý, y bỏ qua nghi hoặc trong tâm, gạt đầu lia lịa “Cả! Thỉnh thần y cho A Lê theo ta trở về!”

“Vậy người đi nhìn hẳn đi.....” – đôi môi đỏ của Tả Tĩnh Phàm nổi lên một nụ cười giảo hoạt, dẫn đầu đứng lên. Hướng nội thất đi đến, người đeo mặt nạ đi theo phía sau hẳn, Hạ Cảnh Tề cũng lập tức đuổi kịp.

Ba người đi vào một tầng hầm, nơi đó một mảnh hôn ám, trong không khí đậm đặc mùi dược liệu, Hạ Cảnh Tề khó chịu, nhịn không được che cái mũi.

Tả Tĩnh Phàm châm một cây ngọan nển, bên trong nhất thời sáng lên, hẳn chỉ vào một cái bình thật lớn nói: “Người người muốn tìm ở trong này.”

Hạ Cảnh Tề hồ nghi đi vào nhìn —— trong bình quả thật chứa một người! Y không dám tin mà chớp mắt, người nọ ngấm mình trong làn nước âu đen ngòm, tản mát ra một vị vừa đắng vừa thôi, người hấn gầy, trên mặt trướng lên vô số bọng mủ lớn nhỏ, xấu xí đến khó coi.

“Này.....” – Hạ Cảnh Tề lui về phía sau nửa bước, như thể chịu phải đả kích lớn mà lắc đầu: “Này không phải thật.....”

“Cái gì không phải thật? Đây là A Lê của người a.” – Tả Tinh Phàm cười ác độc.

“Người làm gì hấn?! ” – Hạ Cảnh Tề nổi giận quát.

“Làm cái gì? Thuốc thí nghiệm a.” – Tả Tinh Phàm lãnh khốc nói: “Ta bắt quá là cho hấn thử một chút độc được mới chế, hấn liền biến thành như vậy, ta không đem hấn giết chết người nên cảm kích ta.....”

Hạ Cảnh Tề hai mắt bốc hỏa huy quyền về phía hấn, người đeo mặt nạ phi thân vọt đến trước người Tả Tinh Phàm, đỡ lấy nắm tay của y. Hạ Cảnh Tề cả kinh, mãnh lực đá ra một cước, người đeo mặt nạ cũng toàn lực đánh trả, hai người tay đấm chân đá tranh chấp trong tầng hầm nhỏ hẹp.

Tả Tinh Phàm ở một bên nhìn bọn họ hủy đi hơn mười chiêu, lạnh lùng mở miệng: “Họ Hạ kia, người đã ghét bỏ, vậy để hấn tiếp tục ở lại đây để ta thí nghiệm cũng được.”

Hạ Cảnh Tề vừa nghe, cuống quýt ngừng tay, hô: “Không thể!”

“Có gì không thể?” – Tả Tinh Phàm hừ lạnh: “Người không phải cũng bị bộ dáng đáng sợ của hấn dọa sao? Vậy người còn muốn hấn trở về làm gì?”

“Là người biến hấn thành như vậy!” – Hạ Cảnh Tề khó chịu quát.

“Là ta?” – Tả Tinh Phàm chanh chua phản bác: “Hấn vì ai mới tới nơi này a? Là ai khi không bị hạ độc?”

Gương mặt Hạ Cảnh Tề lúc đỏ lúc trắng, Tả Tinh Phàm tiếp tục châm chọc: “Người cho là chỉ cần võ công hảo một chút có thể làm mình chủ sao? Người lần này là bị cừu gia tập kích đi? Người chuyên gây thù oán như người có cái gì tư cách trở thành người đứng đầu võ lâm? Bản lĩnh không đủ, chỉ biết giở thủ đoạn, như vậy còn vọng tưởng làm mình chủ? Tiền nhiệm nửa năm đã bị tập kích trúng độc, còn kém một chút là mất mạng, quả thực cười chết người!”

Hạ Cảnh Tề bị hấn nói, xấu hổ vô cùng, y nắm nắm tay, quyết tâm nói: “Thần y nói đúng, ta xác thực không có tư cách làm mình chủ, nhưng mời người đem A Lê trả lại cho ta!”

“Trả lại cho người có thể, nhưng người phải dùng đồ vật trao đổi.” – Tả Tinh Phàm khai ra điều kiện.

“Không thành vấn đề, người muốn cái gì?”

Tả Tinh Phàm nói rõ ràng: “Kim quyền trượng của võ lâm minh chủ.”

“Cái gì?” – Hạ Cảnh Tề ghen hờn nhìn trần trối.

“Lỗi tại người có vấn đề sao?” – Tả Tinh Phàm lần thứ hai cười khẩy nói: “Chính người đều nói người không tư cách làm mình chủ, nếu như vậy để ta đảm đương còn tốt hơn. Ta muốn quyền trượng minh chủ, bằng không đừng hòng mang A Lê đi.”

“Nhưng quyền trượng kia là.....”

“Là biểu trưng cho võ lâm minh chủ.” – Tả Tinh Phàm thay y nói, ai có được quyền trượng, liền tương đương với có được ngôi vị minh chủ, hấn đương nhiên biết Hạ Cảnh Tề sẽ không dễ dàng đáp ứng.

“Đúng vậy..... Cho nên.....” – Hạ Cảnh Tề lộ vẻ khó khăn nói: “Quyền trượng đối ta mà nói rất là quan trọng, thỉnh tả thần y chọn vật khác có được không?”

“Không được.” – Tả Tinh Phàm dứt khoát cự tuyệt.”Nguyên nhân chính là vật này đối với người mà nói rất trọng yếu, ta mới chọn.”

Chính mình trăm phương ngàn kế, trả giá gian khổ mới có thể trở thành minh chủ, mà nay phải chấp tay đưa tiền? Y làm sao bây giờ? Hạ Cảnh Tề nhìn nhìn A Lê trong bình chứa, do dự không thôi.

Tả Tĩnh Phàm nhìn ra tâm tư của y, lạnh lùng cười nói: “Xem ra ngươi vẫn là cảm thấy làm mình chủ trọng yếu hơn so với việc cứu A Lê? Vậy được rồi, ngươi hiện tại có thể đi rồi.”

Lòng Hạ Cảnh Tề bộn bề suy nghĩ, chính mình nên lựa chọn như thế nào? Là danh lợi? Hay là ân tình? Là địa vị? Hay là ái nhân? Nên vì A Lê mà buông tha cho ngôi vị mình chủ sao? Thiên..... Hắn không biết nên làm như thế nào!

Dưới chân y như mọc rễ đứng yên tại chỗ, không mở miệng, nhưng cũng không đi.

Tả Tĩnh Phàm không kiên nhẫn nói: “Ngươi rốt cuộc muốn như thế nào? Nếu không muốn thì lập tức đi đi, đừng ở trong này chướng mắt ta.”

Hạ Cảnh Tề nhắm mắt lại, cắn chặt răng, đáp nhỏ đến không nghe thấy: “Ta đem quyền trượng cho ngươi.....Xin ngươi đem A Lê đưa ta!”

Quên đi, mình chủ vị vốn là dùng thủ đoạn dễ tiện đoạt được, xem ra vốn không thuộc về y, y hiện tại buông tha, coi như là thiên ý đi! Hạ Cảnh Tề ở trong lòng an ủi chính mình, ít nhất y có thể cùng A Lê làm lại từ đầu.....

“Vậy được rồi.” – Tả Tĩnh Phàm đạt được mục đích, trong mắt hiện lên ý cười, nói: “Ta liền đem hắn trả lại cho ngươi, ngươi ngày mốt sẽ đem quyền trượng đưa đến ta, đừng nghĩ đến việc đổi ý.”

“Ta sẽ không đổi ý.” – Hạ Cảnh Tề kiên quyết nói: “Nếu Tả thần y không tín nhiệm ta, chúng ta có thể lập chứng thư.”

“Không cần.” – Tả Tĩnh Phàm nhượng bộ: “Ngươi dẫn hắn đi thôi.”

Hạ Cảnh Tề đi đến trước mặt A Lê, ngồi xổm xuống, đau lòng nhìn hắn. Hạ Cảnh Tề lấy tay vuốt ve mái tóc ướt sũng của hắn, khàn khàn nói: “Thực xin lỗi..... A Lê..... Hại ngươi chịu khổ.....”

Tả Tĩnh Phàm ở bên cạnh nhìn thấy, bỗng dừng bỏ lại một câu: “Ta đã quên nói cho ngươi, kỳ thật hắn còn có thể trị liệu.”

Hạ Cảnh Tề kinh hỉ nhảy dựng lên, kích động hỏi: “Ngươi nói thật?!”

“Ân.....”

Hạ Cảnh Tề không nghi ngờ, vội hỏi: “Thỉnh thần y chỉ dẫn!”

Tả Tĩnh Phàm

nhếch miệng cười xảo quyệt, nói nhỏ: “Chỉ cần ngươi đem hắn đưa đến đầm lầy phía sau núi, ta còn có biện pháp chữa trị hắn.”

“Cám ơn thần y! Chúng ta nhanh đi!” – Hạ Cảnh Tề khẩn cấp ôm A Lê từ trong bình ra.

“Chờ một chút.” – Tả Tĩnh Phàm hướng người đeo mặt nạ nháy mắt ra dấu, đối phương đi đến một ngăn tủ, lấy ra hai thiết cầu nặng trĩu. Hạ Cảnh Tề khó hiểu mà nhìn hắn đem thiết cầu đến bên chân mình. Tả Tĩnh Phàm cười tủm tỉm nói: “Ta muốn ngươi đeo hai cái thiết cầu này, đem A Lê đến phía sau núi.”

Hạ Cảnh Tề nghẹn họng, hỏi: “Vì cái gì.....”

“Coi như là khảo nghiệm dành cho ngươi. Như thế nào? Muốn hay không?”

Hạ Cảnh Tề khẽ cắn môi, nghĩ thầm rằng chút tiểu khảo nghiệm ấy tuyệt đối không làm khó được y, liền đáp ứng: “Được rồi.”

Người đeo mặt nạ giúp y đem thiết cầu lên đùi, Hạ Cảnh Tề mỗi bước đi đều kéo theo trăm cân, có thể nói bước đi gian khổ.

“Còn có, ăn cái này vào.” – Tả Tĩnh Phàm lấy một viên thuốc từ trong ngực ra. “Đây là dược khôi phục thể lực, bằng không ngươi căn bản không đủ khí lực bế hắn.”

Hạ Cảnh Tề vâng lời nuốt vào.

“Xuất phát thôi, đi về phía tây, chúng ta đi trước ở bên kia chờ người.” – Tả Tĩnh Phàm hảo tâm nói xong đi đến bên vai người đeo mặt nạ, đối phương công hấn, cước bộ nhẹ nhàng chạy đi. Hạ Cảnh Tề đem A Lê kéo đến trên lưng, ôn nhu nói:

“A Lê, người rất nhanh có thể khôi phục.....”

A Lê hơi hơi thở phì phò, không thể trả lời y. Hạ Cảnh Tề công hấn, hai chân khẽ động thiết cầu, từng bước gian khổ chạy ra ngoài ——

Ánh trăng sáng tỏ bao phủ rừng cây sâu thẳm, măng xà trượt trên nhánh cây, đưa ra cái lưỡi dài màu đỏ.

Két..... Két..... Két..... Hạ Cảnh Tề lê từng bước chân nặng nề, thiết cầu lưu lại hai dấu thật sâu trên đường nhỏ lầy lội. Thân thể y vốn còn suy yếu, cả ngày nay chưa dung qua chút nước, hiện giờ sớm thở hổn hển như ngư, trước mắt ánh sao lấp lóe, có thể ngắt đi bất cứ lúc nào.

Kỳ quái..... Y rõ ràng đã ăn được mà Tả Tĩnh Phàm nói là có thể khôi phục thể lực, như thế nào một chút tác dụng cũng không có? Trong lòng Hạ Cảnh Tề hoang mang không thôi.

Y chống chịu một mõi đi được nửa quãng đường, rốt cục duy trì không được mà quỳ rạp xuống đất.

“Hô..... Hô..... Hô.....” – Hạ Cảnh Tề thở hào hển, gian nan thả A Lê từ trên lưng xuống, giúp đỡ hấn ngồi lên rễ cây bên cạnh.

“A Lê..... Thực xin lỗi..... Chúng ta trước nghỉ ngơi một chút có được không?” – Hạ Cảnh Tề dùng tay áo lau thứ nước chảy ra từ những bọng mủ thối rữa trên mặt hấn, chẳng những trên mặt, trên người A Lê mỗi một tác da thịt đều nổi lên bọng mủ, nhất định rất đau đi..... Hạ Cảnh Tề càng nhìn càng đau lòng, cúi đầu nói: “Thực xin lỗi..... Hại người chịu khổ..... Thực xin lỗi.....”

Trên một thân cây cách đó không xa, Tả Tĩnh Phàm ngồi trên vai người đeo mặt nạ, nấp trong rừng lá rậm rạp. Hấn nhìn chăm chú vào Hạ Cảnh Tề, bên môi xả ra nụ cười mang ý tứ hàm xúc sâu xa.

Tả Tĩnh Phàm gật gật đầu với người đeo mặt nạ, đối phương lập tức ôm hấn bay đi, toàn bộ tâm tư của Hạ Cảnh Tề đều đặt trên người A Lê, bởi vậy không có chú ý tới điểm di động nho nhỏ ấy.

Nghỉ ngơi một lát, y tiếp tục công A Lê đi tới. Đi gần một canh giờ, y rốt cục đi đến đầm lầy mà Tả Tĩnh Phàm nói qua.

Đầm lầy tản ra mùi hôi, trong nước bùn thỉnh thoảng toát ra mấy cụm bọt, làm cho người ta không thể tưởng tượng nơi đó rốt cuộc chôn cái gì.

Tả Tĩnh Phàm cùng người đeo mặt nạ đã sớm đứng chờ y, Hạ Cảnh Tề buông A Lê, hào hển nói: “Ta..... Ta đem A Lê đến..... Thỉnh thần y chữa trị cho hấn.....”

“Người yên tâm, ta sẽ chữa khỏi cho hấn.....” – Tả Tĩnh Phàm cười quỷ dị, bỗng nhiên không hề báo trước mà ôm A Lê lên, dùng sức ném vào đầm lầy.

Phác! A Lê rơi vào vũng bùn, Hạ Cảnh Tề quá sợ hãi.

“Người làm cái gì?!”

“Người không muốn tự mình xem sao?” – Tả Tĩnh Phàm lãnh khốc nói, Hạ Cảnh Tề không rảnh rỗi cùng hấn tranh chấp, y cổ lên đội chân đeo thiết cầu nặng chịch, nhảy vào đầm lầy.

Thiết cầu lập tức kéo y xuống, Hạ Cảnh Tề sống chết đi về phía trước, A Lê đã muốn cả người chìm xuống, chỉ còn hai tay ở bên trên giãy dụa.

“A Lê! A Lê!” – Hạ Cảnh Tề hướng hấn vươn tay, nước bùn đã muốn dâng đến cằm y, nhưng y vẫn cấp tốc tiến gần lại. Ngay lúc cả người y gần như bị bao phủ, người đeo mặt nạ bỗng đứng bay lên không, giữ chặt tay Hạ Cảnh Tề kéo y lên bờ.

Hạ Cảnh Tề toàn thân lầy lội ở trên bờ, trong khí đó A Lê đã bị hoàn toàn bao phủ trong bùn lầy!

“A Lê ——” – Hạ Cảnh Tề còn muốn chạy qua cứu, Tả Tĩnh Phàm ở phía sau lạnh lạnh mà mở miệng:

“A Lê ở trong này.”

Hạ Cảnh Tề cả người chấn động, kinh ngạc mà xoay người sang chỗ khác.

Một nam mặc trường bào trắng thuần từ trong bụi cỏ phía sau Tả Tĩnh Phàm đi tới, hần thân hình nhỏ xinh, tóc dài cặp thắt lưng, khuôn mặt tuyết trắng dưới ánh trăng có vẻ tinh xảo động lòng người.

Thần thái của đối phương cùng A Lê không sai biệt, làm cho Hạ Cảnh Tề không thể tin được mà dụi dụi mắt.

“Người.....”

Tả Tĩnh Phàm đem nam tử dung mạo tú lệ kia kéo đến trước người hắn, đùa dai: “Còn nói A Lê là người tồi trọng yếu của ngươi, như thế nào? Bớt trên mặt bị trừ đi rồi, ngươi không nhận ra người ta sao?”

“A..... A Lê?!” – Hạ Cảnh Tề cả kinh, hai gò má trắng nõn của A Lê ửng đỏ, thẹn thùng cúi đầu. Hạ Cảnh Tề kích động chạy đến, bắt lấy bả vai đối phương, A Lê e lệ ngẩng đầu nhìn y.

“A Lê..... Là người?” – Hạ Cảnh Tề không xác định hỏi, A Lê nhẹ nhàng gật đầu.

Không sai! Loại ánh mắt này, đúng là A Lê! Vậy trong đầm lầy kia chính là.....Hạ Cảnh Tề vô thố hết nhìn người trong đầm lầy lại nhìn A Lê.

Tả Tĩnh Phàm nhìn ra thắc mắt trong y, hảo tâm giải thích: “Kẻ ngươi công đến là tội phạm ta tróc về là vật thí nghiệm, ta gây sức ép khiến hắn sắp chết, cho nên ném vào đầm lầy uy độc trùng.”

“Chính là người.....” – Hạ Cảnh Tề vẫn không thể tiếp thu sự chân tướng trong khi tình cứ biến hóa liên hồi.

“Hừ..... Ai bảo ngươi phá hư A Lê? Ta không nhân cơ hội chinh ngươi sao được?” – Tả Tĩnh Phàm ác ý cười.

Hạ Cảnh Tề thần tình kinh ngạc cùng mờ mịt, A Lê ngồi xổm xuống giúp y đem thiết cầu cởi bỏ, lại ôn nhu xuất ra khăn tay chà lau bùn đen trên người y, Tả Tĩnh Phàm cà lơ phát phơ nói: “Không cần lau, chỉ cần đến hồ nước phía sau đầm lầy tẩy thôi.”

“Ặn..... Cảm ơn Tả thần y.” – A Lê gật đầu, nói với Hạ Cảnh Tề còn đang trong trạng thái kinh ngạc: “Tam Lang, chúng ta đến ao tẩy một chút đi.....”

Hạ Cảnh Tề đại ra, mặc cho hắn nắm tay dẫn đi, bọn họ đi vào một hồ sen thơm ngát, nước ao trong đến mức có thể nhìn tới đáy, so với đầm lầy cách đó không xa quả thực là khác nhau một trời một vực.

“Tam Lang. Muốn đem quần áo cởi không?” – Hắn ôn nhu hỏi, Hạ Cảnh Tề không nói một tiếng, chính là không chuyển mắt mà nhìn hắn. A Lê ngượng ngùng cúi đầu, đành phải tự tiện cởi ngoại bào trên người Hạ Cảnh Tề, sau đó liền kéo y vào ao, hai tay tát nước trong ao lau cho y.

Hạ Cảnh Tề từ nãy đến giờ vẫn không nhúc nhích thỉnh linh cảm tay hắn, A Lê kinh ngạc ngẩng đầu.

“Tam Lang.....?”

Hạ Cảnh Tề tay kia thì nhẹ nhàng xoa gương mặt bên trái của hắn, nơi trước đó phủ đầy bụi ban đáng sợ, mà nay lại trở thành một mảnh tuyết trắng trơn bóng không chút tỳ vết.

“Đây là..... Sao lại thế này?” – Y ôm A Lê, thấp giọng hỏi.

A Lê mặt ửng đỏ nói ra sự tình đã trải qua:

“Tả thần y kỳ thật là kẻ người thiện lương, hắn yêu cầu ta nói ra chuyện giữa ta và ngươi, mới bằng lòng giúp ngươi giải độc..... Vì thế ta đành đem tất cả chuyện tình nói cho hắn, sau khi hắn biết được..... Nói người rất xấu, muốn thay ta giáo huấn ngươi..... Hắn nói nếu ngươi đối ta có tình, ngươi sẽ tới cứu ta..... Kỳ thật, thời điểm hắn giúp ngươi giải độc lại hạ vào ngươi người một loại độc khác.....”

“Cái gì?” – Nghe đến đó, Hạ Cảnh Tề không khỏi cả kinh, A Lê vội vàng an ủi:

“Bất quá đừng sợ, hắn đã cho ngươi giải được.....”

“Giải được?”

“Ân, chính là viên thuốc người ăn vào trước khi đến đây.”

“Thì ra là thế.....” – Hạ Cảnh Tề rất cục hiểu được tác dụng của viên thuốc kia.

“Hắn nói nếu người không đến tìm ta, người sẽ bị độc phác tác mà chết.... Ta vẫn cầu xin Tả thần y buông tha người, hắn lại vô luận như thế nào cũng không đáp ứng.....”

Hạ Cảnh Tề tựa trán vào vai hắn, ôm lấy thắt lưng hắn nói nhỏ: “Đừng lo..... Ta hiện tại cảm thấy rất may mắn.....”

A Lê nhẹ nắm tay y nói: “Kỳ thật Tả thần y cũng không có lấy ta làm vật thí nghiệm thuốc, ngược lại giúp ta xóa đi bớt trên mặt..... Ta lừa người, thật xin lỗi.....”

“Nên xin lỗi chính là ta.....” – Hạ Cảnh Tề rầu rĩ nói. A Lê ảm đạm cười, sờ sờ đầu y, tiếp tục giúp y tẩy trừ thân mình, hai người không có mở miệng, bốn phía chỉ còn lại tiếng nước chảy ào ào.....

Sau khi tắm rửa, Hạ Cảnh Tề cùng A Lê tay trong tay trở lại nhà Tả Tĩnh Phàm.

Tả Tĩnh Phàm đang ngồi trên ghế nghoằn thuốc bột, hai người quì một gối trước mặt hắn, bày tỏ những cảm kích trong lòng.

“Không cần cảm tạ ta, ta cũng không có nói miễn phí giúp các người.” – Tả Tĩnh Phàm hí mắt cười, đem thuốc bột giao cho A Lê: “Ăn đi.”

A Lê cùng Hạ Cảnh Tề kinh ngạc liếc mắt một cái, Hạ Cảnh Tề cũng không thể để A Lê tùy tiện được không rõ lai lịch, vì thế hỏi: “Tả thần y, xin hỏi đây là được gì?”

“Người hỏi nhiều như vậy để làm chi?” – Tả Tĩnh Phàm không hờn giận đáp: “Ta nói dung A Lê làm vật thí nghiệm thuốc thì hắn phải làm, người nói thôi thì thôi sao?”

A Lê biết rõ Tả Tĩnh Phàm sẽ không hại hắn, hắn vội lời kéo Hạ Cảnh Tề, nói: “Đừng lo, để ta ăn.....”

“A Lê!”

A Lê không để ý sự phản đối của Hạ Cảnh Tề, ngửa đầu đem này thuốc bột toàn bộ ăn vào. Tả Tĩnh Phàm vỗ vỗ tay, vừa lòng nói: “Vẫn là A Lê ngoan ngoan nhất, được hiệu một lúc lâu sau phát tác, phát tác qua đi sẽ vô sự, nhớ rõ đem hiệu quả nói cho ta biết.”

“Tả thần y! Thỉnh ngài không nên nói đùa!” -Hạ Cảnh Tề gấp đến độ đỉnh đầu bốc khói, muốn vói tay vào miệng A Lê móc được ra.

“Khẩn trương cái gì? Dù sao hắn cũng không chết.” – Tả Tĩnh Phàm đứng lên, che miệng đánh ngáp, nói: “Các người đi thôi, ta phải nghỉ ngơi.”

A Lê nói xong mấy tiếng “Chúng ta đây cáo từ.....”, Hạ Cảnh Tề sớm kiểm chế không được mà lời hắn chạy như điên ra ngoài cửa. A Lê cước bộ không vững theo sát phía sau y, khó hiểu hỏi: “Tam Lang?”

“Nhanh đi xuống núi tìm đại phu!” – Hạ Cảnh Tề lo lắng nói.

“Tam Lang..... Tả thần y không phải người xấu, thuốc này hắn là không có vấn đề gì lớn.....”

“Người đừng quá tin tưởng hắn!” – Hạ Cảnh Tề không thể đơn thuần giống hắn như vậy.

Hai người đi được nửa canh giờ, rốt cục đi đến chân núi, mã xa của Hạ Cảnh Tề liền đậu ở chỗ này. Hạ Cảnh Tề ôm A Lê lên xe, đối với xa phu đang thần tình kinh ngạc nói: “Lập tức đưa chúng ta đến thành trấn gần nhất dưới chân núi!”

Xa phu lập tức đánh xe rời đi, A Lê ở bên trong xe không ngừng trấn an Hạ Cảnh Tề.

“Không có việc gì, Tả thần y sẽ không muốn hại ta.....”

“Người có cảm thấy gì lạ hay không?” – Hạ Cảnh Tề lo lắng ấn cổ tay hắn.

“Ân, còn không cảm giác gì.....” – A Lê cậy mạnh nói, kỳ thật hắn đã bắt đầu cảm thấy thân thể nóng lên, đầu cũng có chút choáng váng, nhưng vì không muốn Hạ Cảnh Tề lo lắng, đành phải nói dối.

Hạ Cảnh Tề nhờ ánh trăng mỏng manh từ ngoài cửa sổ chiếu vào, thấy được gương mặt hần huân hồng, y thân thủ dò xét trán A Lê — quả nhiên rất nóng!

Hần lớn tiếng thúc giục xa phu: “Nhanh lên! Chạy nhanh lên!”

Thanh âm khó hiểu của xa phu truyền đến: “Không được a! Lão gia, trời quá tối, chạy quá nhanh sẽ lật xe.....”

A Lê lôi kéo Hạ Cảnh Tề khuyên nhủ: “Đừng lo, chính là có chút nóng mà thôi.....”

Hạ Cảnh Tề gắt gao ôm hần, thân thể nóng như thiêu đốt của A Lê tựa sát vào lòng y, làm chi y cảm giác được nhịp đập bất thường của đối phương.

Mã xa tiếp tục chạy đi, A Lê càng hô hấp dồn dập, Hạ Cảnh Tề long như lửa đốt mà ôm hần.

“A Lê? Người sao rồi?!”

“Ta.....” – Cổ họng A Lê vừa khô vừa nóng. Gương mặt như hỏa thiêu của hần dán vào ngực Hạ Cảnh Tề, yếu ớt nói.

“A?” – Hạ Cảnh Tề nghe không rõ liền kề sát vào, A Lê mặt đỏ tai hồng, thẹn thùng ghé vào lỗ tai y nói:

“Ta phía dưới..... Rất khó chịu.....”

“Phía dưới.....?” – Hạ Cảnh Tề sửng sốt, chợt hiểu được, y bắt tay nhẹ nhàng đặt tại nơi khó gian của A Lê, lập tức dẫn tới đối phương thấp suyền không thôi.

Dục vọng giữa hai chân A Lê vừa nhiệt vừa cứng, cực kỳ không tầm thường. Hạ Cảnh Tề dựa vào phản ứng của hần kết luận, này nhất định có liên quan đến dục mà Tả Tình Phàm cho hần ăn!

“Chẳng lẽ đây là xuân dục.....?” – Y bán tín bán nghi nói nhỏ, A Lê đã không còn nghe được y nói cái gì, hần lắc lắc thân thể rên rỉ: “Nóng quá.....”

Hạ Cảnh Tề vội vàng ôm lấy hần, y vén lên màn xe nhìn một chút, bọn họ đã đi vào một thị trấn! Hạ Cảnh Tề lập tức ra lệnh cho xa phu: “Tìm khách điểm cho ta! Nhanh lên!”

Xa phu tuy khó hiểu, nhưng chỉ có thể nghe theo. Rất nhanh, xe ngựa đã đứng trước một khách điểm đang chuẩn bị đóng cửa.

Hạ Cảnh Tề ôm A Lê vọt vào một khách phòng trống.

“A Lê, nhịn xuống a.....” – Hạ Cảnh Tề gấp đến độ đầu đầy mồ hôi nóng, ôm A Lê vọt vào trong phòng.

Hạ Cảnh Tề đem A Lê đặt ở trên giường, đối phương đã muốn bị dục hỏa tra tấn đến thần trí không rõ, hai tay hần như hai con rắn bò lên cổ Hạ Cảnh Tề, đối môi đồ mọng hướng về phía y đòi hôn.

Hạ Cảnh Tề tất nhiên là nghĩa bất dung từ (không thể chối từ) mà hàm trụ môi hần, hai người ôm nhau lẫn lộn trên giường.

“Ân..... Ân.....” A Lê phát ra tiếng thở dốc mê người, hạ thân khó nhịn mà cọ sát đối phương. Hạ Cảnh Tề cũng bị khơi mào dục vọng, y khấn cấp mà thoát quần áo của cả hai.

Y nắm lấy tiểu ngọc hành đang gắng gượng của A Lê, thuần thực mà bộ lộng đứng lên.

“Ân a..... A.....” – Thân thể A Lê bởi vì xuân dục mà dị thường hưng phấn, bị y trên dưới mười lần liên tiết ra. Hạ Cảnh Tề ở trên người A Lê, đói khát mà liếm dương tinh trắng ngà trong tay mình.

“Thoải mái không.....?” – Y một tay vuốt ve chân A Lê, hỏi.

“Thật thoải mái.....” – A Lê mơ mơ màng màng mà ôm y. Hai người mỗi một tác da thịt đều kề sát lấy nhau, A Lê phát tiết không bao lâu, hạ thể lại nóng đứng lên. Hơn nữa lần này chẳng những phân thân trưởng đại, ngay cả hậu đình cũng rất ngứa ngáy, thậm chí có một chút dâm thủy thẩm thấu ra.

“Tam Lang.....” – A Lê lắc lắc tiểu môn cầu hoan, hận không thể có một vật vừa thô to vừa nhiệt cắm vào hậu huyết hung hăng giảo lộng. Hạ Cảnh Tề hôn nhẹ hần, thấp giọng nói: “Lập tức cho người.....”

Y kéo tay A Lê cầm lấy dương cụ của y mà bộ lộ, làm cho nó trở nên càng lớn càng nhiệt. A Lê thở gấp, bị dục hỏa biến thành ngay cả thẹn thùng cũng đã quên, hai tay lôi kéo phân thân Hạ Cảnh Tề nhắm ngay tiểu huyết chính mình, đói khát cầu xin: “Mau vào..... Mau cắm vào..... Ân.....”

“Hảo, cắm vào.....” – Hạ Cảnh Tề thẳng lưng đi tới, dương cụ phốc phốc chen vào nội bích một cách phi thường thuận lợi.

“Nga.....” – A Lê mắt hồn kêu lên, hần lần này hoàn toàn không biết đau, toàn thân tràn đầy cảm giác thoải mái.

Hạ Cảnh Tề cũng thoải mái đến phiêu phiêu dục tiên, bên trong A Lê vừa nhuyễn vừa nhiệt, gắt gao bọc ngọc hành thật lớn. Y nâng lên tiểu mông tròn trĩnh tuyết trắng của A Lê, dùng sức co rúm đứng lên.

A Lê giương miệng, phát ra rên rỉ ngắn ngủi. Hai chân hần ôm lấy thất lưng trắng kiện của Hạ Cảnh Tề, nữ bả tiểu mông phối hợp với luật động của đối phương.

Hạ Cảnh Tề phát hiện hần rất nhiệt tình, liền thay đổi tư thế. Y ôm lấy cả người A Lê, làm cho hần ngồi ở trên người mình tận tình đong đưa.

“Ân..... Ân a.....” – A Lê khóa ngồi trên người Hạ Cảnh Tề, hậu huyết gắt gao mang theo phân thân của y, tiểu mông thoáng chốc co rúm.

Phốc kết..... Phốc kết..... Côn thịt ra sức đâm vào hậu huyết mềm mại, chất lỏng trong suốt róc rách chảy ra, hình thành xuân âm tuyết vờ lại đâm tục.

Hạ Cảnh Tề thở gấp, đỡ lấy eo A Lê, đầu tiên là làm cho hần mang theo chính mình tả hữu nữ bả, tiếp theo là cao thấp co rúm.

“Ân..... Không được..... Ân.....” – Hạ Cảnh Tề khẽ gọi một tiếng, hạ thân dồn dập đâm thêm mấy lần, rốt cục đem mầm móng lửa nóng chiếu vào cơ thể A Lê.....

Sáng sớm, dương quang theo cửa sổ tiến vào, hai nam tử trần trụi nằm ở trên giường gắt gao ôm nhau, bên môi đều lộ một tia cười thỏa mãn, giống như đang nằm thấy mộng đẹp.

12. Chương 11: Vĩ Thanh

Hai ngày sau ——

Hạ Cảnh Tề dẫn A Lê trở lại Hắc Phong Lĩnh. Bọn họ mang theo rất nhiều dược liệu trân quý đích cùng tài bảo làm lễ vật tạ ơn, Hạ Cảnh Tề không quên hứa hẹn lúc trước, dâng lên kim quyền trượng võ lâm minh chủ của y.

Nam tử mang mặt nạ đi ra thấy bọn họ, nói: “Hạ minh chủ, tâm ý của người, Tả thần y đã biết. Thần y nói yêu cầu người cho hần quyền trượng chính là khảo nghiệm người, hần cũng không thật sự muốn đoạt minh chủ vị, cho nên, kim quyền trượng người hãy mang về đi.”

Hạ Cảnh Tề lại nói: “Quân tử nhất ngôn cửu đỉnh, nếu Hạ mỗ đáp ứng đem quyền trượng đưa cho Tả thần y, liền nhất định làm được, thỉnh công tử đem quyền trượng chuyển giao đi.”

“Quyền trượng này, Tả thần y cầm cũng vô dụng, người thu hồi đi.”

“Không được, như vậy Hạ mỗ chẳng phải trở thành kẻ nói không giữ lời sao? Mời người đem quyền trượng chuyển giao.”

“Tả thần y căn bản không muốn, người muốn ta giao như thế nào?”

Hai người bên nào cũng cho là mình phải, tranh chấp không thôi, A Lê nhịn không được xen mồm:

“Tam Lang, nếu thần y không thích, vậy không cần miễn cưỡng.....”

“Nhưng quyền trượng này ta cũng không muốn lưu trữ.....”

“Người cũng không muốn, không bằng tặng người nào đó cần nó hơn đi?” – A Lê đề nghị.

“Người cần nó hơn sao?” – Hạ Cảnh Tề suy tư trong chốc lát, bình tĩnh đại ngộ, cười nói: “Tốt, ta hiểu được.”

“Ân?” Lúc này đến phiên A Lê không rõ.

“Nếu Tả thần y không cần quyền trượng minh chủ, Hạ mỗ đành phải đem quyền trượng dâng ra, làm cho anh hùng hào kiệt trong thiên hạ một lần nữa tranh đoạt.” – Hạ Cảnh Tề sang sảng cười, thu hồi quyền trượng vào ngực áo.

A Lê rốt cục hiểu được ý tứ của y, cũng mỉm cười theo. Hai người hướng người đeo mặt nạ nói lời từ biệt, sau đó để lại những lễ vật khác rồi xuống núi.

Đôi tay nhỏ bé của A Lê bị Hạ Cảnh Tề nắm trong lòng bàn tay, hẩn hỏi: “Tam Lang, ngươi thật sự không cần làm minh chủ sao?”

“Ân.” – Hạ Cảnh Tề nhìn chỗ cũ, kiên định gật đầu.

“Như vậy chẳng phải là có điểm đáng tiếc?”

“Như thế nào lại đáng tiếc?” – Hạ Cảnh Tề cười hì hì hôn mặt hẩn, tuyên thệ: “Ta phải cùng ngươi cố gắng, làm một ít chuyện có ý nghĩa.....”

“Chuyện có ý nghĩa? Là cái gì?”

“Ngươi sẽ biết sớm thôi.” – Hạ Cảnh Tề kéo tay hẩn, hai người bước đi trên sơn đạo trống trải.

___Chính văn hoàn___

13. Chương 12: Phiên Ngoại

Trên bảng hiệu màu đỏ thẫm ấn ba chữ to mạ vàng —— Vọng Nguyệt Các màu đỏ thẫm cùng màu vàng hóa lẫn vào nhau, tiếng pháo cùng chiêng trống hợp tấu ra nhạc khúc nhộn nhịp, khách nhân như thủy triều tiến vào.

Trong Vọng Nguyệt Các tiếng người ồn ào, cơ hồ mỗi cái bàn đều có khách nhân, trong đó có không ít đều là giang hồ nhân sĩ, bọn tiểu nhị rơi mồ hôi nóng, cầm thức ăn đầy hương khí vội vã chạy tới chạy lui. Vài kiếm khách đi vào cửa, bọn họ hướng về một thiếu niên tuấn soái đang tiếp đón khách nhân, ôm quyền cao giọng hô:

“Chúc mừng Hạ lão bản, chúc mừng Hạ minh chủ!”

Hạ Cảnh Tề xoay người sang chỗ khác, cười khách khí, đáp lễ nói: “Nguyên lai là Kiếm Sơn Phái, hoan nghênh chư vị bất thời giờ đến dự lễ khai trương tiểu điểm.”

Nam tử đứng đầu hào sảng cười nói: “Đâu nào, khó được Hạ minh chủ còn nhớ rõ cho chúng ta phát thiệp mời.”

“Tiền bối quá khách khí, tại hạ hiện tại đã không còn là minh chủ nữa.” – Hạ Cảnh Tề nhẹ nhàng xua tay.

“Ha ha, tân minh chủ một ngày chưa tuyển ra, người liền như trước là Hạ minh chủ.”

Hạ Cảnh Tề ảm đạm cười: “Tiền bối, thỉnh đến trên lầu an vị đi.”

“Tốt tốt.....” – Người Kiếm Sơn Phái mới vừa đi, ngoài cửa lại tiến vào hai khách nhân. Một thanh niên tuấn mỹ khí độ nho nhã, cùng một nam hài ngăm đen rắn chắc, nam hài kia chừng mười tuổi, mày rậm mắt to, ánh mắt lộ ra quang mang phản nghịch cùng quật cường.

Hạ Cảnh Tề vừa thấy thanh niên nọ, lập tức tiến ra đón.

“Bách Nho!” – Trong giọng Hạ Cảnh Tề ẩn chứa một tia kích động.

Thân Đồ Bách Nho mỉm cười, ôm quyền nói: “Nhị sư huynh, đã lâu không gặp, chúc mừng tân điểm khai trương.”

“Đúng vậy..... Thật sự đã lâu không thấy.....” – Hạ Cảnh Tề vô cùng xúc động: “Lần cuối chúng ta gặp nhau chắc cũng đã là hai năm trước? Người gần đây thế nào?”

“Cám ơn nhị sư huynh quan tâm, hai năm nay ta không hề viết thư cho sư phụ và người, còn khiến người đặc biệt phái người đến cho ta biết người khai điểm, thật có lỗi.”

“Nói cái gì thật có lỗi..... Thật là.....” – Trong mắt Hạ Cảnh Tề hiện lên áy náy, y vội hỏi: “Bách Nho, ta đã để dành một phòng trang nhã cho người, người trước đi lên tọa một chút, ta sẽ lên sau.”

Hạ Cảnh Tề cho tiểu nhị dẫn bọn hắn đi an vị, chính mình lại bước nhanh vào trù phòng cuộn cuộn khói dầu. Y ở trong trù phòng hỗn độn tìm được một thân ảnh mảnh khảnh, lập tức đi qua.

“A Lê.....” – Hạ Cảnh Tề nhẹ nhàng ôm vai đối phương, ghé vào lỗ tai hắn khẽ gọi, A Lê đang xào rau khê run lên.

“Chuyện gì.....” – Hắn xấu hổ mà giẫy khỏi sự đụng chạm quá mức thân thiết của Hạ Cảnh Tề, lấy ánh mắt nhắc nhở đối phương —— nơi này còn có những người khác, đừng tỏ ra quá thân thiết với ta.

Hạ Cảnh Tề hiểu được dụng ý của hắn, nhưng y lại càng lộ liễu ôm lấy thắt lưng A Lê. A Lê cảm thấy kích động, may mắn mọi người trong trù phòng đều vội đến sát đầu bếp trốn, không ai rảnh rang nhìn lên bọn họ.

“Đừng như vậy..... Ta còn phải nấu ăn.....” – A Lê phản kháng vụng vụng thân mình.

“Không vội, để đầu bếp làm đi.” – Y ấn bàn tay A Lê, nói nhỏ: “Người theo ta, ta muốn giới thiệu người với sư đệ.”

“Di?” – A Lê kinh hãi, cuống quýt nói: “Không..... Không cần.....”

“Vì cái gì không cần? Khó có dịp sư đệ trở lại, người còn chưa có gặp qua hắn đi?” – Hạ Cảnh Tề không khỏi phân trần vừa kéo hắn ra ngoài.

“Chính là ta bộ dáng này thật sự nhìn không ra người.....” – A Lê hoảng hốt nói, chỉ sợ chính mình sẽ làm mất mặt y.

“Làm sao nhìn không ra người?” – Hạ Cảnh Tề cười nhẹ vuốt ve hai má trơn bóng của hắn: “Ta còn sợ bọn họ nhìn người sẽ chảy nước miếng ròng ròng nữa cơ.”

“Người đừng giễu ta, ta nói thật đó.....” – A Lê vừa vội vừa thẹn.

“Ta cũng nói thật.” – Hạ Cảnh Tề bá đạo nói xong, dắt hắn đi vào một căn phòng trang nhã trên lầu.

Thân Đồ Bách Nho thấy bọn họ đến, vội vàng đứng lên.

“Bách Nho.” – Hạ Cảnh Tề lôi kéo A Lê, thân thiết giới thiệu bọn hắn: “A Lê, vị này chính là sư đệ của ta, Thân Đồ công tử. Bách Nho, vị này chính là A Lê công tử ta có nhắc đến trong thư.”

A Lê ngượng ngùng cùng Thân Đồ Bách Nho chào hỏi, Thân Đồ Bách Nho không quên lôi kéo nam hài vẫn đi theo bên người hắn, giới thiệu: “Đây là đồ đệ mới của ta, họ Ti, danh Trọng Kiệt.”

A Lê từ trước đến nay thích tiểu hài tử, hắn khom mình, thân mật nói với đứa nhỏ: “Trọng Kiệt, hoan nghênh người tới ngoạn.”

Ti Trọng Kiệt vô lễ mà xoay mặt đi chỗ khác, một tiếng cũng không hừ. Thân Đồ Bách Nho thấy, khiển trách: “Trọng kiệt, phải biết lễ phép.”

Ti Trọng Kiệt liếc hắn một cái, vẫn cau kính mà mân mê cái miệng nhỏ nhắn. Thân Đồ Bách Nho sắc mặt khó coi, đang muốn mở miệng. A Lê vội hoà giải: “Không cần tức giận, chẳng qua là một tiểu hài tử mà thôi.....”

Hắn mỉm cười hỏi Ti Trọng Kiệt: “Có đói bụng không? Ta đi lấy cho người một ít điểm tâm, được không?”

Hắn nói xong muốn đi, Hạ Cảnh Tề lôi kéo hắn.

“Bảo tiểu nhị mang lên, người ngồi xuống đi.....”

“Không cần.” – A Lê nói nhỏ: “Các người sư huynh đệ lâu như vậy không gặp mặt, nhất định có rất nhiều chuyện phải nói đi? Ta không quấy rầy các người.”

A Lê nói xong, hơi hơi hạ thấp người, lại đi đến trù phòng.

Hạ Cảnh Tề nhìn theo bóng hắc, bất đắc dĩ địa cười khổ một chút. Thân Đồ Bách Nho nhìn thần sắc của y, cười nói:

“Xem ra nhị sư huynh đã tìm được một người bạn đời thích hợp.”

“Đúng vậy.” – Hạ Cảnh Tề tiếp hắc ngồi xuống, châm rượu. Ti Trọng Kiệt cũng muốn ngồi xuống, Thân Đồ Bách Nho bỗng đứng mở miệng:

“Người không thể tọa, đứng đi.”

Ti Trọng Kiệt sững sốt, tiếp theo là căm tức, hắc không nghe lời mà kéo ghế ngồi xuống, Thân Đồ Bách Nho thành linh điểm huyết hắc khiến hắc nhất thời không thể động đậy.

“Làm đồ đệ phải ra dáng đồ đệ.” – Thân Đồ Bách Nho đối hắc cười, đưa hắc qua một bên. Hạ Cảnh Tề tầm tắc cười nói:

“Bách Nho, người thật sự là càng ngày càng nghiêm khắc.”

“Văn bối không hiểu phải tôn trọng trưởng bối, nhất định phải chịu chút giáo huấn mới được.” – Thân Đồ Bách Nho ngồi trở lại, Ti Trọng Kiệt chỉ có thể ở một bên nhìn bọn họ chuyện trò vui vẻ, tức giận đến trợn mắt.

“Bách Nho, người là như thế nào thu tên đồ đệ này?”

“Nói đến cũng dài dòng, cũng có thể xem như cơ duyên xảo hợp đi..... Trước không nói đến việc này, nhị sư huynh, ta nghe nói Đại sư huynh đã trở về, có thật không?” – Thân Đồ Bách Nho nói đến chuyện mình bận tâm nhất.

“Đúng vậy, đại khái là hai năm nữa trước..... Hắc thân thể suy yếu trở lại, đáng tiếc, ta không thể cùng hắc tán gẫu mấy câu, hắc lại mất tích.” – Hạ Cảnh Tề nhớ lại nói.

“Rốt cuộc đây là có chuyện gì?”

“Đại sư huynh tựa hồ bị người nào đó phong bế huyết đạo cơ thể, khiến cho công lực mất đi hơn một nửa, ta cùng sư phụ dung hết khả năng vì hắc đã thông huyết đạo. Sau lại có một buổi tối, thích khách lẻn vào phủ, ta cùng với sư phụ đi ra ngoài ứng chiến, kết quả Đại sư huynh trong lúc đó đã biến mất, đại khái là bị bắt đi.”

“Đối phương là ai?” – Thân Đồ Bách Nho khẩn trương hỏi.

“Thích khách ra chiêu phi thường kỳ dị, tựa hồ còn có lẫn một ít yêu thuật, ta không thể nhìn ra bọn họ là môn phái nào, chính là..... Sư phụ tựa hồ đã biết một sự tình, nhưng hắc không chịu nói cho ta biết. Ngày thứ ba sau khi đại sư huynh biến mất, sư phụ cũng xuất môn, hắc nói với ta, đại sư huynh chỉ sợ không bao giờ ... trở lại nữa, hắc cũng phải đi tìm một người, không biết khi nào có thể trở về, bảo ta hảo hảo chiếu cố việc trong phủ, không cần lo cho hắc.”

“Sư phụ muốn tìm..... Chẳng lẽ là “người nợ”?” – Thân Đồ Bách Nho lớn mật suy đoán.

“Ta cũng từng nghĩ như thế..... Chính là, “người nợ” không phải đã chết rồi sao?”

“Nếu “người nợ” thật sự đã chết, sư phụ vì sao còn muốn đại sư huynh đi thăm dò?”

“Ta cũng không rõ..... Nhưng sư phụ tựa hồ không hy vọng chúng ta nhúng tay.”

“Việc này rốt cuộc có bí mật gì.....” – Thân Đồ Bách Nho càng nghe, mỗi nghi hoặc trong lòng lại càng lớn.

Hai người trầm tư một lát, Hạ Cảnh Tề từ từ mở miệng: “Bách Nho, người thật sự không nghĩ nhâm chức võ lâm mình chủ sao?”

Thân Đồ Bách Nho giật mình, cười nói: “Ta trước mắt còn không có quyết định này, hơn nữa, lấy năng lực hiện tại của ta, còn không đủ để đảm nhiệm mình chủ vị.”

“Hai năm trước ngươi còn có tư cách đảm nhiệm.....” – Hạ Cảnh Tề mặt lộ vẻ xấu hổ nói: “Nếu không phải ta dùng thủ đoạn dẽ tiện.....”

“Sư huynh, ngươi đừng nói.” – Thân Đồ Bách Nho đánh gãy lời y.”Ta cho tới bây giờ đều không có trách ngươi?”

“Ta thực đã làm chuyện xấu hổ.....”

“Không có, nếu ta có ý tranh đoạt, sẽ không dễ dàng buông tha như thế, là ta tự nguyện rời khỏi! Cùng sư huynh không quan hệ.” – Thân Đồ Bách Nho đại lượng mà nói: “Nhưng thật ra sư huynh ngươi..... Liên như vậy buông tha cho mình chủ vị, có phải hay không có chút đáng tiếc?”

Hạ Cảnh Tề cười nhẹ: “Lúc đầu đích xác có cảm giác thực mất mát, nhưng ta đã muốn chán ghét loại cuộc sống truy đuổi danh lợi, kỳ thật tình tâm cẩn thận ngẫm lại, trên đời này còn có nhiều thứ khác đáng để ta theo đuổi, ta không nghĩ vì ích lợi bản thân mà thương tổn người thật sự tốt với ta. Khiến cho ta khi đạt được hết thảy, cũng là lúc xung quanh không còn lấy một người yêu mình..... Ta không nghĩ biến thành như vậy, ta chỉ hy vọng hảo hảo quý trọng hân.....”

“Quả thật là như thế này.....” – Họ Thân Đồ Bách Nho cũng dăm chiêu đáp.

Hai người lặng im một lát, Thân Đồ Bách Nho đứng lên nói: “Sư huynh, cảm ơn ngươi cố ý chiêu đãi ta, bất quá ta phải sớm cáo từ.”

“Đi? Nhanh như vậy? Không thể tọa thêm một lát sao.....”

“Không được, ta còn có chuyện quan trọng, lần sau đi, lần sau ta nhất định lại đến.”

“Vây được rồi.” – Nếu là có chuyện quan trọng, Hạ Cảnh Tề cũng không hảo giữ hân lại.

Thân Đồ Bách Nho giải huyệt cho Ti Trọng Kiệt, thản nhiên nói: “Đi thôi.”

Ti Trọng Kiệt xoa xoa bả vai bởi vì đứng yên quá lâu mà trở nên cứng ngắc, khó chịu theo sát phía sau hân. Hạ Cảnh Tề tiễn bọn họ xuống lầu, vừa vặn gặp phải A Lê đang bừng điểm tâm đi lên.

“Đi? Thân Đồ công tử, các ngươi phải đi sao?” – A Lê không khỏi có chút ngoài ý muốn.

“Đúng vậy, thật có lỗi, thật sự là còn có việc gấp..... A Lê công tử, cáo từ.” – Thân Đồ Bách Nho hướng hân ôm quyền cáo biệt, cũng đối với Hạ Cảnh Tề ở phía sau nói: “Nhị sư huynh, không cần tiễn.”

“Tốt, ngươi đi thông thả.....”

Hạ Cảnh Tề cùng A Lê nhìn hai thầy trò đi ra đại môn, A Lê nhìn điểm tâm trong tâm, khẽ than: “Thực đáng tiếc..... Vốn đang muốn bọn họ giúp ta thử chút hương vị của món điểm tâm mới xem thế nào.....”

“Đừng lo a, ta giúp ngươi thử.” – Hạ Cảnh Tề cầm lên một khối điểm tâm cắn một ngụm, khen: “Ân, phi thường ngon.”

“Thật vậy chăng?” – A Lê ngượng ngùng nói: “Ta nghĩ đem món này làm chiêu bài của bốn điểm, không biết được chưa.....”

“Đương nhiên a, nhất định sẽ rất được hoan nghênh.” – Hạ Cảnh Tề cổ vũ nói.

“Cảm ơn.....” A Lê cười khẽ.

“Là ta cảm ơn ngươi mới đúng.” – Hạ Cảnh Tề ôn nhu nói: “Là ngươi giúp ta tìm ra mục tiêu mới.....”

A Lê mặt đỏ mà gục đầu xuống.

“A Lê.....” – Hạ Cảnh Tề khẽ gọi.

“Ân?”

Hạ Cảnh Tề nắm tay hắn, kiên định nói: “Ta quyết định, phải cùng người hảo hảo kinh doanh “Vọng Nguyệt Các”, ta nhất định kiên trì, tuyệt đối sẽ không bỏ dở nửa chừng.”

A Lê gật đầu: “Chúng ta cùng nhau nỗ lực đi.”

Hai người đứng ở lan can lầu hai, nhìn đầy đại đường tấp nập khách nhân cùng tiểu nhị đi đi lại lại.

—— toàn bộ văn hoàn ——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-no-he-liet-si-no-nhi>